

SVĚDECTVÍ O NADPŘIROZENÝCH ZKUŠENOSTECH

Rýžový zázrak

a jiné

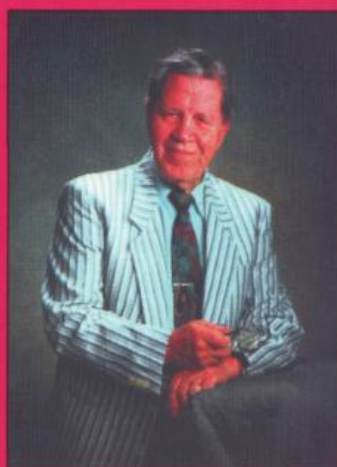
**PODIVUHODNÉ
ZÁZRAKY**

Gösta Öman

Po dvanácti letech marného hledání živého Boha v hinduismu, buddhismu, józe a meditacích jsem s překvapením zjistil, že křesťanství nejsou jen suché teorie a sliby, jak se mi to dříve jevilo, ale že Ježíš žije i dnes, je možné slyšet jeho hlas slovo za slovem, že divy a zázraky a nadpřirozené zážitky, které první křesťané prožívali s Ježíšem, je možné zažít i dnes mezi charizmatickými křesťany z různých církví, kteří hledají křest Duchem Svatým.

Během minuty mi Ježíš uzdravil koleno, které doktoři po dlouhé operaci vzdali. Otevřelo se přede mnou nádherné dobrodružství duchovních zážitků, které by materialisté považovali za science-fiction. Nevěděl jsem ale, kterým směrem chce Bůh, abych svůj život zaměřil.

Když jsem se dozvěděl o Göstovi Ömanovi, kterého Bůh často používá jako proroka, modlil jsem se, aby mi skrze něj řekl co a jak. Můj vlastní nápad jet s šestimetrovou plachetnicí na Kanárské ostrovy a vyprávět o Ježíši hipíkům, kteří tam žijí, mi Bůh skrze něj potvrdil, aniž bych Göstovi řekl, co mám na mysli. Mnozí žáci biblické školy, kde se to stalo, dostali Boží vedení ve věcech, které Göstovi nikdo neřekl a o kterých věděli jen jejich nejbližší kamarádi.

To že jsem v roce 1989 doplachtil na „kanárky“ navzdory největším bouřím, jaké tam prý vesničané zažili, svědčí o tom, že Gösta Öman je skutečný Boží muž. Rovněž slova požehnání, která nade mnou Gösta promluvil se naplnila vskutku zázračným způsobem.

Potřebujeme víc takových Božích mužů jako je on. Možná, že právě ty jsi takový budoucí Boží muž (žena), kterého Bůh k této službě povolává.

Miloš Popp, překladatel

Gösta Öman, narozen 2. července 1915

Vydavatelství Postilla
P. O. Box 8; 656 11 Brno
Pro objednávky knih volejte
zdarma: 0800 - 153 971
E-mail:
objednavky@dobreknihy.cz

RÝŽOVÝ ZÁZRAK

a jiné

PODIVUHODNÉ ZÁZRÁKY

Gosta Oman

A oni vyšli a kázali všude
a Pán jim pomáhal
a potvrdzoval slovo znameními,
která je doprovázela.
Marek 16:20

Původně vydáno ve švédštině pod názvem:
Risundret och andra märkliga mirakler
Gosta Oman

Vydalo vydavatelství Koinonia Förlag
Nypongatan 38
S-565 32
Mullsjö
Sweden

Švédské vydání copyright © 1995 Gosta Oman
Všechna práva vyhrazena

První české vydání, Brno, 2001

ISBN 80 - 86442 - 06 - 3

České vydání, copyright © 2001
Vydavatelství Postilla s.r.o.
P. O. Box 8
656 11, Brno
Všechna práva vyhrazena

Překlad: Miloš Popp
Sazba: František Krupička
Jazyková korektura: Mgr. Hana Pinknerová
Tisk: Tiskárny Havlíčkův Brod

Obsah

Předmluva

I. Zázraky uzdravení

1. Generál Lee - muž s mrtvým mozkem byl zcela uzdraven
2. Modlitba za neplodné
3. Nancy porodila dítě navzdory odoperované děloze
4. Góran uzdraven z tuberkulózy
5. Rozdrcená noha okamžitě uzdravena
6. Zázrak v Marieby
7. Generál byl uzdraven z leukémie
8. Uzdravující balzám

II. Povolání a služba

9. Zasažen Božím povoláním
10. Příhody ve službě ve Finsku
11. Radostní andělé

III. Zázraky - zásah do přírody

12. Los mě držel v náručí
13. Neplodná švestka plodila ovoce
14. Vila zlého snu se opět stala vysněnou vilou
15. Andělé propíchlí dvě pneumatiky u auta
16. Dostali jsme světlo bez elektřiny
17. Tajfun změnil směr
18. Pinatobo - popel zmizel

IV. Zázraky s jídlem

19. Rýžový zázrak
20. Naše jídelní zásoby se rozmnožily

V. Ekonomické zázraky

21. YWAM - mládeži byly dluhy zaplaceny
22. Nákup lamp v Japonsku
23. Pošlete okamžitě 700 000 švédských korun

VI. Podivné příhody

24. Odhalená nekrolatrie
25. Stalo se v Izraeli
26. Vánoční příhody
27. Vize a zjevení
28. Realita duchovního světa

PŘEDMLUVA

Psát memoáry je citlivá věc. Jakkoli se člověk snaží být objektivní, to, co bylo napsáno, je jinými lidmi posuzováno subjektivně. Když se dívám nazpět na svůj život - na své vlastní nezdary a Boží ohromující nezaslouženou milost vůči mně, přijde mi na mysl titul knihy Johna Bunyana *Přemíra milosti vůči největšímu z hříšníků*. To znamená přemíra milosti pro přemíru hříchu. Jsme spaseni úplně nezaslouženou milostí. Jak apoštol Pavel, tak John Bunyan to pochopili. I já jsem to pochopil.

Pavel o sobě podává dvojí svědectví. Představuje se jako osoba, kterou nazývá „Já takový, jaký jsem sám v sobě.“ Toto svědectví zakončuje bédováním: „Já ubohý člověk!“ Ale svědčí také o tom, že ten člověk zemřel s Kristem.

Potom Pavel mluví o jiném člověku, jehož nazývá „muž v Kristu.“ Ve společenství tohoto muže jsme vytrženi do třetího nebe a uslyšíme slova, která je nemožné vyprávět na zemi, protože neexistují pojmy, které by byly adekvátní pro to, co slyšel a viděl. A pak dodává: „tím mužem se budu chlubit.“ Také my bychom měli nechat toho znovuzrozeného člověka častěji přijít ke slovu. Když jsi se znovu narodil, „ten starý člověk zemřel“. Proto mohl Pavel vyznávat: „Nežiji již já, ale Kristus ve mně...“ (Galatským 2:20) a teprve potom začíná ten život, kterým se člověk může chlubit. Ten život, který stojí za to, aby ho člověk na této zemi žil! (2. Korintským 12:5).

Také bych si přál, aby mé vyprávění nebylo tak moc o mně (takovém, jaký jsem sám v sobě), i když to bohužel sem tam lze zahlédnout. Ne, já bych si přál vyprávět něco málo o tom, jaké zázraky skrze mne vykonal Ježíš Kristus. Všechno to byly Boží zásahy jako odpovědi na volání o pomoc člověka v nouzi.

Mnoho lidí bylo uchváčeno příhodou, kterou jsme zažili v Koreji. Bůh zasáhl během hladomoru a požehnal pytel rýže, který jsme obětovali, takže stačil po několik měsíců sytit 50.000 rodin. (Před několika lety jsem o tom vyprávěl v televizi.) Navrhli mi, abych dal knize titul: *Rýžový zázrak*.

Vzhledem k ostatním zázrakům, které budu v této knize popisovat, mne napadlo, že se bude zdát velmi bláznivá a neuvěřitelná v očích těch, kdo nemají živou víru v živého Boha. Ale já musím popsat události tak, jak jsem je zažil, přestože se některým lidem budou zdát neuvěřitelné a jiným úplně bláznivé. Znovu se zalíbilo Bohu, aby skrze bláznovství, které se zde káže, zachránil a uzdravil ty, kteří věří, neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé (1. Korintským 1:25). Je faktem, že moudří a chytří lidé tohoto věku strhli svět do něčeho, co vede k jeho totálnímu zničení. Protože *svou moudrostí nepoznali Boha v JEHO moudrosti*.

S modlitbou, aby tato svědectví posilnila víru mnohých a vedla je k tomu, aby vyhledali trůn milosti, aby sami našli milost ku pomoci ve správný čas, předávám tuto knihu svým čtenářům. Právě na této ulici, kde se nacházím, když píše tuto předmluvu, „Rovná ulice,“ se setkal násilník Saulus z Tarsu s Ježíšem Kristem a tehdy byl proměněn v Božího věrného apoštola. Tentýž zázrak se může stát s tebou.

Gósta Oman
Damašek, Sýrie
11. října 1993

I.DÍL

ZÁZRAKY UZDRAVENÍ

1. KAPITOLA

Generál Lee - muž s mrtvým mozkem byl zcela uzdraven

V neděli 4. června 1967, den před tím, než začala šestidenní válka v Izraeli, jsem měl shromáždění ve „třicátém šestém Saddanu“ - jedné z korejských armád, jejíž základna ležela velmi blízko Massanu, kde byla naše misionářská stanice. O středním východu se mluvilo hodně. Arabové ohrožovali Izrael, ale Izrael se rozhodl, že bude lepší překvapit nepřátele, než se nechat překvapit. V neděli o tom ale nikdo na světě nevěděl. Každopádně my na Dálném východě jsme o plánech Izraele nevěděli nic.

Byl to kapitán od regimentu, který mě na společné setkání pozval. Nahrával si kazety z mého shromáždění a pak je přehrával na menších setkáních. Tak to udělal i tentokrát. Je mi líto, že sám nevím, kde kazetu z toho shromáždění mám. Nebeské mocnosti se třásly. Zažíval jsem, jak se celý duchovní svět otřásal, jako je to vždy, když Izrael zaútočí! Při přípravě na shromáždění mi neustále přicházelo na mysl jedno místo z Bible. Byla to dvanáctá kapitola proroka Zacharjáše. Když jsem ten text četl, přišlo pomazání Ducha Svatého s velkou mocí: „Aj, já postavím Jeruzalém jako číši, která přivede k potáčení všechny okolní národy, které budou obléhat Judu i Jeruzalém. Stane se v ten den, že položím Jeruzalém jako kámen přetěžký všem národům. Kdokoli ho bude zdvihat, velmi se urazí, byť se pak shromáždili proti němu všechny národy země“ (Zacharjáš 12:2-3).

Prorocký duch na mě sestoupil

A když jsem přišel k šestému verši, v němž stojí: „V ten den učiním vůdce judské podobné ohni zanícenému mezi dřívím a pochodni

hořící mezi snopy, i pozře napravo i nalevo všechny národy kolem. Jeruzalém však zůstane na místě svém, v Jeruzalémě,“ tehdy na mě sestoupil Duch Boží. Stál jsem tam a prorokoval asi třicet minut. V mém proctví jsem předpověděl, co se v Izraeli stane den za dnem, na celý týden dopředu.

Kaplan Ko a kapitán, jehož jméno jsem nikdy přesně nepochytil, naslouchali mému proctví během týdne znovu. Když z válečných zpráv viděli a slyšeli, že všechno se dělo tak, jak mi bylo dáno to předpovědět, kapitán šel k vrchnímu veliteli, generálu Lee, a požádal ho, aby si poslechl kazetu. Ten byl totálně překvapen a řekl: „Musíme toho muže zavolat a požádat ho, aby nám udělal náboženské přednášky.“

Když jsem tam přišel, zjistil jsem, že se dobře připravili. Přes 4.000 lidí se shromáždilo, aby naslouchali mým „náboženským přednáškám.“ Dvě hodiny jsem mluvil o Izraeli, palestinských bojových organizacích a o národech světa. Mnoho lidí na tom shromáždění uvěřilo!

Generál na scestí

Po shromáždění jsem si s generálem sedl na šálek čaje. Tehdy přišel Boží Duch a zjevil mi věci o jeho životě. Byl jsem nucen mu předat to, co mi Bůh řekl: „Boží Duch mi říká, že jste dnes večer plánoval jet na Giseng party. Nemáte tam jezdit! I když budete nepochopen a ztratíte tvář před pozvanými hosty, tak tam nemáte jezdit. Je lepší, když ztratíte tvář, než když ztratíte život. Jestliže tam pojedete, potká vás nehoda, kterou jen stěží přežijete. Ano, budete tak těžce raněn a zmrzačen, že nikdo nebude věřit, že by váš život bylo možno zachránit! Pouze zázrakem budete vzkříšen k životu,“ říká. „Proto, aby vám to sdělil, sem poslal svého služebníka.“

Generál Lee byl otřesen a vystrašen! Hned přiznal, že na tuto pijáckou party, kde měl každý svou vlastní hostesku, se kterou se „potěšoval až do rána," lidi zval. „Tak vidíte, že má slova jsou zprávou od Boha! Uvažte proto pečlivě, co uděláte!" Požádal mě, abych se za něj pomodlil. Řekl jsem mu: „To nebude k ničemu, pokud nezměníte své smýšlení!" Pak jsem šel do jiného pokoje.

Hluboce vzrušen a šokován rozmlouval pan Lee se sekretářem, panem Yune. Ptal se ho, jestli věří, že není žádný způsob, jak se této předpovězené nehodě vyhnout, aniž by na tu party nejel. „Ne, určitě se to stane, jak bylo řečeno," řekl pan Yune. Generál vysvětlil panu Yune, že on je vlastně hostitel, který sám lidi na party zval. Nenacházel žádnou možnost, jak z toho na poslední chvíli vycouvat. „Takže musím vzít svou duši do ruky, a přesto tam jet," řekl rezignovaně.

Zapomněl jsem na vše o generálovi Lee i na slova, která jsem nad ním vyslovil. Trvalo to celý měsíc, než jsem se náhodou doslechl, jak to s ním je. Navzdory varování a vlastním pochybnostem na tu party jel. Z party se vraceli v ranních hodinách, kdy bylo stále ještě šero. Byla velmi hustá mlha a velmi špatná viditelnost. Navzdory tomu, že si vzal nejšikovnějšího řidiče, minuli směr a sjeli z cesty. Jejich jeep se převrhl a valil se dolů po stopadesátimetrovém srázu hory. Když jeep při hledání helikoptérou objevili, sešplhali dolů a našli generála i jeho řidiče, který byl už mrtvý. Generál byl v bezvědomí, ale stále ještě při životě. Okamžitě ho převezli do nemocnice na jednotku intenzivní péče.

První prohlídka ukázala, že má zlomeno asi deset žeber a těžce poškozené tělo. Jako zázrak popisovali jen to, že byl ještě při životě. Obávali se, že má mnoho vnitřních zranění, kvůli nimž nebude možné jeho život zachránit, a tak s operativními zákroky chtěli počkat. Když však zůstával stále na živu, začali alespoň s nezbytnými operacemi.

Přestože zůstal naživu, nemohli ho probudit k vědomí. Byl to kaplan pastor Ko, kdo mi dal první zprávu o generálu Lee. Vyprávěl mi všechno. Když se zmínil o tom, že je po měsíci stále ještě v bezvědomí, řekl jsem mu: „Musíme okamžitě jet k němu a k životu a vědomí ho probudit!" Udělali jsme to. Zatímco jsme se modlili, vědomí se mu vrátilo. Probudil se a podíval se na nás, ale ještě nemohl mluvit. Byl jsem na cestě do Japonska, a tak jsem je musel opustit a vydat se na cestu. Svoji vojenskou službu vykonával pastor Ko velmi blízko hlavního města Soulu. Po nějakém čase byl i generál přemístěn do svého domova v Soulu.

Opětovné setkání

Pastor Ko mě pozval na sérii shromáždění do sboru v blízkosti Soulu. Jel jsem tam hned, jak jsem měl příležitost, protože jsem toužil po setkání s tímto drahým bratrem. Až v poslední den mé návštěvy se jakoby mimochodem zmínil, že generál Lee bydlí teď v Soulu. Vyprávěl také, že je chromý a nemůže chodit ani stát na nohou. Dále řekl, že bychom ho mohli jít navštívit. „Ano, samozřejmě," řekl jsem. „Ale jak to stihneme? Já mám přece ještě dnes jet do Japonska!" „Už zase jedeš do Japonska! Pokud vyrazíme hned teď, stihneme ho navštívit alespoň na čtvrthodinku a pomodlit se za něj."

Když jsme přišli k domu generála Lee, otevřela nám jeho žena. Protože už znala pastora Ko, byli jsme vřele přivítáni a pozváni dál. Tady jsme našli generála Lee, sedícího na podlaze, neschopného se postavit. Sklonil jsem se a pozdravil ho. Potom jsem si sedl na pohovku v tiché modlitbě, jak to bylo zvykem při vstupu do křesťanského domova. Když jsem se napřímil, položil mi hlavu na klín. V slzách a hlubokém zdrcení mě prosil: „Drahý pastore Ománe, odpusťte mi, odpusťte, odpusťte mi, že jsem nenaslouchal vašemu varování!"

„Ale ne, mě neproste o odpuštění. Mně jste žádnou škodu neudělal. Udělal jste ten největší hřích sám proti sobě!" řekl jsem. „Ale u Boha je odpuštění pro každý hřích."

V ten okamžik jsem cítil Boží vedení, že na něj mám vložit ruce a uzdravit jej ve jménu Ježíše. Udělal jsem to. Pak jsem byl nucen okamžitě odejít. Nestačil jsem jim ani vysvětlit, že jedu do Japonska. Když jsem řekl, že musím jet, abych stihl letadlo, nejdřív si myslel, že jedu nejprve do Pusanu a pak do Masanu.

Generál Lee byl okamžitě uzdraven, přestože jsem to v tom spěchu ani nestačil vnímat. Za chvíli pochopil, že je to skutečnost. Byl úplně zdravý. Najednou si vzpomněl, že by mohl vzít svůj mercedes a zavést mě do Masanu. Poručil svému řidiči, aby s autem vyjel a zavezl ho na letiště. Doufal, že mě stihne, než mé letadlo odletí. Když mě nenalezl, pokračoval do Masanu, protože věřil, že jsem jel domů. Jásající přišel do misie, kde se setkal s mojí manželkou Karin a se zářící radostí jí vyprávěl, jak Pán zakročil a okamžitě ho uzdravil.

Nepochopitelná milost

Když jsem se vrátil z Japonska, Karin mi tu radostnou zprávu oznámila. Vyprávěl jsem jí tedy celý děj od začátku. Měli jsme velký důvod za tento nevýslovný zázrak chválit Boha! Jaká milost Boží! Byl jsem přemožen Boží láskou bez hranic a Jeho milostí k hříšníkům. A to i k těm, kteří vědomě překročili Jeho přikázání. Jakmile se hříšník obrátí, má okamžitě k dispozici překypující milost.

2 KAPITOLA

Modlitba za neplodné

V Jižní Koreji se dělo mnoho zvláštních věcí. Bylo to jedno z nejpłodnějších období, jaké jsem v mé službě Bohu zažil. Viděli jsme mnoho nádherně vyslyšených modliteb. Proto jsme byli stále odvážnější prosit Boha o větší a větší věci. Bůh nás často postaví do těžkostí, aby nás naučil v Něj věřit. Vždycky ctí velkou víru.

Karin a já jsme měli hluboký soucit s těmi, kteří nemohli mít děti. Ani my sami jsme žádné děti neměli. Když jsme se společně modlili, tak mi Pán slíbil, že děti mít budu, ale Karin řekla: „Neprožila jsem, že by o tom ke mně Bůh promluvil," a také žádné děti nedostala. Naše děti jsme adoptovali

Důvod rozvodů

Zjistili jsme, že hlavním důvodem rozvodů manželství byla tehdy v Koreji neplodnost. Pokud si vzpomínám, byl to jediný důvod, který byl pro legální rozvod v té době přijímán. To nám značně vadilo. Společně jsme předložili tento problém před Boha v modlitbě. Stalo se to přesně v den, kdy jsem odjížděl do Soulu na desetidenní sérii větších shromáždění. Tehdy ještě v Koreji nebyly tak velké sbory jako dnes. Myslím, že ten sbor, který mě pozval, měl tehdy asi dva až tři tisíce členů.

Pastor se v nějaké souvislosti zmínil, že je ve sboru hodně bezdětných rodin. Řekl jsem mu, že moje žena a já jsme o tomto problému spolu mluvili, a že jsme prosili o víru k modlitbě za tyto lidi, aby děti dostali. „A teď je nejspíš čas začít to praktikovat," řekl jsem.

Zavolal jsem dopředu bezdětné rodiny, které si děti přály. „Budu se za vás modlit a vy budete mít děti," řekl jsem jim. Během této série shromáždění jsme se modlili s více než 200 rodinami, toužícími po dětech.

Přibližně za 18 měsíců jsem byl ve stejném sboru na nové sérii shromáždění. Tehdy mi pastor se smíchem oznámil: „Porodnost v našem sboru od tvé poslední návštěvy úžasně vzrostla. Víc než dvěma stům rodin se narodily děti, takže je ve sboru velká radost. Nejspíš se budeš moci modlit za mnoho dalších, kteří si také přejí děti." Teď už jsem byl v modlitbě za neplodná manželství velmi odvážný a Bůh naše modlitby slyšel. Pověst o tom se rozšířila po celé Koreji. Obdivuhodné množství lidí žádalo o modlitbu za uzdravení bezdětnosti. Od té doby jsem se modlil za spousty bezdětných rodin po celé zemi. Pokud si přáli jak muž, tak žena dítě mít a jinak žili ve správném vztahu s Bohem, byly jejich modlitby vyslyšeny vždycky.

O svých modlitbách za bezdětné rodiny jsem se také nedávno (březen 1993) zmínil v Americe, kde jsem kázal v černošské církvi u Mississippi. Tehdy řekla sestra pastora, že v jejich sboru bych se měl spíš modlit za zmírnění porodnosti. Vzbudilo to všeobecné veselí, ale já jim řekl, že mají Bohu za děti děkovat. Jsou přece darem od Pána a požehnáním.

Sedm těhotenství v Bibli, která vyžadovala zázrak

V Bibli máme zmínky o sedmi těhotenstvích, která vyžadovala zásah Boží zázraky činící síly:

- **Sára, Abrahamova žena** (1. Mojžíšova 18:9-15; 21:1-7)
- **Rebeka, Izákova žena** (1. Mojžíšova 25:21)
- **Manuova žena, Samsonova matka** (Soudců 13:1-7, 24)
- **Anna, Samuelova matka** (1. Samuelova 1:2, 5, 11, 17, 21)
- **Alžběta, Janova matka** (Lukáš 1:5-24, 57)
- **Marie, Ježíšova matka** (Lukáš 1:26-35; 2:5-7)

3. KAPITOLA

Nancy porodila dítě navzdory odoperované děloze

V březnu 1993 jsem telefonoval s advokátem jménem Alexandr Douglas ze Sydney, Montana, USA. Je vyznávající křesťan a člen církve. Pokud však tomu dobře rozumím, nemá moc zkušeností a chybí mu duchovní zážitky. V každém případě, když jsme se setkali v Rumunském Aradu v roce 1991, byla jeho víra v Boha minimální. Byl tam, aby otevřel adoptivní úřad. Byl s ním jeho asistent a jeho bývalá sekretářka Nancy Smithová. Ta tam byla proto, aby se pokusila najít dítě k adopci.

Dostal jsem zřetelné vnuknutí, že ona mít děti může.

Zeptal jsem se jí, proč chce dítě adoptovat. „Protože nemohu mít žádné vlastní děti," odpověděla.

„Jak to víš?" zeptal jsem se.

„Můj lékař mi to řekl, než mě operoval! Zdůraznil mi, že po operaci nebudu moci mít žádné děti."

„Spoléháš se zcela na to, co ti řekl?"

„Ano, já přece vím, že nemohu mít děti."

„Proč se neporadíš s mým lékařem?"

„To nejspíš k ničemu nebude, mimochodem, jak se jmenuje?"

„Jmenuje se Ježíš Kristus!"

Ted' už zasáhl Douglas: „Neslyšel jsi, co říkala?" „Ano, slyšel." „Tak jsi tomu možná nerozuměl?! Po operaci nemůže mít žádné děti. Její děloha je odoperovaná!"

„Ano, porozuměl jsem, že její lékař řekl, že nemůže mít děti. Proto ji žádám, aby to konzultovala s mým lékařem."

Doktor Ježíš může pomoci

„Víte, můj lékař je úplně fenomenální! Pro něj neexistují žádné beznadějně případy! On má množství náhradních dílů. A když by nebyly, může vyrobit věc novou. Takže to není žádný problém."

Samozřejmě, že Douglas i Nancy v Boha věřili. Také s velkou nábožností ve své církvi každou neděli četli to „Apoštolské vyznání víry."

Ale to není stejné jako mít víru. Většinou v těch církvích, kde stále čtou vyznání víry, se velmi snaží zdůraznit váhu správného učení. Naproti tomu jsou velmi skeptičtí vůči lidem, kteří víru aplikují. Tak to bylo s Nancy a s Douglasem. Takže jsem byl v jejich očích téměř podezřelou osobou, když jsem jim řekl o tom, že Ježíš může dát Nancy novou dělohu. To byla typická fanatická víra! Takoví lidé dokonce věří i v zázraky! Tady šlo opravdu o to, dát si pozor, aby nebyli zataženi do falešného vyučování!

Douglas hodně studoval teologii, takže znal mnoho různých teologických učení a směrů a rád o teologii diskutoval. Varoval tedy Nancy, aby mým teoriím nedůvěřovala.

Protože jsem považoval Douglase a Nancy za důvěryhodné a čestné lidi, jejichž víra byla stále ještě slabá a nevyvinutá, modlil jsem se v srdci, aby Pán zázrak s Nancy udělal. Ať může mít děti. Dostal jsem jistotu, že děti dostane, jestliže se za ni pomodlím. Víra v Boha musí být založena na Boží moci, manifestované v zázracích a znameních. Jinak to je jen hlavolam a myšlenka, možná založená na lidské moudrosti, místo na síle Boží. Teologické studie netvoří žádnou pevnou víru v Boha. Mnoho lidí, kteří studovali teologii a byli vyučeni na kněze, jsou v duši a v srdci ateisté. Náboženství a víra v Boha jsou pro ně jen zdroj obživy, možnost zaměstnání. Lidé, kteří věří Bibli doslova, jsou považováni za naivní, primitivní, lehce oklamatelné, lidi kteří se mohou snadno stát obětí fanatismu. Ve skutečnosti je to naopak. Bible se nazývá „tím pevným slovem". Kdo se drží toho, co je psáno, se stává pevným a neochvějným jako skála.

Věděl jsem, že Bůh jim chce dát pevnou biblickou víru, a tak jsem řekl, že se budu za Nancy modlit, aby mohla mít vlastní děti. Douglas to však považoval za naprosto vyloučené. Vždyť ona nemá dělohu! Byl jsem tedy nucen je vyzvat. Řekl jsem: „Když se budu za Nancy modlit a ona bude mít dítě, budeš potom věřit, že Bůh může dělat zázraky i dnes?"

„Ano," slíbil.

„Dobrá," řekl jsem. „Tak se za ni budu modlit a uvidíš, že dítě mít bude."

„Ne, to nemá cenu," řekla Nancy, „je to jen ztracený čas!"

„To myslíš vážně? Dobrá, tak se tedy za tebe modlit nebudu, jen ti říkám: Sama porodíš dítě!" Byl jsem si úplně jistý, že Bůh vyslyšel mou žádost, aby jim dal živou víru založenou na Boží moci!

Prosba za odpuštění

Asi rok po této příhodě jsem dostal fax. Vyzvedl jsem si jej při cestě na modlitební shromáždění, které jsme ten večer měli. Poprosil jsem bratra Górana, aby zprávu přečetl. Zeptal jsem se ho: „Co tam stojí?"

„Stojí tam, že prosí za odpuštění toho, co ti řekl v Rumunsku. Pak tam stojí: ‚Věř mi nebo ne, Nancy je těhotná.'"

Ten večer jsme měli modlitební shromáždění ve sboru „Siónská hora" v Jónkopingu. Vždy mě těší, když můžeme sdílet něco, co naší víru posílí. Tohle posílilo víru mnoha ze shromážděných. Potěšilo je, že Bůh dělá zázraky i dnes. Jeden z přítomných bratrů řekl, že to byl záměr, aby právě Góran četl ten fax. Jeho manželství je 10 let bezdětné.

„Nemohl by ses za ně také pomodlit, aby měli děti?"

„Ano, když přijdou a požádají, ze srdce rád to udělám. Ten slib stále trvá. Pro Boha není nemožného!"

V březnu 1993 mi volal Douglas z Montany. Zeptal jsem se ho, jak je to s Nancy. „Jo, je jí dobře! Má tři děti. Jedno porodila sama a dvě adoptovala, jak víš."

Pak mi připomněl náš rozhovor v Rumunském Aradu a řekl: „Pamatuješ si, jak řekla, že ztrácíš čas, když se modlíš aby otěhotněla? Ale teď je moc šťastná, že má své vlastní dítě. Poslala mi dlouhý dopis a fotografii tří dětí. Nyní má živou víru v Boha. Sláva Bohu! On je opravdu dobrý!"

4. KAPITOLA

Góran uzdraven z tuberkulózy

V mém mládí jsem slyšel kázat mladého muže s mocí a autoritou. Tehdy jsem se rozhodl, že pokud se mám kdy stát křesťanem, tak to musí být na sto procent. Vše ostatní jsem považoval za pokrytectví. Nebyl jsem však připraven okamžitě do takového rozhodnutí vstoupit. Pozor! Dábel nemá nic proti tomu, abys taková rozhodnutí činil, pokud je neuskutečníš hned. Někdy jindy je jeho návrh. Namluvil mi, že nejdříve musím zkusit, co je to hřích,... „jinak přece nemáš o čem svědčit, až budeš skutečným křesťanem!" Jaká satanova lež! Musí člověk chodit po žhavém uhlí a spálit si nohy, aby se dověděl, co je to oheň?

Nikdy se mi nelíbilo, když lidé mluví příliš o životě, jaký žili předtím, než rozhodli žít pro Ježíše. Byl to ostudný život. Moudrý skrývá svou ostudu, říká Bible. Naproti tomu nás Písmo vyzývá, abychom mluvili o všech Božích zázracích! (Žalm 105:2)

To ale nechce ani ďábel, ani pseudonáboženští lidé. Jestliže jsi dal svůj život k dispozici takovým způsobem, že Bůh mohl oslavit své jméno a ukázat svou moc ve spojení s tvou osobou, tak také chce, abys o tom svědčil. Udělej to k Boží slávě! Jestliže to uděláš, jen abys oslavil sám sebe, dostaneš se do problému (nafukovacího). Dej si pozor na to psát příliš velké cifry do daňového přiznání! To se ti pak vrátí ve formě vysokých daní! Já mluvím ze zkušeností! V prostředí, kde jsem se pohyboval prvních čtyřicet let, bylo téměř tabu vyprávět o tom, že člověk ve svém životě zažil Boží zázrak. Později se k tomu vrátím.

V mnoha případech v mém životě jsem byl nucen konzultovat s Pánem jako lékařem. Dovol mi vyprávět o výsledku těchto konzultací.

Goranovo uzdravení

Chlapec od sousedů byl prohlášen za nevléčitelně nemocného tuberkulózou v posledním stadiu.

„Může žít tak nanejvýš ještě dva nebo tři týdny," řekl lékař.

Ten výše zmíněný mladý Boží muž Eric R. Lundin byl povolán, aby se za něj modlil. Přišel a

modlil se za Gorana Bergdahla. Přitom nad ním prorokoval a řekl: „Budeš tvrdě zkoušen. Slibuješ, že budeš přesto věřit? Vší mocí se tě budou snažit vzít do sanatoria, ale jestliže tam pojedeš, tak zemřeš! Vzduch jim a věř v Boha, On tě nezklame! Budeš úplně uzdraven!“ Góran slíbil, že bude ve více neochvějný.

Nyní ďábel nasadil veškerou svou moc, aby Boží uzdravení zničil. Zdravotní sestra z oblasti se celým srdcem angažovala, aby dostala Gorana do sanatoria. To se ale může stát jen na doporučení lékaře. Ten ale naopak zdůrazňoval, že je nesmyslné ho tam posílat. Ona však prosila a vytrvale to vyžadovala, až se doktor vzdal a doporučení napsal.

Pak přišla k Bergdahlům a vyprávěla vítězoslavně, že konečně získala pro Gorana místo v sanatoriu. „Strýček Anton“ (Góranův otec), který v Lundinovy modlitby nevěřil, začal Góranův odjezd do sanatoria připravovat.

Tehdy Góran řekl: „Táti, chceš abych zemřel?“

„Ne, to snad chápeš, že nechci.“

„Tak proč mě chceš poslat do sanatoria?“

„Nechápeš, že je to jediný způsob, jak můžeš být zdravý?“ křičela sestra.

„Ne, jestliže tam pojedu, tak zemřu. To mi řekl Eric Lundin, takže tam jet nechci. Jestli tam nepojedu, tak Bůh slíbil, že mě uzdraví,“ řekl Góran.

„Tak tedy jet nemusíš,“ řekl strýček Anton. I když se mu Lundin nelíbil, měl strach dělat něco proti jeho slovu. Již viděl, jak dopadli ti, kteří jeho slova ignorovali.

Ted' už přetekla sestřina zlost. „Zamýšlíte opravdu vzít chlapce z rukou autorizované medicínské expertízy a vložit jeho osud do rukou tamtoho mastičkáře? Nechápete, že chlapec zemře, jestliže budete jednat tímto neodpovědným způsobem?“ řekla rozhořčeně.

„Tak v tom případě raději zemřu doma, než abych jel do sanatoria. Protože jestli tam pojedu, tak zemřu určitě! To vím. Když však budu věřit Božímu prorokovi, budu zdrav,“ tvrdil

Góran.

„Za takových okolností se musí rozhodnout chlapec sám za sebe. Já nemám odvalu ho do sanatoria poslat,“ řekl otec. Všechny děti byly stejného názoru.

„Můžete si dělat, co chcete, ale až si to rozmyslíte, mě už víc nevolejte a neotravujte,“ řekla sestra, když se připravovala k odchodu.

„Ne, já zavolám, až Bůh zasáhne, a řeknu vám, že jsem uzdraven,“ řekl Góran.

„Tady člověk bojoval až do krajních možností, aby pomohl těmto zmateným lidem, ale nebylo to k žádnému užitku,“ řekla ještě, když vycházela ven a bouchla za sebou dveřmi.

Ten večer byla modlitba u Omanů. TO BYLA MODLITBA! Já jsem ještě nebyl spasen. Seděli jsme a hráli karty v pokoji nad nimi o patro výš. Najednou to bylo jako sloup světla a ohně, který prolétl stolem. Odhodilo nás to stranou. V ten okamžik se stal s Góranem zázrak. Vyzvracel přes litr hlenů a hnisu a byl dokonale uzdraven. To mě definitivně přesvědčilo. Věděl jsem, že Ježíš žije! Musím být spasen! Když Góran za tři měsíce zavolal zdravotní sestře, představil se a řekl, že je nyní úplně zdrav, tak jen práskla telefonem. Tichá otázka: kdo byl bláznivější, Góran nebo sestra? Posud' sám. Padesát pět let po této příhodě jsem potkal Gorana v Luteá. Mohl jsem konstatovat, že jak výhrůžky, tak pověsti o jeho smrti byly značně přehnané.

5. KAPITOLA

Rozdrcená noha okamžitě uzdravena

Cetník, který žil v Sjulnás Pitea, přišel k nám domů. Věděl, že Johan Oman má spoustu kluků. Rád by zaměstnal jednoho z nich jako čeledína pro sebe a svého bratra. Měli malé zemědělství, které mohlo uživit osm až deset krav a nějaká menší zvířata. Zeptal se: „Chceš tam Gósto na čtyři měsíce jet a být tam čeledínem?“ „O. K.,“ neměl jsem nic proti tomu. Tehdy jsem byl poměrně čerstvě spasen. Mimochodem to bylo téměř přesně rok. Ale už jsem začal číst Boží slovo s velkým západem, takže

jsem znal spoustu biblických citátů nazpaměť. Mimoto jsem četl Bibli, jak jsem jen měl volno. Při pauze na jídlo, když ostatní seděli a klábosili o tom a o tom, já jsem stále četl svou Bibli.

To bylo něco úplně unikátního. Nebyl nikdo, kdo by měl Bibli v kapse a neustále ji četl, takže na mě přirozeně útočili. Ve skutečnosti jsem se stal terčem za všechny zlé činy, které byly spáchány křesťany v celých dějinách. Cetník naopak řekl, že je svobodomyšlný. Když to řekl, odpověděl jsem mu, že naštěstí je dovoleno MYSLET SVOBODNĚ, ale pak jde také o to MYSLET SPRÁVNĚ, ABYCHOM SI TU SVOBODU MOHLI UDRŽET. Protože jsem držel Bibli v ruce, nemohl jsem udělat nic jiného, než říci: „Tady tato kniha je dobrou učebnicí správného myšlení.“

Jako ochránce zákona to samozřejmě nemohl popírat. Měli však velký strach, aby nebyli svedeni od „čistého lutherského učení.“ Pokud ale to správné učení nevede ke správnému životu, přinese o to přísnější soud.

Dokázání Jeho moci

Jednou jsem řekl lidem kolem sebe: „Chlubíte se, že máte ‚správné vyznání víry/ ale když ho vyslovíte, tak lžete. Vůbec nevěříte v Boha Otce jako Všemohoucího. Co s vámi bude? Nikdy jste nedovolili jeho všemoci, aby se dotkla vašeho života. Chlubíte se tím, že máte ‚apoštolské vyznání víry,‘ ale já se odvážím vyznat, že mám tutéž víru, jako apoštolově. Je lepší mít víru apoštolů, než mít apoštolské vyznání víry. Prázdné vyznání je pokrytecké!“

Po tomto rozhovoru jsem při mé večerní modlitbě prosil, aby Pán - Bůh všemohoucí - ukázal svoji moc před těmito lidmi, kteří měli vyznání víry, ale stáli proti pravdě. Potom začala série ořesných příhod.

Den na to propukla hrozná bouřka. Nejstarší lidé ve vesnici říkali, že něco takového nikdy nezažili. Sám jsem ani předtím ani potom tak strašnou bouřku nezažil. Všichni lidé se třásli strachem a hrůzou. Srdce všech byla jako voda. Množství domů hořelo a mnoho lidí a zvířat bylo zabito bleskem.

Právě jsme nacpali stodolu senem a abychom se chránili před deštěm, zalezli jsme tam. Boží Duch mi však řekl, abych odtud okamžitě vyběhl. Věděl jsem, že jestliže okamžitě neposlechnu, tak budeme bleskem zabiti. Zavolal jsem: „Musíme okamžitě ven! Blesk udeří a zapálí stodolu!“ Zároveň jsem vyskočil a utíkal pryč. Tři ostatní se neodvažovali nic jiného, než poslechnout. Dva mě následovali okamžitě, třetí žena se opozdila několik vteřin, ale pak vyskočila. V tom okamžiku uhodil blesk a zapálil stodolu. Během vteřiny byla celá stodola planoucí hranicí. Váhající žena jen tak tak stačila zachránit svůj život. Služebnictvo to vyprávělo lidem všude v okolní krajině.

Když začalo hromobití o pár dnů později znovu, přišla spousta sousedů do našeho domu. Jedna z žen řekla: „My sem přicházíme, abychom měli ochranu u Gósty, který je bohobojný.“

Odpověděl jsem tím, co napsal prorok Ezechiel, že totiž každý bude zachráněn svou vlastní spravedlností (Ezechiel 14:20,18:20) a že se musí obrátit, aby mohli stát pod ochranou Nejvyššího! Byla vhodná atmosféra pro probuzenecké shromáždění. Nebyl tam žádný rouhač. Bouře otřásla celou budovou. I když mi bylo pouze osmnáct let, všichni měli úctyhodný respekt před mojí bází z Boha.

O deset let později jsem mohl sklízet ovoce z mého zasévání v slzách, zasévání spravedlnosti. Měli jsme totiž v tomto kraji sérii stanových shromáždění. Tehdy byl největší zábavní park v Pitea vylidněn. Většina lidí se obvykle shromažďovala v Pitea a při oslavách „svatojánských nocí“ se téměř všechna mládež z okolí padesáti kilometrů shromažďovala v Perude-nu, ale teď lidé přišli na naše shromáždění. A mnoho lidí prožilo obrácení. Tato série shromáždění otřásla celou Piteiskou krajinou. Tehdy jsem v jiné souvislosti vyprávěl, jak Boží Duch usvědčil lidi ze spravedlnosti, hříchu a soudu v těchto shromážděních.

Když se splašil kůň

Několik dní po té strašné bouři se přihodila jiná událost, která ještě více oslavila Boží jméno. Mí hospodáři zakoupili nového koně. Neznali jeho povahu ani způsob jízdy. Vezli jsme klády na pilu a právě jsme byli na cestě zpět. Koňský potah sestával ze dvou párů kol spojených dřevěným ráhmem. Já jsem seděl na ráhnu u zadních kol jako na koni. Zbývalo už jen 800 metrů. Když jsme zahuli z hlavní cesty, dotkla se oj zadní nohy koně. To koně vylekalo a ten vyrazil v divokém splašení. Když jsme jak hospodář, tak já rvali za otěže a veškerou silou se snažili koně zkrotit, bylo nemožné jeho prudký útěk zastavit. Po šestistech metrech byla prudká zatáčka ke statku. U zatáčky byla vrata a kůň je prorazil.

Vrata byla pověšená na silném kamenném sloupu. Jedno kolo šlo za sloup a moje levá noha se dostala mezi vůz a kamenný sloup.

Silné a široké řemeny postrojů se přetrhly. Kůň se vysvlékl z postroje a pokračoval dolů ke statku bez vozu. Hospodář byl úplně bez sebe, když viděl, v jakém jsem stavu. Odstrčil vůz, abych mohl být osvobozen. Tehdy jsem se zhroutil, neschopen stát na nohou. Polovina mé levé holeně visela pouze na kůži. Obě kosti byly rozdrčeny.

Jak si, milý čtenáři, pamatuješ, odvážně jsem všem lidem prohlašoval moc Božího evangelia. A teď jsem tam byl se svou vírou ve Všemohoucího a s rozdrčenou nohou. Nejenom zlomenou nebo vykloubenou, ale rozdrčenou, se spoustou úlomků kostí uvnitř.

Hospodář zavolal lidi, kteří mu pomohli odnést mě do domu. „Nejlépe, když okamžitě pojedou do nemocnice,“ řekl Axel. Za jiných okolností bych samozřejmě jel k lékaři okamžitě, ale napadlo mě, že to prostě nemohu udělat. Svědčil jsem o tom, že věřím v Boha Všemohoucího a ten měl nyní přece výbornou příležitost ukázat svou moc. Měl bych snad Boha o tuto příležitost připravit tím, že bych jel k doktorovi?! Ne! To jsem cítil jako zradu vůči Bohu! A ostudné zapírání té víry, kterou jsem už před těmito lidmi vyznal.

Tak jsem řekl Axelovi: „Ne, Ježíš je můj lékař! Já věřím, že On mě uzdraví!“ Viděl jsem, jak strach poznamenal celý jeho výraz. Nacházel se ve velmi obtížné situaci. Věděl příliš dobře, že mě nebude moci přemluvit ohledně něčeho, co se týkalo mého vztahu s Bohem. Na druhé straně on sám takovou víru neměl. Jenom vyznání víry. To mu teď ale moc nepomohlo. Takže mě chtěl přivést „k rozumu.“

Zkoušel to klidným přemlouváním: „Chápeš, Gósto, jak vážné tohle je. Jestliže rychle nedostaneš pomoc, můžeš být invalidou na celý život. My víme dobře, že máš silnou víru. A rozhodně nejsi pokrytec. To víme všichni. Chtěl bych Tě však vyzvat, abys kvůli nám souhlasil s mým návrhem a jel k doktorovi. Jsem to přece já, kdo bude mít povinnost tě živit v případě, že budeš invalida.“

„Já chápu tvou situaci. Mluvíš, ale jako někdo, kdo Boha nezná. On nezklame ty, kdo v něj věří. Stojí psáno: ‚Nikdo, kdo v Něj věří, nebude zklamán.‘ To vím s jistotou.“

„Odmítáš tedy jet s námi k doktorovi?“

„Ne, bohužel to nemohu udělat. Bylo by to stejné jako zapřít víru v Boha. Proto chci, abys zavolal mému otci a požádal ho, aby přijel a vzal s sebou Gorana Bergdahla a pomodlili se za mě. Požádej je, ať s sebou vezmou láhev oleje,“ řekl jsem.

Axel tedy zavolal mému otci a řekl mu, do jak vážné situace jsem se dostal. Chtěl mít jeho svolení okamžitě mě zavést do nemocnice, ale ke svému zklamání zjistil, že můj otec je „stejný kalibr“, jako já.

„Pak říkal něco o oleji, který máš přivést,“ řekl Axel, který moc „náboženskou řeč“ neznal. (Pomazávali jsme nemocné olejem podle Jakuba 5:14.)

Góran i táta pochopili, že je ve hře jak moje víra, tak Boží sláva. Mysleli si nejspíš, že sázím příliš vysoko, protože jsem zkoušel nejenom svoji důvěru, ale i jejich, neřku-li celého sboru. A přesně takové je to chodit s Bohem! Takové to bylo pro Mojžíše, když stál u Rudého moře a Egyptány měl v patách. Po obou stranách hory a před sebou moře! Bůh nejspíš měl důvod se ptát: „Proč ke mně tak křičíš?“ Protože to Mojžíš dělal z hloubky svého srdce.

A přesně to táta i Goran dělali. Sám jsem ležel na posteli ve strašných bolestech a očekával Boží zákrok! Mezitím se mě Axel snažil přesvědčit, že dobrý výsledek může ležet v lékařových rukou. Já jsem věděl, že ho nemohu poslechnout. To by pro mě znamenalo zradit Boha.

Dali mě do jiného pokoje, než bylo moje lůžko. Nejspíš měli záměr poslat mi pro doktora, aniž by se mě ptali. Já jsem se neustále modlil. Pevně jsem se držel toho, že Pán zakročí a uzdraví mě. Nejspíš to udělal i táta a Goran. Když byli asi v půli cesty, řekl táta: „Teď s ním nastává změna, cítím to.“ Nejspíš to bylo v tom okamžiku, kdy Bůh zakročil.

Byl jsem vyhozen nahoru, takže jsem stál vzpřímeně na nohách! Boží Duch byl mocně nade mnou. Mluvil jsem novou řečí v jazycích.

Právě, když se to stalo, stál Axel ve dveřích a měl s sebou deku, kterou na mě chtěl položit. Když mě uviděl, jak stojím vzpřímeně, nejspíše si myslel, že jsem vstal z čistého fanatismu. Začal na mě křičet: „Lehni si, lehni si!!!!“

Nejspíš si myslel, že jsem se zbláznil bolestí. Hodil na mě deku. Byl úplně bez sebe! Úplně vyveden z míry téměř prosil: „Lehni si!!!!“

Teď jsem přišel k sobě. Usmál jsem se na něj a řekl jsem: „Žádné nebezpečí nehrozí! To Ježíš tady byl a uzdravil mě!“

Když jsem v té chvíli seskočil na podlahu, dostal Axel šok. Vyběhl z pokoje a volal: „Lehni si, lehni si!“ Jaká komická situace. Klidně jsem šel za ním. Utíkal přede mnou, jako bych byl hrůzu nahánějící zjevení. Spěchal přes dvůr k letní chatě, kde jsme bývali v létě. Šel jsem za ním. Chudák Axel! Sedl si a utíral pot. Zřejmě se ho to hodně dotklo!

Nechápal, jak je to jen možné. Pouze před půl hodinou mě nesl s nohou, která visela jen na kůži. Bůh vložil svou ruku na Axela. On, který byl jinak stále šprýmař, od té chvíle tři týdny nepromluvil. Jenom se na mě díval. Abych mu to dokázal, položil jsem čerstvě uzdravenou nohu na židli a postavil se na ni. Axel téměř omdlel. Když potom promluvil, přísně napomenul ženu, která o mně mluvila s nedostatkem respektu.

Bůh oslavil své jméno. Byl jsem přešťastný, že nedovolil, aby mi má víra přinesla zklamání. Neboť dí písmo: „Všeliký, kdo věří v něj, nebude zahanben.“ (Římanům 10:11) Podivné bylo, že ještě několik let po uzdravení si noha udržela červenofialovou barvu. Mělo to však přesvědčující efekt na ty, kteří měli potíže uvěřit, než jsem jim svou nohu ukázal.

Rozzlobený lékař

Když už je řeč o těch, kdo nechtějí uvěřit, vzpomínám na jednu legrační situaci, kterou jsem zažil u lékaře v Bodenu. Byl jsem tam kvůli nějakému běžnému vyšetření, kterým měli projít všichni. Byl jsem povolán do služby, ne však vojenské. Odmítl jsem nosit zbraň. Jak jsem se dostal k tomuto vojenskému lékaři, si už nevzpomínám. Ptal se mě, jestli jsem někdy ležel v nemocnici. „Ne,“ řekl jsem, „neležel.“ V tom okamžiku si všiml mé nohy, která stále ještě byla částečně modrofialová. „Co je tady tohle?“ zeptal se mě.

„Ta noha byla rozdrčená.“

„Kdy se to stalo?“

„Před několika lety.“

„To musíme určitě zrentgenovat.“

Nohu tedy zrentgenovali a já musel chvíli čekat v jiné místnosti, zatímco si snímek prohlíželi. Pak si mě zavolali znovu. Lékař se díval na rentgenový snímek a řekl: „Říkáte, že jste nikdy neležel v nemocnici. Jak vám to ošetřovali? Je to přeci velmi komplikovaný případ roztříštěné zlomeniny obou kostí. To většinou vyžaduje delší čas rekonvalescence. A vy tvrdíte, že jste neležel v nemocnici.“

„Taky že neležel!“

„Pečoval o vás lékař?“

„Ano, můj privátní lékař o mě pečoval, ale nebylo to v nemocnici.“

„Jak se tedy jmenuje?“

„Musím říct jeho jméno?“

„Ano, proč ne?“

„Ano, to je dobrá otázka. Tedy On se jmenuje Ježíš Kristus.“

„Děláte si ze mě legraci?!“

„Ne, nedělám.“

„No tak mi teda řekněte, který lékař o vás pečoval!“

„Teď jsem to řekl! Jeho jméno je Ježíš Kristus. A bydlíště měl na místě, které se jmenuje Nazaret - během času, kdy vyrůstal tady na zemi. Nyní odešel nahoru do nebe.“

Stěží se dá popsat, jaký dopad to mělo na doktora. Ještě mu ani nebylo čtyřicet let. Byl ateista a toužil po kariéře. Znal vše z lékařského oboru. Aspoň si to myslel. Ale o tom VELKÉM LÉKAŘI věděl velmi málo. Téměř zařval: „Snažíte se mi namluvit, mně, lékaři, že někdo, kdo se jmenuje Ježíš, uzdravil tuto komplikovanou zlomeninu!?“

„Ne, to se nesnažím! Já to jen říkám tak, jak to je! Protože se mě ptáte. Je nějaká chyba na noze? Není správně uzdravená? Prohlédněte to znova.“

„To je právě to, že je tak dokonale zahojená, proto bych chtěl vědět, který lékař o vás pečoval.“

„No ano, to by určitě nebyla ponižující známost!“

Nyní opřel své koleno na místě, kde byl zlom. Pak vzal jednou rukou za chodidlo a druhou za koleno a lámal, jak jen mohl.

„Ale jo, jen lámejte, ono to vydrží! Protože ten, kdo to udělal, nedělá žádnou fušeřinu, na rozdíl od některých doktorů.“

S těmi slovy jsem ho odstrčil stranou a zvedl jsem se. Věděl velmi dobře, že kdyby noha nebyla

správně zahojena, tak ji mohl zlomit. A neváhal se o to pokusit, aby zničil to, o čem jsem tvrdil, že udělal Ježíš. Naštěstí všichni takhle tvrdě nejednali. Naopak. Mnoho lidí přišlo kvůli svědectví o tomto Božím zákroku k víře. A s tímto záměrem vyprávím tuto příhodu znovu! Bůh tě požehnej.

6. KAPITOLA

Zázrak v Marieby

Od 15. srpna 1938 do srpna 1939 jsem působil jako cestující evangelista v Ostersundu a okolí. Byl jsem zaměstnán Bethelským sborem, který spolupracoval s misíí v Orebro. Kolem města je patnáct misijních míst. Během mého působení jsem tam zažil mnoho zázračných uzdravení. Ještě než jsem byl ve městě tři hodiny, měl jsem možnost zprostředkovat takový zázrak.

Šli jsme ke škole, abychom rozdali část traktátů a pozvánek na shromáždění, která jsme připravovali. Právě když jsme přišli ke škole, zvonilo na další hodinu. Řekl jsem Anně Magnusové: „Zatímco budeme čekat, než děti vyjdou ven, zajdeme do tamhletoho domu.“

Anna se mě zeptala, jestli znám někoho, kdo v tom domě bydlí. „Jsou tam členové sboru?“ zeptala se.

„Ne, neznám je, ale cítím, že Pán chce, abychom tam šli.“

Čekání na zázrak

Šli jsme do domu. Když jsme vešli dovnitř, řekla žena, která se jmenovala Swahn: „Ó jak je dobré, že jste přišli! Já tady ležím a modlím se, aby někdo přišel a modlil se za mne, abych byla uzdravena.“

Modlili jsme se a ona byla okamžitě uzdravena a naplněna Duchem Svatým. Stala se tou, která často přinášela prorocké poselství pro sbor. Můj čas tam byl poznamenán neustálým probuzením a nádhernými zázraky uzdravení. Na prvních třech shromážděních se stal nádherný průlom, takže lidé byli spaseni, uzdraveni a pokřtěni Duchem Svatým. A tak tomu bylo všude.

Pamatuji se, že když jsme měli jet na shromáždění do Norderonu, kde jsem nikdy předtím nebyl, měli jsme ve sboru návštěvu misionáře Gunnara Sjöberga z Brazílie. Byl jsem s ním na pokoji. „Kazatelský pokoj“ byl velký a prostorný, takže jsme měli dost místa. Gunnar měl smysl pro humor. Prožili jsme spolu mnoho chvil plných legrace. Když jsme měli jet do Norderonu, řekl Gunnar: „Ty, Gosto, když dostaneš dobrou mušku, tak střílej z obou hlavních,“ a pořádně se zasmál.

To slovo padlo do úrodné půdy. Nabil jsem pušku slovem a municí Ducha Svatého, až létalo peří přes celý ostrov, jak popisoval jeden bratr, který byl na shromáždění. Mnoho lidí se setkalo s Bohem ku spáse a osvobození. Mezi nimi i Karel Hoffner, který se stal později misionářem v Brazílii.

Zimní ponoření v jezeru

Asi padesátiletá paní byla velmi vážně nemocná tuberkulózou. Od lékaře už dostala svůj rozsudek smrti. Uvěřila a byla opravdu obrácena v duši i v srdci. Nebyla však pokřtěna a chtěla být absolutně pokřtěna ponořením. Nebyl tam ale žádný bazén pro křest. Když se jí omlouvali, odpověděla: „Copak není celé Storsjónské jezero plné vody?“

„Ovšem, ale právě teď na něm leží víc než půl metru ledu.“

„Přece není potíž do ledu vyřezat díru, vždyť já chci být pokřtěna!“

„Snad chápeš, že zemřeš, jestli budeš ponořena do té ledové vody!“

„Ano, vždyť v každém případě zemřu, ale chci být pořádně spasená a pokřtěná, než půjdu domů k Bohu.“

Nedalo se nic jiného dělat, než vysekat díru v jezeru a sestru pokřtít.

Stal se nádherný zázrak uzdravení. Okamžitě byla ze své tuberkulózy uzdravena a žila dalších 28 let, než ji Pán vzal domů. To bylo velmi silné svědectví o tom, jaké požehnání přichází, když je člověk poslušný a dělá to, co Boží slovo přikazuje.

V Marieby

V Marieby se dělo tolik nádherných věcí, že kdybych měl vyprávět jenom polovinu, vyšlo by to samo o sobě na několik knih. Já však chci vyprávět o zázraku uzdravení, který se stal v Marieby, jenž leží pár mil na jih od Óstersundu.

Pán mi dal velkou smělost kázat Boží slovo. Bral jsem často svůj text z Marka 16. kapitoly. Obzvláště jsem měl rád zabývat HO verši 15. -18. Takto je psáno:

„A on (Ježíš) jim řekl: Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, bude zachráněn, kdo pak neuvěří, bude zatracen. Znamení pak li, kteří uvěří tato míti budou: Ve jménu mém d'ábly budou vymítati, jazyky novými mluvíti. Hady bráti a jestliže by co jedovatého pili, nikoli jim neuškodí, na nemocné ruce vkládati budou, a ti budou uzdraveni.“

Nemyslím, že by se stalo, že bych na některé sérii shromáždění nekázal podle tohoto textu.

Boží Duch mě vedl, abych o něm kázal.

Tajná informace

Většinou jsem se neptal na situaci ve sborech, které jsem navštěvoval. Vyprosil jsem si zprávu od Boha. Pokud jsem nic nevěděl o lidech, které jsem navštěvoval Duch Svatý měl volné pole působnosti v mých myšlenkách. Pak jsem nebyl ničím ovlivněn.

Stejně tomu bylo, když jsem přišel do Marieby poprvé. Nevěděl jsem nic o tom, co se tam stalo. Jinak bych asi nekázal právě na tento text a především ne tím způsobem, jak jsem to Udělal. Zdůraznil jsem, že ten, koho se bude týkat spasení podle Marka 16, 16-18. verš, se dostane do jiné dimenze, než jen do té čistě lidské. Dostane Boží výbavu, která mu dá schopnost sloužit v síle Ducha Svatého. A všimněte si dobře - tam nestojí, že tato znamení budou provázet jen určitý druh lidí, např. ty, co káží Boží slovo. Ne! Stojí tam jasně a zřetelně, že tato znamení budou provázet ty, kdo věří. Potom jsem byl důvěrný. Obrátil jsem se k posluchačům a zeptal se: „Jsou zde nějakí věřící lidé? Pak vás tato znamení mají následovat. Jestliže tato znamení chybí, máte důvod se ptát, jestli máte ten druh víry, o kterém Ježíš mluví.“

Příkrá reakce

Zatímco jsem stál a tímto způsobem mluvil, zvedla se asi sedmnáctiletá dívka, přišla ke mně a řekla zoufale: „Jestli to je pravda, tak odstraňte tady tohle.“ A ukázala na strumu na svém krku, která byla o mnoho větší než moje pěst.

Zalekl jsem se a nevěděl, co mám dělat. Zdálo se mi, že jsem se „scvrknul“ - necítil jsem se větší než jednu stopu. Ve svém zděšená a paralyzovaném stavu jsem chtěl nejraději úplně zmizet.

Prožíval jsem, jako by se mi d'ábel z plna hrdla smál a říkal: „Tak tady to máš, neměl jsi být tak nafoukaný a mluvit o Božích zázracích a o tom, co vy, takzvaní věřící můžete dělat. Odstraň tamhleto a uvidíme.“

Uprostřed toho všeho slyším, jak ke mně promlouvá klidný hlas: „Gósto, ty nevěříš mému slovu? Nevěříš tomu, co kážeš?“

„Ano, Pane, věřím, že TVÉ slovo je pravda.“

„Tak proč jsi tak zastrašený?“ „V MÉM JMÉNU TO MŮŽEŠ UDĚLAT. Neboj se! Promluv ke strumě, aby zmizela v mém jménu.“

Ó jak nádherné! Všechn strach zmizel a já jsem prostě věděl, věděl s jistotou, že v ten okamžik, kdy promluví ke strumě ve jménu Ježíše, tak okamžitě zmizí.

Smělá výzva

Nyní jsem byl smělý. Moje duše byla silná v Pánu a já jsem se stal odvážným. Říkal jsem si: „Teď dám d'áblu co proto, za to, že mě chtěl ponížit!“

Řekl jsem těm shromážděným: „Dobrá. Vidíte, jak tato dívka vypadá. Sundejte šálu, aby pořádně viděli!“

Jestliže toto slovo, které jsme tu spolu četli, je pravda, pak tato struma zmizí teď a tady. Pokud nezmizí, už nikdy nebudu loto slovo kázat, protože pak by to nebyla Pravda.

Jaký dopad to mělo? Všichni věřící se přikrčili ve svých lavicích a začali volat: „Dobrý Bože! Dobrý Bože! Dobrý Bože!“ (I když to neřekli, slyšel jsem jako by celé shromáždění volalo: „Do jaké strašné situace nás to přivádí?“)

„Ale to se stane,“ pokračoval jsem, současně jsem se podíval na strumu a promluvil k ní: „ZMIZ, VE JMÉNU JEŽÍŠE.“

Dívka vykřikla, jako bych jí vbodnul nůž do krku! Obalila se šálou a vyběhla ven ze shromáždění. Jmenovala se Kerstin Samuelssonová. Věděl jsem, že se stal zázrak. Ukončil jsem shromáždění a rozešli jsme se. Bylo úterý večer.

Ve čtvrtek večer jsme měli opět shromáždění. Jelikož se konalo ve velkém sále lidového domu a byl mráz -28°C, jel jsem tam dříve, abych zkontroloval, jestli je v sále teplo. Když jsem tam přijel, lidé stáli před sálem. Řekl jsem jim: „Pojďte, prosím, dovnitř! Tady venku je hrozný mráz.“

Někdo z těch mladých mi odpověděl: „Tak tam jdi sám a uvidíme, jak to zvládneš.“ Uvnitř bylo tak nacpáno, že bylo nemožné, aby se tam ještě někdo další vešel. Po chvíli jsem pochopil. Všichni tito lidé přišli kvůli zázraku uzdravení z minulého shromáždění.

Ohavnost lidské přízně

Poprosil jsem lidi u dveří, jestli by se pokusili umožnit mi, dostat se dovnitř. „Mám tady večer mluvit.“

„Jo tak, opravdu?“

„Právě přichází! Právě přichází!“ Nedá se vyjádřit, jaký odpor a hnus jsem cítil při tom volání, ale nemohl jsem si pomoci. Cítil jsem v sobě hnus, který téměř hraničil s nenávistí! Jak mohou být lidé tak naivní! Představte si! Začít ctít a obdivovat lidi kvůli zázraku, který jen Bůh sám může udělat! Přišla mi na mysl Petrova slova: „Proč se díváte na nás?“ A Ježíšova modlitba „Otče, odpusť jim.“

Na chodbě nacpané lidmi a v uličce k pódiu jsem byl sledován s takovým obdivem, že jsem cítil trapné zošklivení. Představte si, takový rozruch! Můžeme říkat o lidských reakcích cokoli, ale zázraky, které Bůh dělá, jsou velmi přitažlivé zprávy! Pokoušel jsem se soustředit na kázání a kázal jsem.

Pamatuji si z toho shromáždění velmi málo, ale přesto si vzpomínám, že přítomní jakoby hltali každé mé slovo.

Po shromáždění mě pozvala paní Samuelssonová, abych u nich zůstal přes noc. Zdálo se jí, že je příliš velká zima na to, abych jel domů na kole, a tak jsem její nabídku přijal. Na cestě domů ze shromáždění řekla paní Samuelssonová: „Chci vás poprosit o prominutí, kvůli tomu, jak se Kerstin zachovala na úterním shromáždění.“

„Není zač se omlouvat, měla plné právo zjistit, zda je Boží slovo pravdivé! Kéž by Bůh dal a všichni byli tak moudří!“

Uzdraven z obrny

„Víš, mělo to své zvláštní důvody. Můj muž a nejstarší syn, navzdory naléhavým modlitbám sboru, zemřeli před půl rokem na obrnu! Tehdy byla Kerstin tak zoufalá, že volala: ‚Už nikdy víc v Boha věřit nemohu!‘ A Ruth leží doma. Má dětskou obrnu a brzo nejspíše zemře i ona,“ řekla paní Samuelssonová s těžkým povzdychem.

„Ne, ona nezemře. Počkejte, až přijdeme k vám domů. Okamžitě vyhodím d'ábla z domu!“ řekl jsem, zatímco ve mně vřel vztek proti d'ablovi.

Když jsem vstoupil do pokoje, kde Ruth ležela, byl jsem vyzdvižen z podlahy asi do výšky jedné stopy a přenesen k její posteli. „Povstaň a buď uzdravena ve jménu Ježíše!“ Prikázal jsem jí.

Vylétla z postele a byla okamžitě uzdravena!

Uzdravena z břišních problémů

Pak šla nejmladší sestra ke své matce a řekla: „Musí se za mě pomodlit, abych také já byla zdravá.“

Udělal jsem to. Měla těžké břišní problémy. Byla mimochodem jediná, za kterou jsem se modlil. Těm ostatním jsem pouze prikázal, aby byly uzdraveny! A to je nanejvýš biblické! Ježíš pouze promlouval k lidem a uzdravoval je. Byla to veliká radost u Samuelssonových v Marieby! Obě dívky ještě žijí. I když jsou nyní samozřejmě o 55 let starší. Bůh má pro ně ještě hodně milosti, kterou jim

může dát. Stále ještě se za ně modlím.

Tabu svědčit

Jak jsem se zmínil v jiné souvislosti, tak bylo tehdy v našich náboženských kruzích téměř tabu svědčit - všeobecně, veřejně vyprávět o Božích zázracích, které člověk sám zažil.

Lidé směli pouze konstatovat, že člověk byl uzdraven. Proto jsem svým bratrům žádné z těchto zázraků nevyprávěl. Jednou jsme jeli zpívat. Cestovali jsme pod jménem „Ómanovo bratrské kvarteto," protože jsme byli duchovní i fyzičtí bratři | ještě k tomu služební bratři - všichni čtyři kazatelé. Signar se právě připravoval jako misionář cestovat do Afriky. Já jsem byl pastor sboru, Gustav a Sigge studovali na Orebrojské misijní škole. Byli jsme na cestě na velké stanové shromáždění Franka Mangase z Borasu. Na cestě tam mi Boží Duch řekl, abych o zázracích v Marieby vyprávěl.

Duch Svatý je suverénní režisér

Bylo ohlášeno, že budu kázat. Průběh shromáždění vedl Signar. Stan byl plný lidí. Tak jsem tedy začal v mém kázání vyprávět o těch zázracích v Marieby, jež jsem zde právě popsal. Signar byl velmi striktní ohledně toho jak se má člověk držet připraveného programu. Jakmile jsem tedy začal podávat svědectví o těchto zázracích, seděl a zlobil se - jak mi později vyprávěl - že nekážu to, co bylo k mému kázání ohlášeno. Navíc šeptal ostatním bratrům, že tomu stejně nejspíš nikdo nevěří. Jak on tak i bratři věděli, že je to pravda, i když to před tím neslyšeli. Když jsem vyprávěl o tom, jak Kerstin byla osvobozená od strumy, řekl jsem: „Jestli je tu

někdo, koho by zajímalo více detailů, mohu vám dát adresu těch přátel"

V tom slyším, jak někdo vzadu ve stanu volá: „Bratře Omane!"

Když jsem se ptal, co chtějí, tak odpověděla Kristina Samuelssonová, že právě s dcerami Ruth a Karin bydlí v Borasu.

Moc svědectví

Když se Signar dověděl, že jsou náhodou přítomny ve stanu, vyskočil a žádal je o svědectví. Paní Samuelssonová potvrdila vše, co jsem řekl o uzdravení Kerstin od strumy a kromě toho vyprávěla o uzdravení Ruth i Karin, což jsem já už nestačil. Ve shromáždění to mělo nádherný ohlas. Někteří lidé žádali a zažili uzdravení na svých tělech a duších, mimo to tam byl slepý muž, který dostal zrak, aniž by se ho někdo dotkl! Živé svědectví uvolňuje Boží zázračnou zázraky činící sílu.

Zájem televizního producenta

Právě tak improvizovaně jsem svědčil o této příhodě na shromáždění v Goteborgu. Byl tam přítomen televizní producent Jorgen Knudtzon a chtěl si zkontrolovat, kolik pravdy na mém svědectví je. Zkoumal po několik měsíců mě a můj život. Nakonec mi zavolaal a zeptal se, jestli by mohl přijít a udělat o mém životě reportáž.

Přemýšlel jsem. Nedávno byl televizní program o Rogeru Larssonovi, kde se nezabývali tím, co se dělo na jeho shromážděních, ale tím, co se nedělo!

Jaká špinavá, nečistá, nespravedlivá žurnalistika!

Představ si, že by stejným způsobem připravovali reportáže např. ze sportovních utkání! Jak napínavé programy! Byl jsem trochu podezřívavý a nejistý, jestli mám spolupracovat.

Ale redaktor Knudtzon na mně udělal tak důvěryhodný dojem, že jsem se rozhodl s jeho návrhem souhlasit. On moji důvěru žádným způsobem nezklamal! Naopak! Máme důvod chválit Boha, že se v našich lživých masmédiích najdou tak poctiví reportéři. Příliš často jsou totiž vychýleni doprava nebo doleva. Nedrží se přímé stezky pravdy.

Tak vznikl pětapadesátiminutový televizní program o mně a se mnou. Byl vysílán na TV-2 16. září 1988. Mimo jiné byla v programu zmínka o zázraku, který se stal v Marieby.

Proč žádná repríza?

Když jsem volal, abych se zeptal, jaká byla na program reakce, byl jsem informován o tom, že televizní centrála v Goteborgu byla téměř celý týden zablokována reagujícími posluchači. Podle jednoho informačního zdroje to získalo neobvykle pozitivní hodnocení. Mnozí se však ptali, kdy přijde repríza. Se stejnou otázkou jsem se setkal ve 258 telefonních rozhovorech, které jsem v nejbližších dnech po televizním programu obdržel a nejméně 1.500 lidí se později ptalo na mých shromážděních.

Všichni téměř okamžitě očekávali reprízu, ale až doposud žádná repríza nebyla. Proč?

Navzdory tomu, že víc než 7.000 lidí volalo a žádalo reprízu programu, dosud neproběhla. Zdálo se jim to poněkud spektakulární. Ale co by na tom mělo být špatného!? Spektakulární znamená: působivý, budící pozornost, plný senzací! Copak to není ten druh programu, který ukazují a chtějí mít v televizi? To že program dal něco speciálního tak velkému množství lidí, svědčí o tom, že je zřejmě také po právě takových programech velká poptávka. To, že ukazuje Boha živým, skutečným a vyslýchajícím modlitby, je důvod jejich pohoršení? V této době je pro lidi úžasná pomoc a přínos, když mohou takovou víru získat. Náboženskou nekonkrétnost nikdo nechce. Ten program byl přesto velkým pozhánáním. Dostal jsem svědectví od lidí s novou odvahou žít a od těch, kdo byli uzdraveni z nemoci po shlédnutí tohoto programu.

Mnozí si nahráli program během vysílání na video, a pak ho ukazovali na školách a soukromých shromážděních doma. Dokonce ho ukazovali cestujícím v letadle Jumbo-Jet do Ameriky. Víc než 2.000 lidí z celého světa mě osobně kontaktovalo, abych se za ně modlil. Z Austrálie na východě až po Kalifornii a Chile na západě.

Kdo brzdí ten program v televizním studiu? Ve velké části dolního Norlandu přerušili program po třicetipěti minutách. Několikrát tedy žádali jeho reprízu. Naprosto nemožné! KDO zastavuje ten program? Dejte mi vědět proč! Na případné otázky rád odpovím!

7. KAPITOLA

Generál byl uzdraven z leukémie

Uzdravení, o kterém budu vyprávět nyní, se stalo v souvislosti s přípravami všech náležitosti pro cestu sboru „Radostní andělé“ do Švédska. Vyprávění P tom naleznete v jedenácté kapitole této knihy. Po mnohém obíhání různých institucí a úředníků jsem žádal o setkání se zodpovědným ministrem.

Protože odcestoval do zahraničí, mělo mi být umožněno setkat se s jeho nejbližším mužem, čtyřhvězdičkovým generálem. V tu chvíli, kdy jsem vložil ruku na kliku jeho kanceláře, jsem zažil, jakoby mi někdo položil ruku na rameno. V uchu jsem slyšel hlas: „Mám pro tebe tam uvnitř úkol.“

„Ano, Pane, jsem ochoten,“ řekl jsem a Pán mě vyzval, abych vstoupil. Nikterak mi nevyčítal, že jsem se zlobil a upozornil je slušným způsobem na jejich vykutálenost. Uvnitř byl ministrův nejbližší muž, čtyřhvězdičkový generál. Když jsem vešel do místnosti, právě zvonil telefon. Pokynul mi zvoucím gestem hlavou, abych se posadil. Posadil jsem se a zatímco generál mluvil do telefonu, promlouval o něm ke mně Bůh. Dostal jsem informaci o tom, že má smrtelnou nemoc, která je tak vážná, že pokud se mu nedostane pomoci, během čtrnácti dnů zemře. Dozvěděl jsem se i o jeho domácích ekonomických poměrech, o jeho dětech a manželce, o hrozném strachu, který ho uchvátil, o plánu jeho manželky na rozvod, atd.

Sražen

Bylo mi toho muže líto. Pomyslel jsem na to, že i ti nejvyvýšenější a nejprivilegovanější z lidí, kterým každý závidí, mohou mít velké tragické problémy, o nichž nikdo neví.

Skončil telefonní rozhovor a s hlasitým povzdechem si sedl na židli vedle mě. Zeptal jsem se ho, jak se má.

„Děkuji, dobře,“ řekl s namáhavým výdechem.

„Mám pro vás důležitou zprávu,“ řekl jsem. „Mohu vám ji předat?“

Pokynul na souhlas. Oznámil jsem mu přesně, co mi řekl Boží Duch.

„Kdo vám dal tyto informace?“ zeptal se překvapeně.
„Můj lékař mě informoval,“ řekl jsem. „Souhlasí diagnóza?“ zeptal jsem se.
„Přesně! Ve všech bodech!“ řekl. „Ale jak mě může znát? Kdo to je? Jak se jmenuje?“ Ptal se generál téměř rozčileným tónem.
„VÍ o vás všechno. Jeho jméno je Ježíš Kristus.“
„O můj Bože!“ řekl muž předtím, než sklonil hlavu a sepnul ruce.

Uzdravující síla

Pán mi poručil, abych se za tohoto muže modlil. Od Božího Ducha jsem dostal rozhodný příkaz, abych se nedotýkal hlavy muže, ani nevkládal ruku na jeho rameno. Místo toho mi bylo poručeno, abych opatrně vložil ruku na jeho sepnuté ruce. Když jsem to udělal, bylo to, jako bych dostal silný elektrický šok.

PROUD PROŠEL MUŽEM! BYL OKAMŽITĚ UZDRAVEN!

„Tak, a teď je to hotovo, jste uzdraven,“ řekl jsem.

„Já vím, já vím,“ řekl. „Já jsem cítil, mnou projel uzdravující proud... Ale vy jste ten muž, kterému jsme dělali všechny ty problémy?“ zeptal se.

„Ne, to jste nebyli vy, kdo je dělali,“ řekl jsem, „byl to Bůh, který to celé tak zaranžoval, protože jinak byste během čtrnácti dnů zemřel. Zřejmě neměl nikoho jiného, koho by vám poslal na pomoc.“

Vypadal otřesen a v rozpacích! „Je možné, že by taková milostiplná pomoc mohla být dokonce Bohem dopředu naplánována! Já nehodný!“

„Ano, ale řekněte mi, kdy musíte být ve Švédsku?“

„Nejpozději do osmi dnů,“ oznámil jsem mu.

„Tak to můžeme zařídit.“ Zmáčkl pár knoflíků a okamžitě změnil celou situaci.

Totální proměna

Bylo to, jako by mi Pán chtěl ukázat, že se to může stát pouze s jeho pomocí a na jeho zárok. Najednou jsme měli všude zelenou. Zmáčkl knoflíky pod svým stolem a okamžitě vešli čtyři muži. Řekl jim, aby ode mne přijímali všechny rozkazy a vše během pěti dnů zařídili. Pátý den jsem dostal zprávu, že všechny pasy jsou hotové a můžeme tak odjet do Švédska. To je ale příhoda, o níž jsem vyprávím v kapitole o Radostných andělech. Generál Lee, jehož celé jméno si nepamatuji, byl dobrým přítelem prezidenta Parka a zmínil se mu o mě. Tak jsme dostali pozvání do Modrého Domu - prezidentovy rezidence. Později jsem se sám sebe ptal, kdo vlastně pečuje o duše známých lidí?

Pastorační péče známých osobností

13ůh mě často podivnými cestami k těmto lidem přiváděl s poselstvím. Mnozí z nich si stěžují, tak jako David, ten nejznámější muž v Izraeli: „Není nikdo, kdo by se zajímal o mou duši!“

Tito lidé jsou žádoucí a populární pouze do té doby, pokud jsou užiteční pro firmu, hnutí, církev, sbor, projekt... Jakmile je však postihne nehoda, nemoc nebo potíže, tak okamžitě zmizí. Vyhledej je! Už teď potřebují tvou podporu.

Rád bych ti dal radu, dobře míněnou radu - tobě, kdo se právě nyní nacházíš na vrcholu - poslechni a následuj tuto radu, aby se ti vedlo dobře. Čiň tolik dobra, kolik jen můžeš, všemi způsoby, jakými můžeš a tak dlouho, jak jen můžeš. Dělej to pro chudé, dělej to pro ty, kteří ti to v tomto životě nemohou odplatit. Pamatuj si toto: „Ten, kdo se slitovává nad chudým, půjčuje Pánu Bohu a ON mu odplatí za to dobro, které vykonal“ (Příslaví 19:17).

Počátkem osmdesátých let se ve Švédsku objevila finanční kometa. Byl označen za muže roku či Švéda roku. Právě když to oznamovali v televizi, dostal jsem vidění. Viděl jsem lidi s drápy. Ti lidé do něj drápy zaťali a strhli ho z podstavce, na němž stál a zavřeli ho do vězení. Zvolal jsem: „Chudák člověk! Vidíte ty drápy, které do něj zatnuli!“

Později, když se to stalo, mi to má žena připomněla. Přesně v souladu s tím, co říká Bible (Příslaví 25:27). Když jsem viděl, že přijde o vše, co má, přemýšlel jsem, jak bych mu mohl pomoci uložit si stranou poklady, které mu budou dobrým základem pro budoucnost. Tak, aby získal ten skutečný život, jak to apoštol Pavel vyjádřil v 1. Timoteovi 6:19.

Protože pro mnohé z nich je život neustálou honbou za zábavou a dlouhým řetězem neustálých zklamání, je jim ten skutečný život cizí. Věděl jsem, že v té době disponoval miliardami. Proto jsem mu navrhl, lépe řečeno jsem přímo apeloval, aby daroval pár ubohých milionů hladovějícím lidem, které jsem znal a s kterými jsem soucítil. Ježíš totiž říká, jak můžeme správně využít toho, že jsou mezi námi chudí, tím že jim budeme pomáhat. Tak si shromažďuješ poklady v nebi. Nedostal jsem od něj ani odpověď. Věřím však, že by se cítil podstatně bohatší, kdyby mé rady uposlechl. Nepřestal jsem se za něj modlit. Věřím, že ho Bůh chce učinit šťastným, ale Ježíš říká, jak je těžké dostat se do Božího království těm, kdo vlastní bohatství v tomto světě.

8. KAPITOLA

Uzdravující balzám

Dlouho jsem toužil po příležitosti k návštěvě ostrova malomocných. Ostrov, který mám na mysli, se jmenuje Culjon a náleží k provincii Palowan na Filipínách. Mluvil jsem o tom s pastorem Romeo Corpusem a ten mi dal pár rad, jak bych se tam mohl dostat. Jeho bratr Nicanor slíbil, že se mnou pojede jako tlumočník. Corpusovi jsou velká rodina - je tam hodně bratrů a Romeo je nejstarší z nich, praktický a taktický muž. I většina jeho bratrů jsou šikovní muži.

Slovo požehnání

Jak Ježíš, tak Pavel a Petr nás vyzývají, abychom žehnali, a to dokonce i našim nepřátelům. Vyslovovat požehnání jeden nad druhým nemá vůbec nic společného s prázdnými slovy. Prorokovat nad někým požehnání znamená uvolnit nad tím člověkem Boží aktivitu a dobrou vůli.

Dostal jsem příkaz, abych to dělal jak nad Romeem tak nad jeho ženou Norou. Pamatuji si velmi dobře, co jsem nad nimi vyslovil. Nad Romeem jsem řekl, že z něj Pán udělá most a spojovací článek mezi bratry různých národů. Když jsem ho potkal o rok později, řekl mi, že se mu přihodilo něco podivného. Začali ho najednou kontaktovat lidé z různých konců světa. Už sedmáct lidí ho kontaktovalo s prosbou o služby koordinujícího charakteru.

Nora Corpus byla vedoucí sboru. Byli v malé chatrči v úzké uličce. Najednou mi Pán řekl, že mám nad ní a nad tím sborem, ve kterém sloužila, vyslovit slova požehnání. „Já vás rozšířím a rozmnožím a dám vám mocný přírůstek.“ Krátce na to jsem měl příležitost zjistit, jak fenomenálně se za ten krátký čas rozrostli. To se stalo před několika lety. Ať to požehnání pokračuje!

Přeji jim požehnání shůry, tak aby Bůh mohl z jejich života pro svoji říši vytěžit co nejvíce. Jestli jim a ostatním Filipínanům mohu přát ještě něco cenného, pak aby se mohli na všech rovinách osvobodit od materialistické závislosti, především však na rovině ekonomické. Udělal jsem vše, co jsem mohl, abych v této oblasti pomohl co nejvíce lidem.

Povolán k žehnání

Bůh chce požehnat. Proč tedy máme být tak skoupí jeden vůči druhému? Proč nemluvit jeden o druhém dobře, místo abychom kritizovali a mluvili jeden o druhém špatně. Znovu a znovu se musíme spojovat, abychom pomohli bratrům, kterým bylo ublíženo, těm kteří byli jinými zraněni. Bratrům, kteří jsou trochu jiní, mají zvláštní charakter a jedinečné povolání. Dalším, kdo ještě stále mají nezahojené rány od ďábla nebo světa a jiným, jenž zase zakopli a upadli, či udělali nějaký chybný krok! Draží křesťanští přátelé! Žijeme v tak tvrdém světě. V duchovním světě bojujeme proti superinteligentním obludám, které nám všem zapřísáhly smrt! Proto musíme jeden druhému pomáhat! Musíme milovat jeden druhého. Být vytrvalí v boji a vědět, že stejný boj podstupují všichni bratři a sestry na Zemi. Když pomyslím na tu nezaslouženou milost, již jsem já sám mohl využít, cítím se být zavázán jak jen mohu pomáhat a podporovat bratry, kteří to mají nějakým způsobem těžké. Nezáleží

na tom, jestli si ty těžkosti způsobili sami, nebo jim je způsobil někdo jiný. Snažím se vmyslet do toho, co chce skrze tyto lidi dělat Bůh. Možná, že bych tyto Boží dobré záměry mohl pomoci uskutečnit.

Na Filipínách

Být misionářem je tvrdá práce. Často nemáš nikoho jiného s kým by ses poradil, než sebe sama. Nejčastěji se snažíš vyřešit věci sám a příliš málo hledáš Boží pomoc. Proto pokud to jen šlo, jsem se snažil misionářům pomáhat tím, že jsem nad nimi promlouval slova požehnání.

Ve Filipínách jsem se setkal s mnoha šikovnými a nadanými bratry a sestrami ze Švédska. Dělalí tam nádhernou misionářskou službu, zejména misionářský pár Per a Eva Niklasson, Dennis a Inga-Lill Jigblad, Góte Odeqist s rodinou, manželé Johanssonovi. Všichni samozřejmě s rodinami.

Do Palawanu

Když jsem plánoval, že pojedou do Palawanu, nechtěl jsem jet sám. Zeptal jsem se tedy misionáře Svena Johanssona, jestli by, když mu zaplatím cestu, nejel se mnou. S radostí mou nabídku přijal. Také chtěl jet jeho anglický host John.

Pronajali jsme si vlastní letadlo. Je hodně malých letadel, které se dají poměrně levně pronajmout. Cesta stála 600 korun a do letadla se vešlo asi sedm lidí. Přesně tolik nás bylo. Celý tento velký ostrov je považován za zvláštní ostrov malomocných. Když Japonci během 2. světové války okupovali filipínské souostroví, poslaly úřady na Palawan těžce nemocné malomocnostvím, aby je přivítali. Jakmile Japonci uviděli tyto malomocné, utekli jako o překot a nechali je na pokoji.

Ošklivá rána

Asi týden před tím, než jsme jeli na toto souostroví mě kousl nějaký hmyz. Jeden Filipínek, který to viděl, volal: „O joj, to je smůla, že tě kousl tento hmyz, udělá se ti bolák hluboký až na kost. Bude z toho velká rána, která se nezahojí ani za půl roku.“ Tomu jsem však nevěnoval větší pozornost, jen jsem si na tu ránu dal náplast. Ani jsem necítil žádnou velkou bolest. Pronajali jsme si loď, abychom se dostali na ostrov Culion. Bylo velmi horko, a tak jsem navrhl, abychom se vykoukali. Při svlékání košile jsem si strhl i náplast na ráně. V tom pastor z ostrova malomocných uviděl mou otevřenou ránu a se zděšením vykřikl: „S tím na ostrov malomocných jet nemůžeš! To bys okamžitě dostal malomocnoství!“

Neboj se, jenom věř!

Jistěže jsem si byl vědom toho, jak je nebezpečné být mezi malomocnými s otevřenou ránou. Ale v tom okamžiku, kdy se zmínil o nebezpečí, zašeptal mi Duch Svätý: „Neboj se, jen věř!“ Přišlo mi na mysl Biblické slovo z písne písni „*mast rozlita je jméno tvé.*“

Řekl jsem bratrovi: „Vím, jak nebezpečné to je, ale já mám s sebou velmi dobrou mast.“

„Myslíš si, že ta mast zmůže něco proti malomocnoství?“

„Ano, to vím jistě. Ta mast je dobrá jak pro vnitřní, tak pro vnější použití.“

„No, vy tam v Evropě a Americe máte všelijaké medicíny. Nemůžeš tady tu medicínu nechat, až se budeš vracet? Co já vím, tak žádnou takovou medicínu tady nemáme.“

Vnitřně a zevně

„Ale určitě máte. Tuhle mast v každém případě máte. Tím jsem si jistý.“

„Jsi si tím jistý?“

„Ano, jistě.“

„A jak se jmenuje?“

„Jmenuje se Ježíš. Je psáno: Tvé jméno je vylitá mast.“

„Teď použijeme tuto mast na moji ránu a uvidíš, co se stane.“

Položil jsem ruku na ránu a vyslovil Ježíšovo jméno. Řekl jsem ráně: „Buď uzdravena ve jménu Ježíše.“

Pak jsme skočili do té příjemné vody. Když jsme z vody vylezli, oblékl jsem si košili a pokračovali jsme v cestě. Večer jsem kázal na shromáždění a modlil se za ty, kdo hledali spasení a za nemocné.

Když jsme šli spát, filipínští bratři mě bedlivě pozorovali. Nepřemýšlel jsem o tom, proč to dělají. Ale pak pastor s překvapením vykřikl: „Jé, podívejte, rána už je úplně uzdravená!“

„Ano, tady vidíš, jak dobrá mast je Ježíšovo jméno. Pilně ji tady používejte!“

Mnoho lidí spaseno a uzdraveno od malomocenství

Můj tlumočník svědčil o tom, jak jsem byl ve jménu Ježíše uzdraven. Vyprávěl o tom na každém shromáždění. To byla zpráva, která skutečně těmto lidem padla jako ruka do rukavice. Potom mě napadlo, proč Pán dovolil, aby se to stalo. Pomohlo to malomocným plným nezhojitelných ran, které doslova rozežirají jejich tělo.

Nyní bylo uzdravení ve jménu Ježíše nabídnuto všem. Nevím, kolik lidí bylo skutečně uzdraveno, ale na každém shromáždění alespoň někdo o svém uzdravení svědčil. Ne všichni si však berou z toho, co Bůh dává. Bůh je ale bohatý ke všem, kdo k němu volají! Pán je opravdu dobrý. Chvalme jeho jméno.

Krásné na naší návštěvě ostrova malomocných bylo to, kolik lidí přijalo Ježíše za lékaře těla, ale především jako Spasitele duší. Chválím Pána, že mi dal příležitost a možnost navštívit toto místo. Je nádherné přinášet zprávu radosti těm, kdo sedí ve tmě a ve stínu smrti.

Dát všanc svůj život

„Pro mě samého neshledávám svůj život něčím cenným," říká apoštol Pavel.

Tak je to s každým, kdo zapírá sám sebe, aby následoval Ježíše. Život nemá žádnou cenu, jestliže v něm nemohu Boží povolání následovat. Neustále musíme investovat naše životy, aby se děla Boží vůle. Nic nemůže být tragičtější, než přijít o své Bohem milosrdně připravené předurčení.

Apoštol Pavel se ptal: „Proč se neustále vystavujeme nebezpečí?" Přeci proto, aby bylo oznámeno evangelium o Ježíšovi a lidé byli zachráněni před soudem.

V této době musíme neustále riskovat své životy, aby se děla Boží vůle. Dovolte mi, abych se zmínil o některých nebezpečích, kterými jsme prošli jen za mé služby Pánu na Filipínách. Zažil jsem tam nebezpečí zemětřesení, nebezpečí tajfunu, prudkého lijáku, nebezpečí sopečných výbuchů, nebezpečí ozbrojených útoků, nebezpečí z přetížených a na moře nevhodných lodí, nebezpečí z útoků nemocí, nebezpečí ve vzduchu, (kdy se dvě letadla ve vzduchu jen o chlup minula nebo kdy letadlo bylo v nebezpečí, že se zřítí při přistávání) nebezpečí na řekách, nebezpečí na cestách, nebezpečí ze střetu kultur mezi cizími lidmi, nebezpečí od náboženských fanatiků, nebezpečí od sektářů a lidí, kteří mne kontaktovali s falešnými a egoistickými motivy.

Cestoval jsem po více než sto třiceti zemích, mezi lidmi všech světadílů. Díky andělské ochraně a milosrdnému Božímu vedení jsem přežil až do tohoto okamžiku. Je mi přes 80 let, ale stále ještě se cítím být zavázán jít do celého světa a kázat evangelium všemu stvoření. Svět je mé pole a můj úkol je zasévat evangelium všude, všemu stvoření.

Náš úkol

PŘÍLEŽITOST pro vykonání tohoto důležitého úkolu je má krátká chvíle zde na zemi.

ODMĚNA, kterou dostaneme na zemi je být „podívanou pro svět, pro anděly a lidi," podívanou všem k posměchu. Ale my věříme ve vzkříšení. Tehdy jedni povstanou k životu a jiní k pohaně a věčné ostudě (Daniel 12:2).

„Prozíraví budou zářit jako září obloha a ti, kteří přivedli mnohé ke spravedlnosti jako hvězdy vždy a navěky!" Sám jsem se vzdal napohled zářivé kariéry v obchodním světě. Byl mi nabídnut ohromný plat se zaručenou odměnou při obchodu. V oslnivém Božím světle jsem pochopil, že tanec kolem zlatého telete, honba za slávou, bohatstvím a přízní lidí, není nic jiného, než to co Šalamoun nazývá „marnost marností." Ptal jsem se sám sebe: „Jakou hodnotu bude mít tohle při vzkříšení mrtvých a při soudu?" Biskup Tor André napsal o muži, který byl oslavován více než většina jeho součastníků:

„Rozmazlený oblíbenec slávy nebyl vůbec šťastný člověk." Sám tento oblíbenec napsal: „Co je pozlátka slávy? Jed ve zlaté číši! Pití, co nezažene žízeň, jídlo na cestu, které nevystačí k cíli - to je pozlátka slávy!" Během olympiády jsem se díval na udílení medailí v různých sportovních odvětvích. Viděl jsem, jak dostali svoje placky a trofeje a jak je líbali. A tak jsem se ptal: „Jakou cenu budou mít tyto odměny?" „Ne, nikdy nebudeme litovat, že jsme si zde zvolili jít cestou kříže," zpívali bratři Gustav a Sigge Ömanovi na jedné ze svých nahrávek.

II. DÍL

POVOLÁNÍ A SLUŽBA

Z leva: bratři Gustav, Gösta a Sigge Ömanovi. Všichni tři dohromady sloužili aktivně Bohu 190 let - a stále ještě slouží.

9. KAPITOLA

Zasažen Božím povoláním

Boží způsob vyvolení a povolání lidí do služby mi byl vždy hádankou. Rozhodně nesleduje šablonu, již jsme my lidé vytvořili. Nezdá se mi, že by lidské normy ladily s Božím způsobem volby a povolání. I velcí loží muži a proroci dělají chyby, když posuzují, které lidi Bůh shledává vhodné pro jeho povolání.

Když Samuel přikázal synům Izaje předstoupit, aby viděl, koho Pán zvolil za krále, stalo se, že přišel Davidův nejstarší bratr a Samuel viděl jeho majestátný a hezký vzhled, velkou postavu a myslel si: „Tohle je ten pravý." Ale Pán Samuelovi řekl: „*Nedívej se na jeho vzhled a jeho urostlou*

postavu..." (Bůh nehodnotí velikost člověka podle růstu a tělesného vývinu.) Ne, není to tak, jak se lidé dívají, myslí a posuzují. Člověk se dívá na to, co je před očima, ale Pán se dívá na srdce (1. Samuelova 16:7). Ano, my lidé myslíme lidsky.

Proto chybujeme při volbě lidí, které Bůh chce používat pro svou práci. Myslím na biblické a kazatelské školy. Jak je to těžké správně vybrat ty, kdo budou pro Boží království nejvíce použitelní. Mnozí ze služebníků a služebnic, které vybral Bůh, působili mimo běžné denominace a církve, protože se jim nedostalo lidského uznání. Ve švédsku poměrně známá Ida Anderson ze Skary téměř nebyla přijata na Ongmansovu biblickou školu, protože byla příliš radostná a dovádívá. Ona ale byla radostná v Pánu! Ten na tom zřejmě žádnou chybu neviděl. Stala se Božím nástrojem k vybudování mnoha sborů a církví a také postavila množství modlitebních domů v celé Skara rovině.

Nepochopitelné

Když mě Pán povolal, abych byl jeho služebníkem, zdálo se mi to úplně nepochopitelné. Myslel jsem si, že musí být tisíce lidí, kteří mohou dělat tuto službu stokrát lépe, než bych mohl já. Potom jsem si ale četl 1. epístolu Korintským 1:26-29, kde Pavel vybízí k zamyšlení nad Božím způsobem povolání. Zmiňuje se tam o tom, co bych nazval pět zvláštních bratrů, které Bůh vybral, aby vykonali jeho práci na zemi! Tady je máš: 1. bratr *bláznivý* (nebo neškolený, nevyučený), 2. bratr *slabý*, 3. bratr *nepatrný*, 4. bratr *opovrhovaný* a 5. bratr *nic*.

Dozajista to *není* tento druh bratrů, které bych v první řadě měl sklon volit. Téměř jsem se také začal cítit kvalifikován do této společnosti. Rozhodně není jisté, že by mě Pán shledával vhodnějším než někoho z výše vypočítaných bratrů, nebo že bych já nějakým způsobem oslavil Boha lépe v mé službě. Pavel výslovně říká, že Bůh je vyvolil proto, aby ti moudří, silní a vyvýšení a ti vážení, ti kteří jsou ve svých vlastních očích i v očích jiných „někdo," tam stáli zahanbeni. Máme tak veškeré důvody v pokoře myslet na to, že jsme jen něco malého, abychom se mohli modlit za milost smět sloužit Králi králů a Pánu pánů.

Pluskvamperfektum nikoho nespasí

Slyšel jsem vyprávět o jednoduchém muži, jehož jméno bylo Nylin z Nárkeskilu. Někdo, kdo ho shledal příliš nevzdělaným mu navrhl, aby šel do kazatelské školy. Jak mu řekli, tak udělal. Zapsal se a začal svá studia. Když však narazil na takové podivnosti jako pluskvamperfektum, jeho jazyk mu vypovídal službu. A jeho mozek měl potíže chápat, jakkoliv se o to snažil. Po mnoha nezdařených pokusech se rozhodl. Řekl: „Ne! Pluskvamperfektum nikoho nespasí! Nyní jdu znova sloužit." Získal více duší a přivedl více hříšníků k Pánu Ježíši než ti nejlepší žáci, kteří kazatelskou školu dokončili. Udělal to Pán proto, „aby zahanbil ty moudré?"

Vždy jsem skutečnost, že smím být Božím služebníkem, považoval za nekonečnou a nezaslouženou milost. Pán mě byl vždy nucen postrčit k víře, že jsem vhodný k činění skutku, ke kterému mě povolal. Víím, že mnoho lidí mě v tomto směru špatně odhadlo. Nejspíš proto, že poté, co Pán dal mé duši sílu, jsem vystupoval před lidmi poměrně neohroženě.

Vhodný jako kazatel?

Roku 1935 jsem jel do Órebrojské misijní biblické školy. Mí starší sourozenci Siri a Signar byli už tehdy několik let ve službě jako evangelisté. V té době sloužil Signar jako evangelista v Linköpingském baptistickém sboru, kde byl pastor Harald Cedersjő. Do té doby jsem bydlel doma s rodiči v Rognäs obec Pytea. Signar mě poprosil, abych k němu přijel týden před tím, než jsem měl na biblické škole začít. Možná chtěl zjistit, jestli jsem vhodný svědek Pánův. Přirozeně měl pro mne mnoho bratrských rad a instrukcí. Byl velmi silně sebekritický a disciplinovaný - ať už vědomě či nevědomě a podobný vliv měl i nás mladší bratry. Vždy však s nejlepšími úmysly.

Znáte svou Bibli?

Ten rok vydalo vydavatelství Kabe v Uddevalle knihu s titulem „Znáš svou Bibli?“ od Ámose Welse. Je v ní 600 biblických otázek. Signar šel a koupil tuto knihu právě v den, kdy jsem k němu přijel.

Sedl si a s postojem péče autority staršího bratra řekl: „Sedni si a já si poslechnu jestli máš tolik biblických znalostí, abys mohl jít ven do pole a být kazatelem.“ No, s určitou variací jsem odpověděl na téměř všechny jeho otázky. Když například dával otázky typu, co to znamená Pentateuch, co to znamená Hexateuch, co znamená Dekalog a jiné výrazně teologické otázky, tak jsem odpověděl přímo: „Slova, která nejsou v Bibli.“ Držel jsem se pevně toho názoru, že odpověď na biblické otázky, by se měla nalézt přímo v Bibli. Zasmál se a řekl, že tento názor sdílí.

Na výbornou

Nebyl jsem zrovna rozmazlen přílišnou chválou od svého staršího bratra. Takže mne povzbudilo a dodalo mi potřebnou dávku sebevědomí, když mi řekl: „Můžu ti, Gósto, říct, že ani jeden z tisíce vyslaných do služby, nemá tak dobré znalosti Bible jako ty.“ Kromě toho jsme se museli naučit mluvit švédsky, neboť jsme neměli odvahu mluvit naším rodným pite dialektem.

V té době jsem moc knih o Bibli nepřečetl. Naproti tomu jsem pilně studoval Bibli samotnou. Je to moje nejoblíbenější kniha. Proto ji často píše s velkým B. Nic z toho, co jsem za celý svůj život přečetl, nedalo mé duši, srdci, rozumu a citu takové bohatství jako právě Bible. Pro toho, kdo má kázat Boží slovo, není nic důležitějšího, než aby dobře znal Bibli - od začátku až do konce. Pavlův požadavek na služebníka církvi je: „*Být mocný, jak v napomínání zdravým učením, tak v usvědčování těch, kteří jsou odpůrci*“ (Titovi 1:9). Cítil jsem se trapně, když jsem poslouchal kazatele, kteří Bibli neznali a nebo ji špatně citovali. Občas jsem se nemohl udržet a hned jsem opravil toho, kdo něco špatně řekl. Někdy mě mrzelo, že mé reakce byly tak impulzivní. Je to způsobeno tím, že se tak naplno vžívám do kázání jiných kazatelů.

Snob odpálkován

Jak jsem se již zmínil, nebylo to nic obvyklého, že by se bratři Ómanovi navzájem chválili. Neuniklo mi však, že Signar na mne byl hrdý, když jsem tak lehce odpovídal na všechny otázky. Tehdy jsem byl totiž ještě velice mladý.

Mimo jiné jsem sloužil jako průkopnický evangelista v Norr-botten. Plat tam nebyl zrovna velký. Mimochodem, neznám nikoho z nás, kdo by tehdy dostával jako evangelista jakýkoliv plat. Mezitím, co jsme Tor Ek a já sloužili jako evangelisté na Hakanso, dostal jsem od 23. září do 18. května při sbírkách 5 korun a 35 ore. Bylo to dobré k tomu, že se člověk naučil spokojit se s málem. Důsledně jsme následovali Pavlův princip: „Máme-li jídlo a šaty, spokojíme se s tím.“ S velkým uspokojením jsem po té mohl konstatovat, že mi tehdy nic nechybělo. Nic, co by pro mne bylo dobré! Dokud jsem byl mezi těmito přirozenými, nevyumělkovanými, spravedlivými a moudrými lidmi, byl jsem za tento postoj vážen, ctěn

a oblíben. Oni také netolerovali žádné pochlebování a marnivost mezi Božími služebníky. Byli přímí. Domýšlivé snahy hned uzemnili.

Když jsem přišel do misijní školy Órebro, byl jsem poměrně prostě oblečen. První den jsem seděl v Signarově pokoji a vešel čistě a pečlivě oblečený student se snobským jednáním.

Opovržlivě se na mne podíval a řekl: „Ty budeš pastorem?“ Moje odpověď byla: „Chce-li to Bůh.“

Signar si všiml jeho arogantního postoje, a když jsem odešel na svůj pokoj, pořádně toho snobského kamaráda setřel. Moje věhlasná skromnost (!!!) mi zakazuje, abych citoval superlativy, jichž použil, když se chlubil svým mladším bratrem.

Soutěž ve znalosti Bible

Možná to byla vzpomínka na tuto příhodu, která ležela mému bratrovi na mysli, když při jedné příležitosti navrhl soutěž nebo hru ve znalosti Bible. Navrhl, aby druhá a třetí třída

(soutěžila proti první. Druháci a třetíci byli tu sobotu silně proždíli, protože mnoho z nich jelo

sloužit na shromáždění. „To snad chápeš, že tohle nejde! Vždyť tohle jsou pouze začátečníci," řekl snob ze třetí třídy. „Budeme rádi, jestli to zvládneme, ale já bych řekl, že oni nás s velkým odstupem porazí, protože některé z té třídy znám," řekl Signar. Každá správná odpověď dala 5 bodů. Bylo to, jak Signar předpokládal. Porazili jsme je o 20 bodů. Někdo v první třídě poznamenal: „Je to ale ostuda, že druháci a třetíáci byli poraženi prvňáky." „No počkejte a uvidíte, až sem budete chodit tři roky, kolik toho potom budete umět," poznamenal můj bratr. Všichni se tomu smáli, ale určitě na tom něco bylo.

Takových soutěží bylo víc. Se stejnými týmy a stejným výsledkem. Otázky pro každou soutěž připravovali vedoucí tříd. Když naše třída zvítězila s větším odstupem již potřetí, namítl někdo, že jsem četl odpovědi předem. Můj bratr odpověděl: „To jsme přece dělali všichni, protože podklad pro otázky a odpovědi je přece v Bibli. Tu bychom přece, než jsme sem přišli, měli mít přečtenou všichni. Rozdíl je v tom, že my máme trochu jiné schopnosti pamatovat si odpovědi." Potom řekl, že i kdyby proti Gostovi soutěžila celá škola včetně učitelů, tak by Gósta zvítězil, pokud by se jednalo o biblické otázky. Řekl jsem mu, aby nebláznil, co kdyby ho vzali za slovo.

No to je přesně to, co bych si přál, řekl můj bratr. Dnes bych již nemohl dávat odpovědi tak rychle a s takovou jistotou. Částečně je to proto, že jsem četl tolik různých biblických překladů v tolika různých jazycích. Později jsme se se snobem skamarádili a stali se z nás dobří přátelé. Vždy s námi jednal s velkým respektem.

Wybrán jako vyzývateľ švédské televize

V rámci vyprávění o biblických soutěžích se zmíním o tom, jak jsem byl vybrán za *vyzývatele* do soutěže ve znalosti Bible ve švédské televizi proti Karlu Triardovi. Pamatuji si, že to bylo na podzim roku 1958, kdy v televizi vyhrál deseti-tisícikorunovou otázku. Na jaře roku 1960 hledali někoho, kdo by se s ním utkal. Někdo z našeho městečka mě přihlásil, jako vhodného soupeře. Zavolali mi ze Švédského rádia a televize a požádali, zda mi mohou položit několik biblických otázek. Rychle jsem jim zodpověděl všech deset. Potom jsem chtěl vědět, kdo se mě to ptá. Řekl, že jsou ze švédského rádia. Nejprve jsem si myslel, že si ze mě někdo dělá legraci. Za několik dní jsem však dostal telegram s informací, že jsem byl vybrán jako soupeř pro další kolo desetitisícové otázky. Asi za týden zavolali a ptali se, zda výzvu přijímám.

„Budete mě nazývat ‚vyzývatelem‘?"

„Ano jistě, budete vyzývateľ."

Znovu jsem se zeptal: „Nemůžete mě nazývat nějak jinak?"

„Ne, proč to?"

„Protože právě v souvislosti s biblickými otázkami, se to k sobě špatně hodí, nazývat mě *vyzývatelem*."

„Ale proč?"

„Protože Bible říká, že nemáme hledat marnotratnou slávu nebo a tím, že bychom jeden druhému záviděli nebo jeden druhého vyzývali. Takže pokud se v takové soutěži objevím, budou si skuteční znalci Bible myslet, že já Bibli buďto neznám anebo podle ní nejednám. Jestli však můžete soutěž nazývat jiným jménem, pak se zúčastním."

„To bohužel nemůžeme." Oznámil jsem mu tedy, že se toho bohužel musím zříct.

„To je škoda, protože vy jste byl nejlepší z přihlášených. Kromě toho máte vhodný hlas pro rádio. Nemůžete si to ještě rozmyslet a potom se ozvat?"

„Jestli si to promyslím znovu, budu jistě ještě pevnější ve svém rozhodnutí. Určitě nejsem v následování slova Bible dokonalý, ale nechci jít proti tomu, co je v Bibli jasně řečeno."

„No, to je škoda."

„Ne naopak, škoda by bylo, kdybych to udělal, protože Bible říká, že to, co se neděje ve víře, je hřích." (Z chronologického hlediska jsem teď trochu předběhl události, ale mělo to dělat s biblickými otázkami.)

Evangelista misie v Órebro

Dovolte mi pokračovat v líčení mých zážitků z doby, kdy jsem byl evangelistou misie v Órebro. Ti, kdo pouze absolvovali biblickou školu a nepokračovali v dalším teologickém vzdělávání, se ve Švédsku nazývali evangelisté. I když z biblického hlediska nemá povolání evangelisty nic moc

společného se vzděláním. Jde hlavně o povolání a vybavení ke službě samotným Bohem.

Nádherný duch modlitby

Když jsem poprvé v roce 1935 přišel do biblické školy v Órebro navštěvovalo ji třista dvacet pět žáků. Osmdesát dva z nich bylo ten rok přijato za evangelisty. V té době Eric Er. Lundin a Walter Erixson cestovali po baptistických sborech ve Švédsku. Všude, kam přišli, propuklo probuzení. Sbory měly ale vždy problémy vycházet s Bohem poslanými evangelisty a proroky tváří v tvář. Není to nic nového. Amasia kněz Betelu, řekl Amosovi, prorokovi zTekoa: „Ty proroku, jdi svou cestou a hledej si své útočiště v zemi Judské. Tam můžeš jíst svůj chléb a prorokovat. V Betelu už dále prorokovat nesmíš, neboť to je královská svatyně [státní církev] a říšský chrám“ (Amos 7:12-13). Pro proroka tam nebylo místo!

Stejně to bylo i s výše zmíněnými bratry. V mantinelech stanovených církví pro ně bylo příliš těсно. Jako všichni Boží služebníci měli svoje zvláštnosti a specifika. To však nemohlo být tolerováno! V církevních novinách se mimo jiné psalo o písních Waltera Erixona jako o cizím ohni na Božím svatém oltáři. Důvodem asi bylo, že lidé požadují dokonalost od těch, kteří prorokují a nebo jsou nějakým způsobem Bohem používáni. Lidé nevěří, že to jsou opravdu Boží služebníci, pokud nejsou dokonalí! A protože neexistuje žádný dokonalý člověk, tak taky neexistuje nikdo, kdo by se k tomu hodil. To však má znovu co dělat s naší neschopností pochopit, koho Bůh povolává za své vybrané nástroje. Během doby, kdy výše jmenovaní bratři cestovali jako evangelisté probuzení po baptistických sborech Švédska, naplnily se biblické školy mladými lidmi, kteří chtěli jít ven do pole jako Boží služebníci. Tehdy se baptistická církev co do počtu členů velmi rozrostla, a to i navzdory probuzení v letničních církvích. Ty samozřejmě nemají výsadní právo na Ducha Svatého. Duch Svatý, stejně tak jako vítr, vane, kam chce! Haleluja! A to platí vždy, nezávisle na probuzeneckých hnutích.

Jaký nádherný duch modlitby byl v těchto dobách na biblické škole vyliť. Není divu, že všude bylo duchovní probuzení. Navzdory odporu vůči duchovním darům, a zvláště pak mluvení v jazycích, propuklo probuzení všude. Odpor nikdy Ducha Svatého nezadržel. Je to ospalost, lhostejnost a vlažnost, co efektivně zabíjí skutky Ducha Svatého. Tehdy se Boží lid uměl modlit, a tak Boží oheň propukl. Totéž se může stát i dnes tam, kde se lidé začnou modlit!

Mé první pole působnosti byl Husum. Byl jsem povolán baptistickým sborem v Grunsunda. Tehdy tam byl pastorem Herbert Fandersson. Požádal mě, abych za ním chodil, když si připravoval své biblické hodiny a kázání. Zdálo se mu, že ho moc zdržuje hledání míst v Bibli podle konkordance. Pohodlnější bylo zeptat se prostě mě. Naše spolupráce byla dobrá a harmonická. V té době bohužel trval mezi švédskými sbory baptistické církve boj. Ten vyústil v roce 1937 v oddělení misie v Orebro od baptistické církve. Boje uvnitř sboru jsem viděl jako překážku. Sotva jsem mohl zvat lidi, aby se k takovému sboru připojili. Trávil jsem však hodně času na modlitbách. Když jsem se o pět let později vrátil do Husumu, přineslo mi to bohatou úrodu.

Debata o křtu v Husumu roku 1940

Chtěl bych vyprávět příhodu z té doby. Svě zážitky zde nepopisuji v chronologickém pořádku, ale spíše se snažím dát dohromady podobné příhody. I tato příhoda ukazuje, jak se náboženská smetánka vždy staví proti duchovním hnutím, která povstanou mimo jejich pracovní pole.

Byl jsem žákem Orebrojské misijní školy. Než jsme odjeli na vánoční prázdniny, probíhaly na škole tři týdny modlitby. (Kdy se takhle modlili ve škole naposledy?) Vytáhli jsme všude jako ohnivé plameny. Probuzení propuklo, kamkoli jsme přišli.

Přišel jsem do Husumu, kde jsem byl evangelistou už předtím v prvním ročníku, a tehdy to byla setba slz. Tentokrát naopak přišla sklizeň. Na každém shromáždění jsme viděli, jak se další lidé obracejí k Pánu, a tak jsme měli křty každý týden. To probudilo, jak už jsem řekl, závist a odpor náboženských církví, které to *množství lidí viděli*. Stejně jako ve Skutcích Apoštolů 13:45. Tak to už bývá, když se lidé starají více o svůj sbor než o Boží království.

Kněží a kazatelé

Když jsem inzeroval biblické studium na téma „křest věřících," přišla návštěva. Dva kněží, dva EFS

kazatelé, dva důstojníci Armády Spásy a misijní pastor přišli na shromáždění. Filadelfijský sbor, kde jsem tehdy sloužil, vedl pastor Sven Hellmark. Když přišli tito hosté, znervózněl. Myslím, že zesílil modlitby za mladého služebníka, který bude přednášet. Já jsem tomu však nevěnoval větší pozornost, místo toho jsem mluvil o tom, co mi Bůh dal / Bible.

Najednou mě jeden z kněží přerušil: „Děti se mají pokřtít, protože náleží Božímu království.“ Odpověděl jsem: „Já čtu, že Ježíš řekl, že se máme zrodit z vody a z Ducha, *abychom do Božího království vstoupili*. Ale nečetl jsem, že by něco takového bylo zapotřebí pro ty, kteří už uvnitř království jsou.“ Nic víc neřekl, tak jsem v biblické přednášce pokračoval.

Děti - d'áblový děti?

Za nějaký čas mě opět jeden z kněží přerušil slovy: „Ne, děti se mají pokřtít, protože jsou děti d'áblovy.“

„To je hrozné! Stali se z nich odpadlíci během čtvrt hodinky?“ řekl jsem. Dále jsem se zeptal: „Platí toto tvrzení všeobecně o všech dětech nebo mluvíte pouze o svých vlastních?“ Moje otázka posluchače pobavila. On však tvrdil, že podle čistého Lutherova učení to platí pro všechny děti.

„A vy tomuto učení věříte?“

„Ano, bez pochyby!“

„Takže si myslíte, že když jdeme blahopřát nějaké rodině k narození dítěte, můžeme prostě říct: Slyšeli jsme, že jste do domu dostali malého d'ábla, tak jsme vám přišli pogratulovat.“

Žádná odpověď.

„Myslíte tím tedy, že když Bůh říká, *abychom se množili a zaplnili Zemi*, tak tím míní, že máme zaplnit svět d'ábly? Kde jste v Bibli našli nějakou oporu pro takovéto bláznivé a překroucené učení?“

„Stojí psáno: *V hříchu jsem zrozen, v hříchu mě matka počala*!“ řekl mi.

„A vy myslíte, že to platí pro všechny děti, které se narodí.“

„Ano, samozřejmě!“

„A kde je to psáno?“

To už ale přesně nevěděl. Tak jsem mu řekl: „Stojí to v 51. žalmu napsaném králem Davidem.“

„No tak vidíte!“

„K tomu se vrátíme později. Nejprve bych chtěl upozornit, že apoštol Pavel tvrdí, že děti věřících jsou svaté.“

„Tomu nevěřím. Kde to je napsáno?“

„Stojí to v prvním listu Korintským 7:14. Platí to dokonce, i když věřící je pouze jeden z rodičů.“

V hříchu jsem zrozen

„Nyní se podíváme, co David říká v Žalmu 51:7: *„Hle, v hříchu jsem zrozen a v hříchu mě má matka počala*“.

Protože jsem nemohl uvěřit, že by to platilo pro všechny děti, které se narodí na zemi, prosil jsem, aby mě Pán vyučoval svým Duchem. Dospěl jsem k následujícímu:

1. Nemůže to platit pro *všechny* děti, které se narodí. To by Bůh nepřikázal lidem, aby se rozmnožili a naplnili Zemi. Jinak by to v praxi znamenalo, že zaplňujeme Zemi d'ábly, jak už jsem řekl a to je vyloučeno.

2. Apoštol Pavel říká, že děti věřících jsou svaté, jak jsme již četli.

3. Nejspíše tím David mínil někoho ve svém příbuzenstvu. Pán mi ukázal, že slovo matka resp. otec má někdy v Bibli obsah, který přemostňuje mnoho generací. Vezměte si například výraz: „Náš otec Abrahám,“ který Židé používají až do dneška, i když od doby kdy Abrahám žil a zemřel, uplynulo více než tři tisíce let.

V Ezechielovi 16 se mluví podobným způsobem o otci, matce i sestřích. Ve třetím verši čteme: „*Tvůj otec byl Emorejec a tvá matka Chetejka*.“ a ve verši 45. se mluví o sestřích, i když i tam se jedná o vzdálenost mnoha generací. Tak je to i v Davidově modlitbě: „*V hříchu mě matka (pramatka) počala*,“ totiž jeho pramatka Tamar, která zrodila Farese (Perese) a Sála (Sela) jak píše Matouš 1:3 a 1. Mojžíšova 38:12-30. Juda, tchán Tamar, byl totiž otcem těchto dvou, které Tamar, Davidova pramatka, zplodila.

Tito dva byli tudíž zrozeni v krvesmilstvu.

Mojžíšův zákon říká, že kdo je zrozen cizoložně nebo 1 krvesmilstva, nesmí přijít do Božího

shromáždění (5. Mojžíšova 23:2). A to ani ten, kdo je potomkem někoho takového v desátém pokolení. Když čteme rodokmen v Matoušově evangeliu 1:3-6, vidíme, že David je potomkem v devátém pokolení tohoto Farese nebo Perese, jak se také nazývá, a tudíž zrozen v krvesmilstvu. Ani ten, kdo je potomek v desátém pokolení takového muže však nesmí do Božího shromáždění vstoupit. David byl, ale z milosti do tehdejšího Božího sboru přijat a dokonce se stal jeho králem a vedoucím. Na pozadí milosti, které se takto Davidovi dostalo, je jeho hřích ještě hříšnější. „Vidíte to teď i vy?“ zeptal jsem se. Zdálo se, že všichni souhlasí.

A přece to v Bibli stojí

Kněz pokračoval: „No, ale něco podobného je v Bibli i na jiném místě.“ „Kde?“

„No to přesně nevím, ale někde to tam má být.“ „Dobrá, tak si otevřeme Job 15:14: *Co je člověk, je snad čistý? Cožpak ten, kdo je narozen z ženy může být spravedlivý?* Je tohle to biblické místo, na které myslíte?“ „Ano, přesně to. No tak vidíte.“

„Tak si také můžeme přečíst Job 25:4: *Cožpak může být člověk před Bohem spravedlivý a ten, který je zrozen z ženy, shledán čistým?* „Jsou to ta místa Bible, na kterých se zakládá vaše učení o tom, že děti jsou děti ďábla?“

„Ano, tak vidíte, jasně a zřetelně to stojí v Bibli!“ „Počkejte okamžik, vy si myslíte, že snad můžete postavit své učení na těchto slovech proto, že jsou napsaná v Bibli? Na začátku Jobovy knihy máme slova vyřčená ďáblem. Přece, ale nemůžeme postavit své učení na slovech, která říká on, i když jsou citována v Bibli!“

„Ta slova, která jste četl, ale přece nejsou vyslovená ďáblem!“ „Ne, to jsou lidská slova. Jsou to Jobovi přátelé, kdo je vyslovili. Ta první řekl Elifaz a ta druhá Bildad. Když čteme v Jobově knize verš 42:7 tak vidíme, co si *Bůh* o těchto proslovech *myslel*. Stojí tam, že Pán řekl Elifazovi Témanskému: *Můj hněv vzplál proti tobě a oběma tvým přátelům, protože jste o mně nemluvili to, co je správné.* Pán jim dává příkaz, aby požádali Joba o přimluvnou modlitbu (verš 8). Takže museli prosit Boha i lidi o odpuštění za to, že mimo jiné řekli tady to. Ale vy, kteří stavíte učení na těch slovech, kvůli nimž oni museli prosit Boha i lidi za odpuštění, neměli byste i vy žádat o odpuštění a přestat s rozšiřováním těchto bludů? Pokud jste to ještě neudělali, tak byste to měli udělat nyní a tady! Vážně vás k tomu před Bohem vyzývám!“

Na to jsem žádnou odpověď nedostal. Místo toho všichni povstali a opustili shromáždění. Upřímně řečeno, vypadali trochu zamyšleně. Možná přemýšleli, jak to vlastně je, jestli správně porozuměli tomu čistému lutherskému učení!

Drahý bratr Sven Hellmark byl velice potěšen, že jeho mladý pomocník dostal od Boha milost usvědčit ty, kdo mluvili proti jasnému Božímu slovu, i když výklad Žalmu 51 nikdy dříve neslyšel.

Ne Bible neříká, že se děti rodí jako děti ďábla. Naopak říká, že je to takto: „*Hřích přišel na svět skrze jednoho člověka, skrze hřích smrt, a tak přišla smrt na všechny lidi, protože všichni lidé zhřešili*“ (Římanům 5:12) a „*Všichni zhřešili a přišli o Boží slávu. Aniž by si to zasloužili, bývají ospravedlnováni jeho milostí, protože je koupil skrze Ježíše Krista. Bůh učinil jeho krev smírnou obětí za ty, kdo věří*“ (Římanům 3:23-25).

Druhý rok na misijním poli

Přišel jsem do Arbiky na podzim 1936 a zůstal jsem tam až do začátku léta 1937. Zázitky z té doby jsem zapsal v kapitole Realita duchovního světa. Podává pohled do neviditelného světa. Proto se již více o tomto čase nebudu zmiňovat. Určitě to bylo nádherné Boží řízení, že jsem byl právě tehdy povolán k civilní vojenské službě. Byl jsem totiž nanejvíš vyčerpán a potřeboval jsem odpočinek. Pracovali jsme venku a to mně dělalo dobře. Dosavadní nedostatek duchovních výsledků mě totiž téměř zlomil a málem připravil o víru, že jsem povolán za Pánova služebníka. Když jsem později analyzoval, co se tehdy dělo, přišel jsem na to, že to byla věrnost náboženskému systému, v němž jsem působil, která mi prakticky bránila vykonávat službu Páně. Tehdy jsem si naopak myslel, že působení tohoto náboženského systému, je přesně to, co chce Pán konat.

Tento omyl způsobil, že mnoho služebníků Páně bylo zlomeno a ztratilo víru ve své povolání Bohem. Jak jsem vděčný svému milosrdnému Bohu, že mi to ukázal a ze slepé důvěry v náboženské systémy mě vysvobodil. Ukázal mi, že ne *všichni* členové sboru jsou *údy* Kristova těla. Připoměl mi

svůj příkaz: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“ Díky tomu jsem mohl sloužit Bohu zcela nezávisle na tomto žalostně rozporcovaném Kristově těle -Božím sboru. S milostí jsem mohl sloužit Kristovu tělu na zemi. Haleluja!

Nyní je to čtrnáctý rok, co jsem šel do penze a ještě teď, kdy píšu tuto knihu, pokračuji v kázání evangelia. Tento rok (nyní je květen) jsem byl již v pěti cizích zemích. Je to nezměřitelná milost Boží, smět Mu sloužit. Co bych si počal, kdybych sloužil nějakému náboženskému systému, denominaci, nebo církvi, kde suspendují své nejlepší služebníky jakmile dosáhnou stáří 60 nebo 65 let? Díky tomu, že jsem nepřijímal plat z žádné církve, ale žil přímo z Pánova zaopatření, mohu ve své službě stále pokračovat. Haleluja! Pán se neřídí vzorem odborových organizací.

Žádná zed', žádné příkopy, žádné hranice

Stejný postoj mají také moji bratři Gustav a Sigge Ómanovi. V padesátých a šedesátých letech cestovali také po mnoha letničních sborech. Na svých shromážděních vybrali velké sbírky pro rádio IBRA, LP nadaci a jiné oblasti působení v letničním hnutí.

Tehdy Waldemar Jaktlund vzal bratry s sebou na týden evangelizace v Jonkópingu. Když spolu s vedoucími bratry společně seděli u kávy, zeptal se jich Georg Gustavsson: „Bratři poslechněte, kdy chcete přejít k nám? Vždyť jste už stejně u nás v letničních sborech jako doma.“

„Přejít přes co?“ zeptal se Gustav a pokračoval: „Dovol mi, abych ti řekl, že my jsme žádné hranice mezi Božími dětmi nestavěli. Nestavěli jsme zdi ani nekopali příkopy, přes které bychom teď museli přeskakovat. Mimo to známe stav všech denominací v této zemi lépe než většina lidí.“

Můžeme ti říci, že mezi lidmi mimo letniční církve je přinejmenším právě tolik touhy po Duchu Svatém, jako je uvnitř těchto sborů. Faktem je, že nebezpečí laodicejského postoje -mám dost a více již nepotřebuji - začíná převládat právě v letničním hnutí.“

Bratr Georg byl dostatečně bdělý, aby si toho všiml a dostatečně upřímný, aby to přiznal. Walter Erixon, typický evangelista, a proto zcela bez bázně, se v jednom letničním sboru, kde měl dojem smrduté sebedobrotы, vyjádřil následujícím způsobem: „Nikde jinde v dnešním křesťanství nenosí tak dokonale kostým laodicejských lidí jako v letničních církvích. Bohu je ze všech těch sebedobrotých, lhostejných | vlašných sborů ná zvracení“ (Zjevení 3:15-16). On říká: „*Vyzvrátím tě ze svých úst!*“ (švédský překlad Bible) Asi každý ví, že tomu, kdo zvrací, je špatně. Stejně tak to pravděpodobně platí i o Bohu. Toužící naopak Bůh k sobě přitahuje. Raduje se z těch, kdo ho hledají při pokání a modlitbě.

Bůh ke mně poslal muže

Jak jsem se před chvílí zmínil, byl jsem po dvou letech služby Bohu hluboce zklamán z mých nepatrných úspěchů. Fakticky jsem byl připraven skončit. Tehdy ke mně Bůh poslal Tor Eka. Byl to originální evangelista, jehož Bůh používal nádherným způsobem. Přišel ke mně a řekl, že ho Bůh ke mně poslal, abych ho následoval na Hakanso a pomohl tam při evangelizaci. „To ti Pán neřekl. Na to mě příliš dobře zná,“ řekl jsem. „Ano, to řekl,“ odpověděl Tor trochu rozpačitě, ale já jsem trval na svém, že jsem jako Boží služebník úplně neschopný. Neviděl jsem u sebe ty výsledky, které by člověk očekával od Božího vyslance. Nemám duchovní výzbroj potřebnou pro takové povolání. Tor však odporoval, že tak se může cítit každý, kdo sám sebe upřímně zpytuje. Po chvíli rozhovoru navrhl, abychom se společně pomodlili. Rozplakal jsem se před Bohem a požádal ho, aby prokázal mé povolání tím, že na každém shromáždění v Hakanso někoho spasí. Lituji, že jsem se nemodlil, aby to platilo na každé shromáždění od toho dne, ale Pán slyší stejnou modlitbu i dnes. Na mém posledním shromáždění, které jsem pořádal téměř před týdnem (23. 5. 1993) jsme mohli vidět více než 100 ztracených hříšníků hledajících spásu. Chvála Bohu!

Obrácení na každém shromáždění

To byla modlitba, která se Bohu líbila. Na každém shromáždění jsme tak mohli vidět ztracené hříšníky, jak hledají Boha, aby je zachránil. Každý týden jsme měli křty, kde se několik čerstvě obrácených nechávalo křtít ve jméno Ježíše Krista. Na Hakanso byl tehdy založen baptistický sbor. Bylo to před 55 lety.

Byl jsem pozván na padesáté výročí sboru. Bohužel jsem na tu slavnost nemohl přijet. Právě tehdy

jsem byl totiž v Indii v Dehra Dun na čtyřicátém osmém výročí tamějšího sboru. Navštívil jsem je, až když jsem přijel domů. Bůh miluje lidi, kteří se modlí za spásu duší. Ježíš zemřel pro hříšníky. Spása hříšníků je odměnou za utrpení, kterým jeho duše prošla. Za spásu hříšníků bychom se proto měli neustále modlit. Božího Ducha velmi trápí, že se Boží lid nermoutí nad hříšníky směřujícími do zatracení. Také mě bolí, že nyní už ve Švédsku neslyším nikdy úpěnlivé volání za spásu duší.

Nikdy neodmítnut

Nevzpomínám si na jeden jediný případ, kdybych byl odmítnut, když jsem ve vážné a vytrvalé modlitbě hledal Pána kvůli spásu duší. Asi před deseti dny jsem se modlil s touhou vidět spasení duší a přinést je Ježíši jako oběť díkyvdání.

Jak jsem se již zmínil, na mém posledním shromáždění jsem mohl vidět více než sto hříšníků hledajících spásu. A byli spaseni. Jásali před Bohem kvůli spasení, které dostali v Ježíši. Myslím dokonce, že to bylo dohromady více než dvě stě lidí, jejichž spasení jsem za posledních patnáct dnů mohl vidět. Chválen buď Ježíš, náš nádherný Spasitel a Duch Svatý, který k němu přitahuje hříšníky. *Nastal čas žní. Čas žní je poslední čas, říká Ježíš.* Modlit se za spásu hříšníků je velmi jednoduchá věc.

Oproti tomu modlit se za obnovení mezi Božím lidem a za duchovní probuzení ve sborech je práce namáhavá. Ale jakou radost to způsobí v nebi i na zemi, když Boží lid ve zkroušenosti začne hledat Boha. Jediný předpoklad pro to, abychom mohli vidět hříšníky přicházet a hledat spasení je, abychom byli zkroušení a pokorní před Bohem. On nemůže novorozené dítě svěřit soše. Nezáleží na tom, jak dobře by byla zformovaná. Ne, Bůh hledá teplou mateřskou náruč, do níž by vložil novorozené děti.

Pracovat pro Boha nebo s Bohem

Díky velké Boží milosti jsem mohl skutečně být přítomen, když Bůh sestoupil na svůj lid mocným duchovním probuzením. Stalo se to během mé misijní služby v Jižní Koreji. Připravoval jsem se v modlitbě na desetidenní sérii shromáždění. Boží Duch na mne apeloval, abych mu na modlitbě věnoval více času. Poslechl jsem a stáhl jsem se stranou od naléhavé práce do světa modliteb. Tehdy ke mně Pán promluvil a řekl, že zná moje břímě a námahu, moji práci a moji snahu, moje oběti a moji lásku k lidem. Řekl mi však, že by si více vážil toho, kdybych začal pracovat s *ním*, než veškeré té ohromné sociální práce, kterou jsem dělal *pro* něj. Dvě slova: „s Bohem," nebo „*pro* Boha." Jako blesk to osvítilo veškerou mou činnost. Okamžitě se mi vybavila všechna ta slova v Písmu, která mluví o spolupráci s Bohem. Například jak se apoštolově považovali za Boží spolupracovníky a jak s nimi Pán působil. Co dělal? On *jejich slovo potvrzoval znamením*. (Marek 16:20) *Bůh potvrzoval jejich svědectví znamením, divy i rozličnými projevy své moci a rozdělením Ducha Svatého podle své vůle.* (Židům 2:4) Jistě to je nádherné s takovou součinností a takovou spoluprací.

Zdrceně jsem okamžitě sliboval, že svoji službu změním. Bylo to skutečně nezbytné, neboť jsme se díky nadlidské sociální činnosti téměř upracovali k smrti. Neustále jsme pomáhali třiceti tisícům lidí v rámci našeho programu Zachraň rodinu. Naše práce mezi malomocnými zahrnovala třicet sedm tisíc lidí. Budovali jsme a vedli dětské domovy. Měli jsme vězeňskou misii. V rámci našeho rehabilitačního programu jsme se starali asi o čtyřicet bývalých kriminálních, narkomanů a nepřizpůsobivých lidí. Jak by ti asi dopadli? Starat se o ně a neustále je hlídat jako malé děti nás úplně vyčerpal. Pán mi řekl, abych začal na druhé straně bažiny a postaral se o ty, kteří ještě nezapadli do této kaluže zhýralosti. Když jsem stále ještě váhal, řekl mi Pán, že mi dá tisíc spasených lidí oplátkou za každého z nich, jestliže budu ochoten svoji činnost změnit. Pečovali jsme o čtyřicet dva bývalých vězňů. Slíbil jsem Pánu, že zruším tento druh rehabilitace a zaměřím se více na kázání evangelia.

Velmi často jsem míval evangelizační série po celé zemi. Karin často musela brát celou odpovědnost za obsáhlou misionářskou práci na sebe. Nádherný člověk! Mimo to vyučovala naše tři děti jako učitelka.

Nyní, když ke mně Pán během mé přípravy promlouval, prosil jsem ho o spolupráci na těchto blížících se shromážděních. Při modlitbě jsem nad sebou pocítil Boží zalíbení.

Královská cesta do nebe

Boží duch mně položil na srdce, abych mluvil o tématu: „Královská cesta do nebe.“ Na druhém shromáždění Duch Svatý působil zcela zjevně. Mluvil jsem o nutnosti nápravy a změny mysli v pokání před Bohem, abychom se ve vztahu s Ním dostali na správné místo. Zdůraznil jsem potřebu dát do pořádku náš myšlenkový život, nepouštět nečistá slova a obrazy do našeho duševního života a světa představ, kde se formuje naprogramování našich plánů a skutků. Člověk nemůže zvítězit nad svými tužbami a choutkami a to dokonce ani když by se za to horlivě modlil, jestliže vpustí pornografii, špínu a nečistotu do svého myšlenkového života. Myšlenka se stane slovem a činem. Opakovaný čin se stane zvykem. Zvyk zformuje náš charakter a náš charakter dá tvar našemu životnímu stylu a životnímu osudu. Změna mysli změní člověka hříchu v Boží dítě. To nás vede na královskou cestu do nebe. To, co jsme, je Boží dar pro nás. To, čím budeme, je náš dar Bohu na oplátku. To je produkt způsobu přijetí Boží milosti v našem životě.

Silně jsem zdůraznil nezbytnost našeho úplného odevzdání se Bohu tak, aby náš citový život byl čistý, náš rozum osvětlený, naše vůle silná a naše srdce pevné v rozhodnutí stále zůstávat s Pánem. Zatímco jsem takto mluvil, přišel pastor dopředu, klekl si vedle mne, vzal mne za ruku, položil ji na svou hlavu a řekl: „Modli se za mě, bratře. Potřebuji zažít hlubší změnu mysli a odevzdání se Bohu.“ Řekl to v slzách a hlubokém zdrcení. Tehdy se stal zázrak přímo ve sboru.

Jako když blesk uhodí a zapálí suchou trávu, tak že je celá prairie během několika okamžiků v plamenech, tak přišlo zdrcení na celý sbor. Duch Svatý převzal vládu nad celým shromážděním. My jsme jenom stáli a dívali se, jak Duch Svatý působí.

Modlili se bez ustání čtyři dny a noci

Sbor se modlil celou noc a druhý den a následující noc a den, jako i třetí noc a čtvrtý den, aniž by se lidé rozešli domů. Někdo přece ale musel opustit církevní místnost, někdo snad musel jít do práce, nebo dělat jiné věci. Pokud jsem viděl dobře, tak ne. Viděl jsem jen celou modlitebnu přeplněnou modlícími se lidmi. Nikdy jsem neviděl něco podobného, co by trvalo tak dlouho. Viděl jsem lidi v nejhlubším pokání z hříchů a v duševní úzkosti, ale ještě jsem nikdy neviděl, že by to trvalo tak dlouho, jako tenkrát v Nam San v Koreji. Jakou práci udělal Bůh v těchto lidech během několika dnů! Byli všichni dočista omyti v Ježíšově krvi, posvěceni a změněni Božím Duchem. Každý hřích byl odhalen a vyznán, každá nepravost byla zjevena a opuštěna, všechno nesprávné se ukázalo ve světle a bylo dáno do pořádku. Duch Svatý vynesl na povrch veškerou zlobu, špatnost, závist a všechny pomluvy. Každý hřích se stal v přítomnosti Boha nadmíru hříšným. Nevím, jak bych se v tomto žaru třibení choval, kdybych, dříve než jsem jel na tato shromáždění, nejprve sám neprošel podobnou koupelí očisty v krvi a ohni.

Čtvrtý den mi Pán dal pro sbor poselství, které nás všechny vyzdvihlo do nebeských výšin. Byla to očištěná vytříbená a krví omytá skupina, kterou Pán spasil. Sbor byl nyní přeměněn na nejněžnější mateřskou náruč. Věděl jsem, že teď je vše připraveno pro životy měnící probuzení po celém městě. Vyzval jsem lidi celého sboru, aby šli domů, jedli, pili a chválili Boha.

2.200 obrácených v šesti dnech

Během zbylých šesti dnů těch shromáždění, bylo 2.200 lidí nádherně spaseno a změněno. Toto probuzení otřásalo celým městem. Děly se mocné zázraky uzdravení. Zlí duchové vycházeli - někdy s křikem a vytím. Lidé se všemi druhy nemocí byli zázračně uzdraveni, aniž by se jich někdo musel dotknout. To vše přijali hned, spolu s kázaným slovem. Chromí, tělesně postižení s odumřelými končetinami a jiní nemocní vyskakovali v jásavé radosti, když je Pán uzdravoval během kázání. Někdy to byl, v nejlepším slova smyslu, nádherný chumel a zmatek. Při závěrečném shromáždění se přihlásilo ke křtu 1.852 lidí.

45.000 obrácených

To byl pro mne úplně nový začátek služby Pánu. *Stejně věci se opakovaly na dalších místech v jedné sérii shromáždění za druhou. Prostě jsem věděl, že Duch Svatý sestoupí na každém místě. Já*

jsem to prostě věděl a stalo se to.

Během necelých tří let jsem na svých shromážděních v církvích, které byly obnoveny Duchem Svátým, viděl více než 45.000 obrácených lidí. Pán nadmíru dodržel své slovo. Během některých evangelizací jsem viděl několik tisíc lidí zdvihnout ruce a přijít dopředu pro modlitbu. A přesto jsem to nezažíval tak mocně, jako na shromážděních za času průlomu v Koreji.

Na téměř každé sérii shromáždění se během pár týdnů nebo desítek dnů zdvojnásobil počet sborů. Význačné bylo, že lidé byli velice zjevně usvědčeni z hříchu, spravedlnosti a soudu. To byl význačný rys téměř každého probuzení, které jsem mohl zažít a které jsem jako Boží nástroj vedl. Lidé byli se svých hříchů mocně usvědčováni. Já sám jsem byl před každou takovou sérií shromáždění zdrcen, koupal se v slzách, poražený před Bohem.

Proto bylo také toto dílo trvalé. Lidé byli přímo vkládáni do obnoveného oživeného pokorného sboru. Proto také mohli být uchováni.

Mám strach z toho, co by se stalo ve Švédsku, kdyby bylo masové probuzení. Mnoho sborů je studených jako márnice. Jak by mohl člověk pozvat novorozené Boží děti do takového prostředí? O kdyby tak Boží Duch měl přístup do našich sborů, denominací a církví. O kdyby tak kněží, apoštolové, proroci, evangelisté, pastoři a učitelé ve sborech hledali a zažili duchovní obnovení. Jak může člověk pokračovat v činnosti, když nejsou vidět žádné duchovní výsledky? A jak mohou lidé dávat dál své prostředky na takovou činnost, když je celý nezasáhnutý svět zralý pro sklizeň? Boží poselství je: *obdělejte panenskou půdu*. Nezasívejte už více mezi trní. Chválím pokorně Pána, že jsem směl působit mezi takovými, kteří přijali Boží slovo. Mezi lidmi, kteří byli spasitelní.

Shodnou-li se dva nebo tři z vás

Nyní mi přichází na mysl, že jsme vlastně v několika případech mohli zažít podobné probuzení i ve Švédsku, i když v podstatně menším měřítku. Dovolte mi zmínit se o jedné takové příhodě.

Gustav, Sigge a já jsme byli povoláni na jedno místo k třítydenní sérii shromáždění. Nebo možná, že to byl celý měsíc. První víkend našich shromáždění začal v sobotu večer. Jako obvykle byla shromáždění přeplněna. Zdálo se, že to stačí k tomu, aby byly spokojeny sbory, ale my jsme spokojeni nebyli. V pondělí jsem se začal modlit už brzo ráno. Po několika hodinách začali bratři Gustav a Sigge, kteří byli ve vedlejší místnosti zpívat a hrát. Nacvičovali nové písně. Mně se ale všechno to opakování zdálo únavné. Sigge měl už tehdy vážné problémy se zrakem, a tak se musel učit všechny písně nazpaměť.

Čeká někdo na probuzení?

Bratři se učili novou píseň. To neustálé opakování způsobilo, že jsem se nemohl koncentrovat v modlitbě, a tak jsem byl poněkud podrážděný. Tehdy ale ke mně Duch Páně začal mluvit o obsahu té písně. Do nebe s sebou musíme vzít víc lidí. Musíme jich vzít víc s sebou domů, protože brány čekají a andělé si přejí, aby je mohli přivítat. „Rozuměj, toto by měl být záměr všeho, co děláte - získat lidi pro mne," řekl mi Pán. Byl jsem hluboce zdrcen a modlil jsem se dál. Za chvíli píseň utichla. Když jsem po další půlhodině vyšel ven, našel jsem bratry na kolenou před Bohem. I oni byli hluboce dotčeni. Zeptal jsem se bratrů, jak to cítí: „Myslíte, že je aspoň někdo z tohoto sboru, kdo se modlí za probuzení v tomto kraji a očekává ho?" „Je to nepravděpodobné," řekl někdo z bratrů.

„Co můžeme dělat, aby se to změnilo?" zeptal jsem se. Myslím, že Gustav řekl: „Jediné, co můžeme dělat, abychom tu viděli nějaké výsledky, nejspíš bude postit se a modlit." „Ano a budeme pokračovat, dokud nenastane průlom a duše nebudou spasené," řekl Sigge. To zabralo.

Hned jsme byli srozuměni, že to je Boží vůle. Okamžitě jsme se rozhodli, že se budeme postit a modlit, dokud duchovní průlom nepřijde. Ať už by to trvalo jeden, dva nebo tři dny, nebo zrovna tolik týdnů, než celá série bude u konce. Ano, to uděláme ve jménu Ježíše. Bylo to naše společné rozhodnutí, postit se a modlit se, dokud nepřijde duchovní průlom. Dělali jsme to podle slibu Božího slova v Matoušově evangeliu 18:19-20: „*Opět Vám pravím. Shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoliv věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.*"

Jídelní kolotoč

Právě když jsme se takto před Bohem rozhodli, přišel nahoru chlapec a řekl: „Máma se ptá, kdy chcete mít snídani?“ „Vzkaz mámě, že dnes ani zítra ani pozítří nic jíst nebudeme. Pro začátek se chceme tři dny postit.“ Rychle se otočil a seběhl dolů. Jeho matka přišla okamžitě nahoru. „Co to slyším? Vy dnes nechcete nic jíst? Jestli je na mém jídle něco špatného, tak mi to řekněte! Pokusím se uvařit takové jídlo, jaké budete chtít. Jen mi dejte vědět, co chcete!“

Snázili jsme se jí vysvětlit, proč se na několik dní chceme jídla vzdát, ale zřejmě to pro ni bylo něco nového. Když jsme řekli, že možná nebudeme jíst celé ty tři týdny, které zbývají do konce série shromáždění, pokud nenastane duchovní průlom, úplně se zděsila!

Jako by se blížila katastrofa. Zakázali jsme jí někomu o našem postu vyprávět. Ona však řekla: „Musíte pochopit, že jsme se na váš příjezd pečlivě připravili. Připravili jsme rozpis, kde se budete během celé doby vašeho pobytu stravovat. Na každý den, který tady budete, je všechno připraveno!“ A popsala nám celý ten jídelní kolotoč kolem rozpisu.

Museli jsme jí vysvětlit, že naše rozhodnutí je nezvratné.

„Jsme vázáni naším slibem před Bohem a ten už nemůžeme změnit. Řekněte těm přátelům, u nichž jsme měli jíst, že chceme zůstat u vás, alespoň ten první týden a pak se uvidí. Taky můžeš říct, že tito pánové jsou celkem samostatní. Tvrdí, že v Bibli stojí psáno: Neběhejte z domu do domu.“ a hodlají se toho držet, jak jen to půjde.“

Znovu jsme řekli, že nikomu nemá říkat, že nebudeme jíst. Mělo to však asi stejný dopad, jako když Ježíš těm, které uzdravil, zakázal, aby o tom někomu říkali. Pověst o tom, rozšiřovali tím více. A tak tomu bylo i tady. Telefony v celém městě byly nažhaveny a Boží Duch působil na každého.

Rozdrčení

Začalo to v domě, kde jsme bydleli. Manželé se nemohli shodnout a hodně se hádali. Dokonce si myslím, že ve své tvrdosti mluvili o rozvodu. Ale Duch Boží na ně sestoupil. Nejprve na ženu, která celé dny slyšela naše modlitby. Začala myslet na svůj duchovní stav a stav rodiny. Když manžel přišel domů z práce v lese, padla mu kolem krku a prosila za odpuštění všech tvrdých slov, která na něj házela. Velice ho překvapilo, co se to děje. Jak je možné, že přítomnost těchto mužů v našem domě, má na ni takový vliv? Začal tak sám během práce v lese přemýšlet nad svým duchovním stavem. Jestli někdo potřeboval prosit o odpuštění, tak to byl on sám. Najednou před ním vystávaly všechny dobré vlastnosti jeho ženy. Co jí za to všechno, co pro něj obětovala, dal on? Byl k ní přece někdy brutální a tvrdý. Jak jen s ní takhle mohl jednat? Propukl v pláč a rozhodl se, že bude lepší a něžnější manžel. Když přišel domů, požádal hned svoji ženu o odpuštění. Plakali společně. Potom přišli za námi do horního patra, abychom se za mě pomodlili. Jejich domov byl změněn! Byli obnoveni, jak ve své lásce k Bohu, tak jeden k druhému. Všimly si toho i děti, a tak přišly k Pánu i ony.

Žertovný vedoucí mládeže se setkává s Bohem

Boží Duch vál nad celým krajem. Všude byli lidé zkroušení nad svým duchovním stavem. V sobotu večer byla církev přeplněna lidmi. Byl to večer mládeže. Chlapec šprýmař, který byl hbitý, plný nápadů a věděl, jak jednat s mládeží, byl ten večer vedoucím shromáždění.

Navrhl první píseň, kterou jsme společně zazpívali. Když navrhl druhou píseň, měl přečíst text 1. verše a začal číst: „Zachraňte umírající...“ Když přišel k té řádce, kde stojí: plačte s plačícími, začaly mu cukat koutky úst a rozplakal se. Pak řekl: „mne se to tak dotklo, že ani nezvládnou číst tento text písně. Povolali jsme sem tři mladé, smělé a radostné chlapce (jak jsme si mysleli, že je známe), a oni jsou tak zkroušení kvůli ztraceným v našem kraji, že ani nemohou jíst. Jak je to ale s námi? My jenom jíme a jíme a o ty ztracené se nestaráme. Modlete se za mne bratři, abych i já byl pořádně spasen.“ Pak s pláčem a sténáním poklekl u první lavice.

Nádherný obrat

Neumíte si představit, jakou reakci jednání tohoto chlapce ve shromážděném zástupu způsobilo. Všichni mladí i staří šli dolů na kolena.

Nejprve jsme se modlili s vedoucím mládeže. Byl úplně změněn. Dostal duchovní náboj do celého svého života. A stal se pak skutečným vedoucím nejen pro mládež, ale i pro starší.

Duch modlitby sestoupil na všechny. Přišlo zdrcení, zkroušení a výkřiky modliteb. Vyznávaly se hříchy a přišlo zúčtování s hříchy starými. Neodpuštění, tvrdost, zlé pomlavy a ubližování bylo vyznáváno v slzách a zdrcení. Zdálo se, jako by se lidé snažili přijít dřív s modlitbou za odpuštění, aby nebyli odhaleni zkoumavým duchem, který vládl našemu shromáždění.

Modlili jsme se za hříšníky ve sboru až do tří hodin ráno. Pak jsme zažili fantastický proud radosti z výšin. Lidé se usmívali, smáli a jásalí, zatímco většině z nich se ještě stále třpytily slzy v očích. To byl úplný obrat ve sboru.

Otevřená chodba do nebeských prostorů

Starší ve sboru to o osm let později vyjádřili takto: „To, co stalo tehdy při vaší návštěvě v našem sboru, nám otevřelo chodbu nebeskými prostory k Božímu trůnu. Od té doby je tak lehké se modlit a máme možnost modlit se s lidmi hledajícími spásu.“

Velmi by mne potěšilo, kdybys milý čtenáři, kvůli tomuto svědectví našel odvahu modlit se za probuzení i tam, kde jsi. Také ty vezmi Boha za slovo a vydrž v modlitbě. Bůh je ti blíže, než si myslíš. Odpovědná modlitba je dána v tu chvíli, kdy ty se z celého srdce rozhodneš, že se budeš modlit, dokud neuvidíš duchovní průlom.

Ježíš říká, že ten nejmenší jmenovatel pro jednotu - dva lidé - stačí, aby byla modlitba tak zesílená, že *dostaneme cokoliv*, na čem se shodneme, že se za to budeme modlit (Matouš 18:19). To je přece úžasné. Představ si, co to znamená v duchovním boji. Jeden porazí tisíc mužů a dva zaženou na útěk deset tisíc. Haleluja!

To je přece úplně geniální. „Ale pochopili tohle křesťané?“ zeptal se úplně bezbožný hlavní kormidelník na lodi, jíž jsem jel. Vysvětlil jsem mu, že Ježíš nás křtí v Duchu, aby nám dal stejnou duchovní kapacitu, jakou měl On sám (Jan 14:12). A tato otázka je stejně oprávněná, i pokud jde o Ježíšův slib o enormních možnostech modlitby.

10. KAPITOLA

Příhody ze služby ve Finsku

V měsíci únoru 1948 jsem navštívil Finsko. Byl jsem povolán do Kuopia. Ale na cestě tam jsem nejdříve navštívil Abo, Karis, Ekenás a Helsinky. Folke Thorel byl pastorem v Bethelském sboru v Helsinkách. V Kuopio byla tehdy letniční církev, která měla asi 2.500 členů. (Tuto informaci jsem dostal od tlumočnicka.) Tady působil jako představitel sboru muž, který přišel ze Saalemu Seurakunta Helsinky. Kromě něho tam byl muž, který se nedávno vrátil z Ameriky. Spolupráce mezi těmito kazateli ve sboru nebyla dobrá. Ten starší, jak jsem ho zažil, byl ctižádostivý a za každou cenu chtěl bránit svoji pozici. Ukázalo se také, že měl ve svém životě dost pokoutních věcí. Ten mladší bratr měl Boží poselství. Byl vyslán do sboru Duchem Svatým, ale ten starší byl proti němu. A právě v těch dnech došlo mezi nimi ke konfrontaci. Ten starší navštívil City církev ve Stockholmu, kde jsem byl tehdy jedním z pastorů, a pozval mě do svého sboru v Kuopio.

Postavit se na stranu Boží

Nejspíš si myslel, že se v tom sporu postavím na jeho stranu. Za prvé mi však neřekl nic o svých potížích a za druhé bych se nepřiklonil v boji mezi nimi na stranu žádného z nich. Za třetí jsem se dal k dispozici Duchu Svatému. Na něm bylo, aby mi dal poselství pro sbor. Nikdy jsem se nepropůjčoval žádné práci na zakázku, ať už to bylo od jedné nebo druhé strany rozepří, protivenství, nebo rozdílných názorů, ohledně něčeho ve sboru. Vždy jsem se snažil, pokud vím, zdůraznit, že nám chce a má co říct Bible.

Během biblických studií druhý den dopoledne jsem si vymodlil poselství pro sbor od Ducha Svatého. Zatímco jsem stál a mluvil, přerušil mě tlumočník a prosil, aby mohl říct pár slov. Když jsem se ho potom ptal, co řekl sboru, tak odpověděl: „Abychom se vyhnuli jakémukoliv nedorozumění, beru Boha za svědka, že jsem neřekl jediné slovo o tomto sboru mému kázajícímu bratru ze Švédska. Můžete přijmout jeho poselství jako přímo od Boha.“ Když jsem se ho dále ptal, z jakého důvodu to řekl, odpověděl, že Svatý Duch mě vedl k tomu, abych mluvil přímo do těch okolností, které ve sboru vládly. On znal okolnosti, a proto se při tlumočení necítil dobře. Já jsem naproti tomu nedostal žádnou informaci od lidí. Okolnosti v Kuopio se později vyřešily. Ten starší bratr, jehož jméno bylo Soininen, se později odstěhoval do Helsinek, kde začal práci s novým sborem.

Návštěva v severním Osterbotten

Před jarem 1949 jsem byl na návštěvě v Osterbottenu. Lékař Urho Savonheimo před několika měsíci navštívil naše shromáždění ve Fenix paláci (City církev Stockholm). Sloužil v nemocnici St. Goran. Přišel ke mně a zeptal se, jak se to dělá, když se člověk modlí... „Byl jsem v kontaktu s Lukášovou nadací, ale jejich metoda mi nefungovala,“ řekl. „Tak si tady klekni a začneme. Prostě se modli. To, po čem toužíš, co cítíš ve svém srdci!“ Já jsem se také modlil.

Za chvíli mě Duch Svatý vedl k tomu, abych na něj vložil ruce. V okamžiku na něj sestoupil Duch Svatý - nejprve se začal smát. Potom mluvil s velkou silou v jazycích. Jeho roztomilá manželka stála o kousek dál v hale. Když viděla, co se stalo s jejím mužem, dotklo se jí to a přiběhla k němu... začali se objímat. Pak jsem ji požádal, aby i ona poklekla. Udělala to a byla nádherně spasená a změněná.

Když měli jet po několika měsících nazpět do Finska, požádali mě, abych tam přišel a měl shromáždění u nich doma v Kohkole, švédsky se toto místo jmenuje Karleby, nahoře v Osterbotten.

Stejně jako Kornelius v Cesareji, tak i on shromáždil mezi vzdělanými ve městě mnoho přátel a příbuzných. Nyní vyprávěl, jak se setkal s Bohem ve Stockholmu a jak si přeje, aby se také jeho přátelé mohli setkat s Bohem a být zachráněni. Kázal a zpíval jsem těmto lidem. Cestu ke spáse v Kristu vůbec neznali, a proto jsem mluvil tak jednoduše, jak jsem jen mohl. Jaká otevřenost! Nepamatují si, kolik z nich se rozhodlo, že budou hledat osvobození od svých hříchů v Ježíši Kristu, ale byli to téměř všichni shromáždění. Byla mezi nimi velká radost.

Do Esse

V souvislosti s touto cestou jsem přijel i do Esse. Bydlel jsem u Huga Esselstroma. Jeho dcera Ráchel byla varhanice s mateřským vztahem ke všem mladým lidem. Než jsme měli jít na první shromáždění, uviděl jsem ve vidění při modlitbě šest bíle oblečených lidí. Boží Duch mi řekl, že to jsou lidé, toužící být pokřtěni v Krista. Než jsme šli na shromáždění, zeptal jsem se Huga, jestli tam jsou nějakí kandidáti na křest. „Pokud vím tak ne,“ řekl Hugo.

„Ale křest tady bude. Bude o něj žádat šest lidí,“ řekl jsem. „Bazén pro křty v každém případě máme,“ informoval mě.

Svoboda evangelia

Na konci shromáždění jsem oznámil, že příští neděli bude křest. Aniž bych se na to ptal vedení sboru! Neptal jsem se jich na to, zda se jim to hodí. Vlastně jsem bydlel u vedoucího a vyprávěl jsem o křtu. Jednal jsem, tak jak mi to Duch Svatý vnuknul. To je svoboda, kterou jsem vždy vyžadoval, abych měl prostor naplnit Boží povolání. Zdálo se, že se jim takové jednání líbí.

Tak to chodí v živé křesťanské službě, kde smí vládnout Duch Svatý. Jakmile začnou lidé vyžadovat vlastní vedení, tak přestává svoboda evangelia. Potom je Boží Duch zarmoucen a ti, kdo jsou Božím Duchem vedeni, se cítí být omezováni v jednání. Toto platí ve všech oblastech. Jak ve svobodné modlitbě, v iniciativě získávání duší pro záchranu i v působení v oblasti duchovních darů. Aby člověk mohl tímto způsobem ponechat ve sboru svobodu, je zapotřebí duchovní autority.

Především je zapotřebí víra, že Duch Svatý sám pečuje o svůj sbor. Pokud tato svoboda chybí, zabraňuje to spontánnímu oslovení sboru Božím Duchem.

Tak to má být, všude tam, kde je Duch Svatý pánem a kde vládne svoboda evangelia (Galatským 2:5). Ke křtu se okamžitě přihlásilo pět lidí. Z nich si pamatují obzvláště manžele Muukonenovy.

Hugo byl velmi překvapen. Nemohl pochopit, jak jsem to mohl vědět. Manželka Ericka Nybacka byla na shromáždění. Šla domů a vyprávěla, že ten večer měli na shromáždění proroka. Erik byl právě v nějaké duchovní krizi, ale ten večer byla v jeho duši zažehnutá jiskra naděje a znovu se rozhodl hledat Boha. V sobotu večer jsme měli mocné shromáždění, kde byly také sestry Maansovy. Když na ně šly, řekla ta starší: „Jestliže bude dnes výzva k odevzdání se Bohu, tak půjdu dopředu.“ Na konci shromáždění jsem řekl, že ten večer budou zachráněny dvě duše.

„Slyšíš to? On už to ví!“ řekla Elisabeth své starší sestře. Když jsem potom pozval ty, kdo se chtějí odevzdat Ježíši, aby přišli kupředu, Elisabeth š’ouchla do své sestry, aby šla. Ale ona řekla: „Já ale nemám odvahy, když nepůjde ještě někdo jiný.“ Tak byla Elisabeth nucená jít se sestrou. V neděli byl křest.

Pokřtil jsem jich šest, přesně, jak jsem to viděl před týdnem na modlitbě. To vše se stalo při mé první návštěvě v Esse.

Jsem si téměř jist, že při té příležitosti jsem měl shromáždění v Jakobstadu, kde jsem se seznámil s bratry Naarovými. Bydlel jsem u Ivara. Chtěl, abych se brzy vrátil, a tak jsem tam během léta na čas zajel. V neděli odpoledne Ivar navrhl: „Projedeme se autem?“ Hned jsem souhlasil. Tak jsme jeli do Kar-leby. Chtěl, abychom na cestě domů jeli přes Esse. Viděli jsme výzdobu naznačující, že je tam svatba. Ivar byl toho názoru, že musíme zastavit a novomanželům pogratulovat. „Znáš je?“ ptal jsem se.

„Ne,“ řekl, „ale tady je to zvyk. Člověk vždycky, když jede vesnicí, zastaví a gratuluje svatebčanům.“

Vystavěli taneční pódium a měli tam taneční orchestr. Když jsme se přiblížili k svatební společnosti a zaparkovali auto, muzikanti z orchestru si právě dali pauzu.

Šel jsem na pódium, vzal jsem kytaru a začal jsem zpívat píseň, která byla v měkké mollové tónině. Právě jsem se ji naučil. Uvidíme, jestli si pamatuji slova.

Dnes tě chce král pozvat na nádhernou svatební hostinu. Zve jak chudé, tak bohaté. Jsi povolán, abys byl jeho host.

Celé nebe se odívá do svatebního, nevěsta už na sobě má svatební šat. Z nebes zní vítání v časných ranních hodinách.

Můj příteli, přijmeš toto pozvání, budeš také na nebeské slavnosti? Dnes můžeš zažít spasení a být svatebním hostem.

Oheň probuzení zapálen

Boží Duch na nás sestoupil velkou silou. Byla tam tak mocná atmosféra, že nedokázali pokračovat ani v hudbě, ani v tanci. Když jsem cítil Ducha probuzení nad vesnicí, řekl jsem, že se vrátím na pódium a pak ať se připraví na probuzení. Ukázalo se, že to bylo proctví.

Bylo to pro mne mocné, znova na pódiu. A nádherné probuzení propuklo. Poměrně velké množství lidí bylo přivedeno k Pánu.

Velké zlomení

Ten večer, kdy bylo spaseno deset lidí, nevymizí z mé paměti. Meč Ducha pronikl k mnoha lidem. Sture Rundell, vedoucí zábavy na místním statku, byl spasen ten večer. Později se oženil s Arlou Eklundovou. Spolu pak odjeli do Brazílie jako misionáři. Při jeho spasení bylo vidět zlomení a v modlitbě slyšet hlasité volání o milost a slitování. Mezi těmi, kdo ten večer našli spasení, byly také sestry Stíná a Helena Maansovy. Boží slovo je zasáhlo. Duch je usvědčil ze hříchu, a tak byly v nejhlubším zoufalství nad svým stavem.

Nikdy nezapomenu, jak Stíná křičela hluboce nešťastná ve sklíčenosti svého srdce a duševní úzkosti! Dotklo se nás to všech. Celá skupina mládeže se zapojila do intenzivní modlitby za ty, kteří hledají spasení. Ráchel Esselstromová dělala vše, co mohla, aby pomohla Stíně, ale ona pouze volala: „Já jsem ztracená! Jsem ztracená!“ „Ne, ne,“ říkala Ráchel. „Jen věř, musíš věřit v Ježíše. On tě chce a může zachránit!“ To byly porodní bolesti ke znovuzrozenému životu. Tak byla osvobozena a spasena. Potom se změnila ta zoufalá volání v jásot a nevyslovitelně nádherné radování! Andělé sestoupili dolů mezi nás. Všichni jsme zažili svatost a nádheru! Radost, jásot a potěšení bylo nepopsatelné. Nic na

Zemi se nedá přirovnat k čisté, neposkvrněné radosti Božích dětí. Tváře všech byly jakoby rozjasněné, zářily nadpozemským štěstím. Ach, jak ubohá, nízká, lživá je tzv. radost tohoto světa ve srovnání s tou blažeností, kterou dává svým dětem Bůh.

Bethelský sbor v Helsinkách

Dostal jsem povolání do Bethelského sboru v Helsinkách. Tam byl pastor Folke Thorell, jehož jméno bylo v zemi známé pro vyslovená proroctví. Cítil jsem se proto malý a bál jsem se zdvihnout plášť po něm. Když jsem se obrátil k Pánu v modlitbě, tak ke mně promlouval o nemoci z nedostatku, kterou sbor trpí. A že On mě tam poslal, abych tuto nemoc uzdravil.

Vzdálili se od efektivního modlitebního života.

Ten, kdo po mně přišel do Bethelu, řekl, že tam vládl kult Thorella, dokud jsem nepřišel. Byl vděčný Bohu, že mě poslal, abych tento kult zlomil. Ano, Bůh dozajista nechce, abychom se zaměřovali na lidi. „*Tak ať se žádný nechlubí lidmi...*“ (1. Korintským 3:21)

Když modlitební život uvadá

Zjistil jsem, že Bethelský sbor navzdory svým nafoukaným znalostem o nejvyšších věcech byl duchovně podvyživený. Neměl žádná čerstvá živá svědectví o Božím zázraku v nouzi. Žádné modlitební odpovědi, o nichž by mohl vyprávět. Bůh mi vložil na srdce, abych vyučoval o tom, jak může být hlas člověka na výsostech vyslyšen. Bylo z toho pořádné vyučování o modlitbě, od základů. Taky vytrvalé praktikování modlitby a půstu.

MODLITBA JE TOTIŽ PŘEDMĚT, O KTERÉM KAZATELÉ NEJVÍC VYUČUJÍ A NEJMÉNĚ HO PRAKTIKUJÍ!

Takovým lidem říká Jakub: „*Vy nic nemáte, protože se nemodlíte*“ (Jakub 4:2). Tento modlitební život byl něčím novým. Nejspíš to bylo v souvislosti s tím, co zlomilo „Thorellský kult,“ o jehož existenci můj následovník mluvil. Samozřejmě, že o všech těchto okolnostech ho informovali bratři ze sboru.

Duch kázní

Byla tam sestra s velmi těžkou, otevřenou ranou na noze. Nechtěla se však uzdravit. Tato paní byla „tetka, co pobíhá kolem,“ když si vypůjčím výraz pastora Severina Larsena. Z celého města vyluxovávala všechny drby! Hned chtěla na každém shromáždění vstát a mluvit, aniž by měla co důležitého od Boha. Když jsem byl povolán, abych se za ni modlil, nic jsem o tom nevěděl. Při modlitbě za ni jsem řekl: „Sestro, dej si pečlivý pozor, abys nikomu neřekla, že se za tebe někdo modlil, *dokud nebudeš úplně zdravá.*“ Z nějakého důvodu jsem jí to opakoval dvakrát. Potom jsem pochopil, že to byl Boží Duch, který mě vedl, abych to řekl. Byla to součást disciplíny prováděná v jejím životě Duchem Svatým.

Modlil jsem se za ni v pátek dopoledne. V neděli dopoledne na shromáždění svědčilo mnoho lidí o nádherném vyslyšení. To se vždy stane živým svědectvím o Božím zásahu tam, kde se lidé začnou modlit! Přestože předměty modlitby byly znovu a znovu předkládány sboru, aniž by byla vidět jakákoliv změna, nyní se změnil v předměty díkyvzdání. Bylo to rychle vysláno od Božího trůnu. „Dostali milost k pomoci v příhodný čas“ (Židům 4:16). Na shromáždění byla jmenována asi desítka díkyčinění za vyslyšené modlitby. Třikrát nebo čtyřikrát se pokusila výše jmenovaná sestra vstát, ale dělal jsem, jako že ji nevidím a nechal jsem ostatní, aby mluvili. Když skončili, tak jsem okamžitě řekl: „Nyní budeme Pána za Jeho zásahy chválit.“ Představte si, že ta sestra hned musela vstát a mluvit, i když jsem jí v Duchu Svatém přikázal, aby o tom nikomu neříkala! Přesto povstala a řekla: „Náš milovaný bratr Oman byl u mne a modlil se, takže moje rána už není větší než penny.“ „Sestro, já jsem ti přece vážně zdůraznil, abys nikomu o uzdravení neříkala, *dokud nebudeš úplně v pořádku!* Nevyprávíš to ke cti Ježíšovi, ale kvůli touze zalíbit se kazateli! Teď jsi svou ránu rozdrásala! Bude to horší, než to bylo předtím. Bude to tvůj úkol, aby ses naučila krotit svůj jazyk! Protože jestliže nekrotíš svůj jazyk, tak tvá modlitba, podle Jakubovy epistoly, nestojí za nic.“

Tři dny na to mi plačící a sténající volala. „Oj, oj, oj, jak hrozné! Rána se znovu otevřela a rozšířila se přes celou nohu. A tak hrozně to bolí! Prosím vás, pastore Ománe, přijďte sem a pomodlete se za mě!“

Vzal jsem s sebou jednu sestru ze sboru a šli jsme se za ni modlit. Řekl jsem jí, aby se postila a

modlila tři dny. Já sám budu při tobě tři dny stát v pústu. Třetího dne bude noha úplně uzdravená, ale nesmíš o tom nikomu ze sboru říct po celé tři týdny. Mysli nyní na to, co jsem řekl. Sestra slíbila, že se bude pečlivě mých rad držet.

Měli jste tam být, když čtvrtou neděli po tomto shromáždění prosila o slovo. Nesla známky dostatečného vyučení. Nyní byla důstojná jako královna. Nesla známky mírného Ducha krotké bytosti, která je před Bohem tak drahá. Tato sestra se pak pro sbor stala nádherným požehnáním. Bůh má mnoho cest, jak budovat křesťanské charaktery.

Evangelista pro národ

Když jsem skončil svou službu v Bethelském sboru v Helsinkách, byl jsem povolán jako evangelista Švédskou baptistickou misí ve Finsku. Rozvažoval jsem, co bych měl dělat. Věděl jsem, že čím více budu ve Finsku, tím více se budu oddalovat křesťanským aktivitám Švédska. Tehdy jsem ještě nechápal, jaká výhoda, je být vyzdvižen nad všechnu závislost na denominacích a církevních vazbách. Je zapotřebí procesu osvobození, aby to člověk pochopil. Měl jsem určitě povolání do Finska a věděl jsem, že má služba tam není ukončena. Proto jsem povolání z baptistické misie přijal. A baptista jsem byl! Kázal jsem a prakticoval křest věřících ponořením ve vodě. Kázal jsem také nezbytnost být naplněn Duchem Svatým.

Služba evangelisty mi dala bohatou příležitost působit mezi mladšími i staršími. Byl to můj úkol zařídit školy, konfirmační kurzy a různé druhy táborů a probuzeneckých kampaní po celém Osterbotten.

Nečekaný výsledek

Má služba zřejmě přinesla větší užitek, než jsem si sám uvědomoval. Když jsem znovu po třiceti sedmi letech navštívil Finsko, byl jsem překvapen kolik lidí se ke mě hlásilo a vyprávělo, jak uvěřili a obrátili se na mých tehdejších shromážděních. Nenavštívili jsme jediné místo po celé oblasti, kde bych nepotkal někoho, kdo tam přišel k víře díky mému působení. Bylo to pro mne velké překvapení. V mých memoárech na audiokazetách (16 hod.) jsem se o čase ve Finsku ani nezmiňoval. Myslel jsem si, že ten čas tam měl tak malý význam pro Boží království, že ani nestojí za to, se o tom zmiňovat. Když jsem se tedy setkal s těmito svědectvími, byl jsem úplně přemožen radostnou vděčností Bohu. On dovolil, že něco z toho, co jsem tam zasel, dalo ovoce Božímu království. Sláva Jeho jménu!

Zásah ke spáse

Když jsme byli ve Vórá (bratři Gustaf a Sigge tam byli také), přišel dopředu mezi žádajícími o modlitbu jeden muž. Byl už prošedivělý. Řekl mi: „Pamatuješ si, když jsi tu byl před třicetisedmi lety? Ty jsi kázal a zpěváci zpívali. Sestoupil jsi dolů, aby ses pozdravil s lidmi. V tom jeden mladík, místo toho, aby se s tebou pozdravil, vyběhl ven. Byl jsi ale rychlý a běžel jsi za ním. Chytil jsi ho za rameno a vtáhl ho dovnitř. Řekl jsi mu: ‚Tento večer musíš být spasen, chlapče!‘ Ten chlapec jsem byl já. Byl jsem spasen ten večer, kdy ses za mě modlil. Bůh mě ve své milosti udržel a ochránil až do dneška!“ Byl jsem nucen se smát. Myslel jsem si, že bych s radostí udělal stejnou věc i dnes, kdybych tím dosáhl stejného výsledku, abych vždy za všech okolností někoho zachránil... (jak říká apoštol Pavel).

Můj čas v Malakse

To si zaslouží speciální kapitolu. Bylo to období téměř tři let. Když jsem tam jel poprvé, byli bratři Gustaf a Sigge se mnou. Stalo se to na jaře roku 1951. Sigge náhodou stoupl nohou do příkopu u cesty a když ji mokrou až ke kolenu vytáhl, řekl: „Tady bude křest, bratři!“ A křest to byl! A mnoho křtů!

Začalo to jednou návštěvou. Když jsem zažíval, že Boží duch přebývá nad vesnicí, vrátil jsem se tam na povolání sboru.

Když byl Bethel v Klockarbachenu už příliš malý pro všechny lidi, kteří přicházeli, pronajali jsme společenský sál. Dobře si pamatuji první shromáždění. Sál byl přeplněn lidmi. Duch moci na nás spočíval. Zpěváci zpívali s velkým pohnutím. Když jsem šel kupředu, abych kázal, měl jsem dojem - zatímco jsem mluvil, jako bych stál na zemi jednou nohou. Kázal jsem na Izajáše 55:6-7.

Boží Duch mi oživoval poselství. Když jsem dával výzvu těm, kteří by chtěli uzavřít věčnou smlouvu s Pánem (Izajáš 55:3), přišlo dopředu 25 plačících, většinou mladých lidí. Plakali tak, že místo, kde poklekli, bylo úplně mokré od slz. To bylo typické pro probuzení, v němž jsem směl být Božím nástrojem. Lidé přicházející k Bohu byli přesvědčeni o svém hříchu tak mocně. To nádherné však je, že *výše blaženosti a prostor radosti vždy stojí ve vztahu k hloubce lítosti nad hříchy a opravdové změně mysli*. Nepopsatelný jásot nastal poté, co prošli úzkými dveřmi změny mysli ke znovuzrozenému životu.

Přijali Ježíše. On jim dal právo a moc, aby byli Božími dětmi (Jan 1:12). Pak je nikdo nemusel hýčkat. Nepotřebovali žádnou chůvu. Byli zrozeni Bohem a proto měli podíl na jeho Božské přirozenosti (2. Petrova 1:4). Když jsme byli nedávno ve Wasa a Malakse, řekla nám Alice Kronqvistová, že alespoň ti, o nichž VÍ, že uvěřili během toho času, kdy jsem tam byl, jsou zachováni všichni. Sláva Bohu!

Přitažlivá síla povolání

Vedoucí zábavného týmu ze společenského sálu tam byl jako pozorovatel. Stál na chodbě. Pak přišel ke dveřím a podíval se do místnosti právě ve chvíli, kdy šli hříšníci dopředu a poklekli u přední lavice. Později vyprávěl Elli Berdsová, že cítil, že je tak silně přitahován, aby šel dopředu i on, že se musel vzepřít oběma rukama o rám dveří, aby nebyl vtažen dovnitř k lavici pokání. Ježíš říká: „*Nikdo ke mně nemůže přijít, aniž by Otec, který mne poslal, jej nepřitáhl.*“ Jestliže se ale lidé tolik vzpírají v den, kdy jsou povoláni, vezme je přesto Pán do svého nebe? Může ten, kdo se vždy vzpírá a stahuje se stranou, když ho Bůh hledá, vůbec mít nějakou odvahu znovu hledat Boha? Ne. Stojí psáno: „*Hledejte Pána, dokud se nechává nalézt. Vyzývejte ho, dokud je poblíž.*“ Ti, kdo přišli k lavici pokání ten den ve společenském sále v Malakse, byli nádherně změněni. Také s mnohými z nich jsem se setkal.

Odpor a pronásledování

Probuzení pokračovalo mocně. Byly křty Duchem i vodou a s nimi následoval i odpor a pronásledování. To k pravému probuzení patří.

Moje zkušenost je taková, že s největší hořkostí a nenávistí se vždy staví na odpor ta „zkamenělá náboženská smetánka.“ Nestyděli se používat jakékoliv prostředky, aby zarazili probuzení.

Pro ty, kdo jsou ve vedoucí pozici, je pak nutné, aby byli hluboce zakořenění a neochvějně zakotvení ve slově, aby byli schopni jak napomínat, tak posilovat druhé a rozumným vyučováním usvědčit protivníky (Titovi 1:9). A toho bylo hodně. Nově obrácení lidé hledali ochranu a vedení jako kuřata pod křídly slepice. Protože jsem žil v intenzivním a pečlivém studiu Písma hlavně o křtu, mohl jsem snadno přemoci vnější opozici. Horší to bylo s opozicí, s níž se setkávali nově narození ve sboru, kde nesnášeli jásot, radost a hlasité chvály.

Křtili se pouze věřící

Pro mne, který jsem byl jak věřící, tak pokřtěn do Krista ponořením ve vodě, bylo samozřejmé kázat cestu spasení, kterou nám dává Písmo. Bible mluví pouze o křtu věřících a o víře jako předpokladu, aby člověk mohl být pokřtěn. „*Kdo uvěří (kázanému evangelium, verš 15) a pokřtí se, bude spasen, kdo neuvěří, bude ztracen*“ (Marek 16:16). „*Hle, voda! Brání něco, abych byl pokřtěn?*“ (Skutky 8:36-38). (Máme si myslet, že Filip byl tak neslušný vůči komorníkovi, že mu ani neodpověděl? Ti, kdo chtějí verš 37 odstranit, tomu nejspíš věří! Kvůli „čistému luterskému učení“ se ve jméno Božím už napáchalo mnoho zla!) Podle mé Bible čtu Filipovu odpověď na komorníkovu otázku takto: „Filip mu řekl: JESTLIŽE VĚŘÍŠ Z CELÉHO SVÉHO SRDCE, pak se to může stát.“ Odpověděl a řekl: „Ano, JÁ VĚŘÍM, že Ježíš Kristus je Boží Syn.“ *Takže tedy byl připraven pro křest!* Pak nechal zastavit vůz. A OBA VSTOUPILI DO VODY, Filip (křtící) a komorník (křtěný) a pokřtil ho. Tak to tedy chodí při biblickém křtu! Kdyby tam šlo o pocákání, tak by ten uctivý a ohleduplný Filip prostě řekl: „Mohu si půjčit tvou nádobu na pití, abych sem mohl přinést trochu vody? Nemáš zapotřebí vystupovat z vozu!“ Tak se ale nestalo. Komorník totiž požádal, aby byl

pokřtěn, ne pocákán!

Křest není žádná jmenovací ceremonie! To s biblickým křtem nemá nic společného. Ne, protože to je vědomé, svobodné a nezávislé oddání se z celého srdce Otci, Synu a Duchu Svatému, v jehož jménu jsme křtěni. Označuje to hranici mezi světem a Božím živým sborem, mezi odsouzenými a těmi, kdo jsou zachráněni „skrze vodu“: „Podle této předlohy budete také vy zachráněni skrze vodu, totiž skrze křest“ (1. Petrova 3:21).

Noe i způsob, jakým byl ve své době zachráněn před bezbožnými lidmi, je nám předobrazem. Jedná se o rozvod se světem. To je záměr křtu a jeho symbolika. Skrze KREV máme přístup k Bohu, kdežto *křest* vodou označuje hranici mezi věřícím a světem - mezi věřícím a mezi ve světě dominujícími mocnostmi, skutky a bytostmi.

„*Nemilujte svět, ani to, co je ve světě,*“ říká apoštol Jan (1. Janova 2:15).

Potom jmenuje tři věci, *kteří dominují světskému člověku.*

1. žádost těla, neboli touha po požitku
 2. žádost očí, neboli touha ukořistit, získat
 3. pýcha života, neboli touha po slávě To není od Otce, ale ze světa.
- Od toho se tedy křesťan musí distancovat.

Debata o křtu v Malakse

Jak už jsem se zmínil, tak jsem dříve nikde jinde ve Skandinávii nezažil probuzení, aniž bych se setkal s odporem a povykem neduchovních náboženských lidí. Proti každému probuzení povstali především kněží a kazatelé. Tak to bylo i ve Finsku. Nyní budu vyprávět, jak proběhlo z tohoto hlediska probuzení v Malakse.

V Krevlaksu byl pastor, který se jmenoval Bergman. Být v opozici proti lidem, křtící dospělá, bral zřejmě jako svůj speciální úkol. Tento muž byl požádán vedoucím pro „církvní mládež“ panem Forsborgem, aby přišel a „vyčistil dům od falešných nauk baptistických učitelů.“ Na naše shromáždění přicházeli mnozí z církvní mládeže a měli jsme s nimi krásné společenství. Toužili ve svém životě zažít víc Boží moci a slávy. S takovými lidmi jsem vždycky cítil krásné společenství, i když jsme ohledně některých nauk neměli stejný názor - považuji to za méně důležité. To nejdůležitější je společenství v Kristu!

Když se však proti mně někdo postavil kvůli rozporu nauky - pokud jsem tomu rozuměl a zvládal jsem to - neváhal jsem se proti němu postavit ve světle Písma. Když byl nyní pastor Bergman povolán do Malakse, aby mě vyzval ke střetnutí ohledně nauk, považoval jsem za nezbytné zjistit, jaké teologické speciality používá. Byl to talentovaný řečník, který mohl jistě dobře přesvědčit ty, kdo Písmo neznali. Do Malaksy přišel se sérií shromáždění. Všechna shromáždění se týkala předmětu: „Biblický základ křtu dětí.“

Pastor Bergman začal přednášku čtením Ježíšova přikázání o misi (Matouš 28:18-20). Verš 19. četl tímto způsobem: „Dělejte ze všech učedníky tím, že je *pokřtíte.*“ Řekl to proto, že prý ten, kdo rozumí řeckému textu, ví, že přičestí zde použité se má přeložit „tím že“ nebo „skrz“. „Takže dělejte všude učedníky tím, že je pokřtíte. A také zde stojí z kterých lidí máme dělat učedníky: ze všech! Copak děti nejsou také lidé? Vy baptisté a letniční byste je z toho chtěli vyloučit? Chcete je snad dát do stáje?“

Já myslím, že děti jsou lidé a velmi dobří lidé, proto z nich uděláme učedníky tím, že je pokřtíme, jak Ježíš přikázal!

Co se potom týče *formy křtu*, tak baptisté tvrdí s velkým důrazem, že řecké slovo *baptizo* znamená pouze , ponořit' nebo ,namočit,' ale já vás mohu informovat o tom, že to také znamená ,namazat', ,namalovat', ,přikrýt' atd. Proč máme ale jezdit na slovech, proč to nedělat tak, jak to *dělá Bůh*, když křtí On.

V Písmu čteme, jak Ježíš říká svým učedníkům: Za několik dní budete pokřtěni Duchem Svatým (Skutky 1:5). Jak se stalo, že byli pokřtěni Duchem Svatým, vysvětluje apoštol Petr: *Vyleji svého Ducha!* (Skutky 2:17) Když tedy Bůh vylévá, když křtí, neměli bychom mít právo dělat to stejným způsobem?“

Ano, pastor Bergman pokračoval tímto stylem s velkou autoritou. Určitě tak přesvědčil mnoho lidí, že křest dětí má biblický základ. Nyní mluvili o tom, jestli mají dát volné slovo pro diskuzi. Pastor Bergman to nechtěl, „protože slyšel o tobě,“ řekl mi jeden bratr z církvní mládeže, který mi později vyprávěl, jaká nastala reakce.

Volné slovo do debaty

Forsberg byl však bojechtivý sektář, který tvrdošijně hájil církev. Myslel si, že by pastora Bergmana měli co nejvíce využít. Navrhl proto volné slovo dát. Oman se pak vyjádří a pastor Bergman ho zarazí do holinek jednou pro vždy. Bible nám ale dává radu: nezačíněj hádku příliš rychle. Co budeš dělat, když tě tvůj protivník zahanbí? Forsberg tedy vyhlásil volné slovo, pro případ, že by se někdo chtěl vyjádřit. Forsberg měl pravdu do té míry, že jsem opravdu zažádal o slovo. Zeptal jsem se, jestli bych mohl dostat deset minut, abych mohl odpovědět pastoru Bergmanovi.

„Ano, tolik času, kolik potřebujete," řekl Forsberg.

„Děkuji," řekl jsem, „V krátkosti tedy z Písma dokážu, že o křtu dětí není nikde v Novém zákoně zmínka."

Křest nemluvňat nemá žádný biblický podklad

„Nejprve se trochu podíváme na vysvětlení, které podal pastor Bergman při vysvětlování misijního příkazu. Říká, že ten, kdo Irochu rozumí řeckému textu, ví, že příčestí, které se používá ve verši Matouš 28:19 se řecky překládá: dělejte ze všech lidí učedníky tím, že je pokřtíte. Můžeme tedy slyšet, jak to zní v řečtině pastora Bergmana?"

„Ne, já s sebou nemám své novum."

„Ale, jak bylo řečeno, ten, kdo trochu tento text zná, by ho měl znát nazpaměť. Jak v řečtině, tak ve švédštině a když na to přijde, tak i v jiných jazycích. Takhle to stojí v řeckém textu!..." (Citoval jsem misijní příkaz zpaměti v řečtině! Neměl jsem žádné větší těžkosti naučit se věci nazpaměť.) Zdálo se, že to zabralo! Jak Forsberg, tak Bergman i místní pastor se zdáli značně nervózní. Pokračoval jsem, co se týče zmíněného příčestí, jak by se mělo používat. „Rád bych upozornil pastora Bergmana a taky všechny ostatní na to, že máme podobné příčestí na jiných místech. Např. v Matouši 9:35, kde stojí, že Ježíš chodil a vyučoval v jejich synagogách, *kázaje* evangelium království, *uzdravuje* všechny nemoci atd. Nyní se ptám vás, přizvaného experta na řečtinu (on přišel z univerzity), máme přeložit toto příčestí takto: Ježíš chodil *tím*, že vyučoval, *tím*, že kázal, *tím*, že vyháněl zlé duchy atd. ?"

„Ne, to samozřejmě nejde! To by nedávalo smysl."

„Ano, také si to myslím!"

Lutherův překlad

„Co se týče příčestí v Matouši 28:19, nebudu to rozebírat. Vy tady jste přece luteráni." „Ano, to jsme," znělo z církevního shromáždění. „Dobře, tak necháme našeho učitele dr. Martina Luthera vyložit toto slovo přeložené z řečtiny. On říká: *Nemůžeš dělat učedníky jiným způsobem, než vyučováním*. Dokonce vyžadoval, aby děti *vyznávaly* svou víru, protože nemohl nalézt nic jiného, než že v Novém Zákoně byli křtění *pouze věřící*. Protože nemluvňata ještě nemohla vydat nějaké vlastní vyznání víry, nařídil, aby *kmotři odpovídali* za dítě! Tři věci předcházely pocákání dítěte: confessio fidel, abrenuntia-tion a exorcism. Tzn. vyznání víry, zřeknutí se zlého a vyhnání d'ábla. Stále ještě to v církvi praktikujete?" Pastoři odpověděli: „Ne, nyní ne.", „CO!? Vy nejste praví luteráni? No dobrá."

Luther tedy nevěřil v to, že může z lidí udělat učedníky tím, že by je *pokřtil*. Nejspíše tomu nevěřili ani učedníci sami, protože šli a kázali evangelium všude (Marek 16:20) . S tím by samozřejmě neztráceli čas, kdyby věřili, že udělají z lidí učedníky tím, že je *pokřtí*! Ne, to by samozřejmě použili všechny způsoby, lákadla a přemlouvání, aby se lidé nechali pokřtít. Ti, co užívali násilný křest pod hrozbou ostří meče, když se poprvé snažili z Finů udělat křesťany, měli nejspíš stejný výklad řeckého příčestí, jako pastor Bergman." Tehdy pastor Bergman řekl: „Nenič to, co jsem řekl."

Já jsem však pokračoval. „Potom pastor Bergman řekl něco o řeckém slovu, baptizo' a o formě křtu. Baptizo neznamená jen , potopit nebo, ponořit,' jak baptisté zdůrazňují, znamená to také, pomalovat a ,natřít.' Možná můžeme být vděční tomu, že pastor Bergman neměl vliv na komisi, která ratifikovala biblický překlad z roku 1917. Pak by to možná v misijním příkazu stálo takto: Dělejte ze všech lidí učedníky tím, že je *pomalujete* ve jménu Otce, Syna i Ducha Svatého. A ten, kdo věří a bude potřen, bude spasen." Nyní pastor Bergman vykřikl: „Jdi hned pryč!"

Nereagoval jsem na to a pokračoval! „Vyjádřil také názor na Boží způsob křtu a ptal se, jak se to dělo. Petr o tom říká: „Vyleji svého Ducha na veškeré tělo."

Bůh křtí nebo polévá?

„Pastor Bergman řekl, že když Bůh polévá, tak křtí, a by mělo by být správné, abychom to také dělali. Také zde jde o zmatení významů. Vyučuje mezi Švédy ve Finsku, ale přestože se ve Finsku nenarodil, dostal tolik vyučování ve švédštině, že by měl vědět, že polévat' a vylévat' jsou velmi rozdílné výrazy! 'Vylévat' se používá ve švédštině, když se jedná o přemístění kapaliny z vyšší úrovně do nižší.

Potom jestli se jedná o polévání nebo potopení, to má co dělat s množstvím té kapaliny, která se používá. Určitě to však stačilo jak k namočení, tak k potopení, neboť tam stojí: naplnilo to celý dům, ve kterém seděli' (Skutky 2:2). *Takže byli pořádně ponořeni.*"

Nyní se na mě pastor Bergman vyřítí se zatnutou pěstí, ale byl stáhnut nazpět mladým mužem, který chodíval na má shromáždění! Zakončil jsem tedy: „S podporou Písma jsem dokázal, jak neudržitelné, zkroucené a v rozporu s Písmem jsou Bergmanova učení, abyste jim nedůvěřovali. Bergman teď před námi všemi jasně dokazuje, jak málo jim sám věří. Zjistil jsem totiž, že ten, kdo si chce pomáhat pěstmi, nevěří v sílu a logiku *argumentů*, které předložil."

Budeme praktikovat biblický křest

„Nyní sestoupím, ale zvu vás všechny na příští neděli večer do baptistické kaple v Bethelu v Klockarbacken. Budeme tam praktikovat biblický křest a budu také na téma biblický křest' mluvit. I pastor Bergman je vítán. Nebudu tě neustále přerušovat, pokud budeš chtít něco říct a nebudu ti hrozit pěstí! Určitě však budu používat meč Ducha! Ten bude moci oddělit duši a ducha, morek a kosti! Děkuji za slovo!"

Sešel jsem z kazatelny a šel jsem přímo ven. Tehdy se zvedlo téměř celé shromáždění a šlo ven za mnou. Byl to potupný konec jeho přednášky „o biblickém základu křtu nemluvnat." Od tohoto dne byla církevní mládež ještě více nejistá ohledně biblického náhledu křtění nemluvnat. Mnozí přišli a žádali, aby byli pokřtěni biblickým způsobem.

Studenti střední školy navštívili děti v sirotčinci a udělali pro ně program plný radosti. (Korea)

Děti na výletě. (Korea)

*Koupání v moři.
(Korea)*

11. KAPITOLA

Radostní andělé

Whang Ha Jo byl vedoucí dětských chórů u KBC v Pusanu. Byl to sympatický a milý člověk. Přišel ke mně a ptal se, jestli by mohl vystoupit se svým chórem na některém ze shromáždění, která jsem pořádal. Chór byl velmi populární. Když jsem zjistil, že děti jsou dobře vychované a mají dobrou disciplínu, souhlasil jsem.

Když jsem dal výzvu těm, kdo by se chtěli stát křesťany, řekl jsem, aby své rozhodnutí dali vědět zvednutím ruky. Všechny děti i jejich vedoucí zdvihli své ruce. Na shromáždění byli také někteří z rodičů těch dětí. I oni dali vědět, že si přejí mít Ježíše vůdcem svého života. Chór se zúčastnil několika mých shromáždění.

Podmanivý šarm

Svémi výtečně znějícími písněmi si získal srdce všech. Ty byly mimoto předneseny se zaujetím celého dětského srdce. Děti daly do své písně vše, co měly. Po každém shromáždění přišly a objímaly mě. Byly tak šarmantní, že bylo nemožné vzdorovat dojmům, kterým působily. A to jak při svých vystoupeních, tak při našich soukromých setkáních. Myslel jsem si: „Jestli tohle je režírované, tak je to opravdu uděláno hezky a elegantně.“ Už v této době jsem si všiml, že Korejci se dovedou velmi elegantně přiblížit, když si přejí seznámit se s lidmi ze západu. Většinou však aby je využívali. Tehdy byla Korea ještě rozvojová země a člověk chápal, že využívají příležitosti, které mohou být výnosným kontaktem.

V tom čase jsem byl zavalen pozváním z různých míst, od větších i menších církví. Někteří mě zvali na delší série, jiní jen na nějaká ojedinělá shromáždění. Svá přání dávali běžně vědět. Jednalo se většinou o to, že potřebovali někoho, kdo by sponzoroval chudé členy jejich církve. A čím byli pastoři šikovnější v kontaktování takových lidí, kteří chtějí pomoci jejich chudým, tím víc členů získali. Často používali tyto podpůrné služby jako lákadlo, aby do svých církví získali nové členy. Mnozí tedy - uprostřed hořícího probuzení - takovéto triky k naverbování nových členů do svých církví používali. Když jsem na to přišel, vážně jsem pastorům domlouval. Řekl jsem jim: „Musíte si dát pozor, aby nad vámi Bůh nevyslovil stejný rozsudek, jako skrze proroka Ozeáš: *„Hospodinu se zpronevěřili, neboť syny cizí zplodili“* (Ozeáš 5:7). Tak je to s těmi, kdo se snaží získat lidi vlastní silou a sami pro sebe - ne pro Pána. Používají všechny možné triky, aby zvýšili počet členů. A to nejostudnější ze všeho je, že to dokonce nazývají „Božím dílem“. Tak je to bohužel na celém světě - všude, kde člověk není puzen Duchem Svatým.

Přijmi Ducha Svatého!

Ježíš mluvil ke svým učedníkům, aby šli do celého světa a všemu stvoření kázali evangelium. Tehdy jim přikázal: „*Neopouštějte Jeruzalém, ale očekávejte to, co vám Otec slíbil.*“ Co Otec slíbil? Byl to slib o Duchu Svatém: „*Budete pokřtěni Duchem Svatým po nemnohých těchto dnech*“ (Skutky 1:4-5). Jaký opovážlivý postoj, nehledat naplnění Duchem svatým, než se člověk vydá kázat evangelium! *Žádná náboženská aktivita, která se dělá bez síly a manifestace Ducha Svatého, Boží říši neprospívá.* NEVYCHÁZEJ VEN, abys kázal evangelium, DOKUD NEBUDEŠ OBLEČEN MOCÍ Z VÝSOSTI. To je opovážlivost a snaha se ukázat, za kterou tě bude Bůh trestat! *Nemáš žádné právo vystupovat jako Boží mluvčí, pokud nemluvíš v Duchu svatém. Modli se a přijmi dnes Ducha Svatého! Bůh tě chce používat ve své službě. Nepokračuj jediný den bez síly Ducha Svatého!*

Jak již bylo řečeno, lidé v Koreji tehdy vyhledávali misionáře z různých motivů.

Vedoucí toho chóru, pan Hwang ke mně přišel a prosil mě, abych zařídil aby chór, který se jmenoval „Radostní andělé“, mohl přijet do Švédska a jiných evropských zemí.

Vypadalo to, že lidé věří, že misionáři dokáží cokoliv. Zdůraznil jsem mu, že vzít třicetiletý chór na druhou stranu zeměkoule je velmi komplikovaný a drahý podnik.

Obrat' se na někoho jiného

Navrhl jsem mu, aby se obrátil na některou velkou církevní organizaci nebo na nějakou velkou misii. Možná, že oni by si troufli vzít chór do Ameriky nebo do Evropy.

O to už se však pokusil a nikdo tu odvalu neměl. Svolal tedy rodiče dětí na shromáždění a mě pozval, abych tam přišel. Ve své chytrosti zmobilizovali veškerou svou výmluvnost, aby mě přiměli pozvat chór do Evropy.

Zdůrazňoval jsem jim, že pro mne a naši malou misii považují za nemožné vzít na sebe takovou zodpovědnost.

Bylo však úplně nepředstavitelné přesvědčit je, že pro misionáře je taky něco nemožné. Když stále ve svém apelování pokračovali a prosili, abych dal jejich dětem tuto velkou šanci, slíbil jsem - abych ukázal svoji dobrou vůli -že se na to vedení misie zeptám. Současně jsem ale zdůraznil, že si o naplnění svého přání nemají dělat žádné iluze.

Ó, jaká prostoduchost! Kdybych je ujišťoval při Bohu a při všech andělech, že je naprosto nezvratné, že budou moci přijet do Švédska, tak by si nebyli jistější! To, že jsem slíbil POKUSIT SE, pro ně byla ta nejsamozřejmější věc a pokládali to tím za vyřízené! Přesvědčovali o tom i děti. Napsal jsem domů vedoucím naší misie.

Zatímco jsme čekali na odpověď, navrhl jsem, abychom se obrátili na příslušné korejské úřady. Nakonec, na nich záviselo, jestli chór dostane k cestě povolení.

Úřady jsme kontaktovali já a pan Hwang. Zdůrazňovali, že je to velmi rozsáhlá akce.

Upřesněné požadavky

Nejprve a především musí dostat povolení od někoho, kdo slíbí, že veškeré výdaje spojené s touto cestou zaplatí. V tomto pozvání musí být písemná záruka, že zvoucí bude garantovat chóru hotel 1. třídy a luxusní autobusy pro transport dětí z místa na místo.

Mimo to se musí udělat pečlivé vyšetření dětí a jejich rodičů. Musí se ujistit o tom, že děti vycházejí z domova s vysokým standardem chování a vzděláním, aby svou zemi reprezentovaly důstojným způsobem. Taky rodiče dětí nesmí mít žádnou skvrnu na své pověsti... Zdůraznili, že bude zapotřebí minimálně 2-3 měsíců, než se takováto prošetření provedou.

Pan Hwang dostal dříve od paní Park Chung He (první dáma Koreje) děkovný dopis s odměnou. Když ukazoval toto vyznamenání, odstranil mnoho problémů najednou. Velkou váhu mělo také to, že s chórem měly jet i manželka a dcera ředitele policie a dcera ředitele celnice. Přesto však bylo mnoho běžných bariér, kterými bylo třeba proniknout, abychom povolení úřadů dostali.

Když jsme ještě ke všemu nedostali pozitivní odpověď od vedení misie ve Švédsku, nepovažoval jsem za důležité nadále se touto věcí zabývat. Svolali jsme proto chór a oznámili, že v dohlednu není žádná možnost, jak tuto cestu uskutečnit. Mělo to téměř stejný efekt, jako když průzkumníci poslaní

do Kananejské země podali svou zprávu. Stojí tam, že lid plakal celou tu noc. Také v chóru - poté, co jsem oznámil své rozhodnutí nepouštět se do tak riskantní věci, jako je tato plánovaná cesta -celá skupina dětí s kvílením a vzlykotem plakala. Děti prosily a žádaly a rodiče zdůrazňovali, jaké je to pro děti nepřekonatelné zklamání, když nemohou tuto cestu podniknout. Vždyť se na ni už tolik těšily. Mimo to už pro každé dítě objednali tři nové vybavy šatů. *PROSTĚ UŽ NESLO VYCOUVAT.*

Vypočítat výdaje

Zdůraznil jsem, že odmítavý postoj úřadů je určitě Boží ukazatel pro nás, abychom na tuto cestu nejeli. Krom toho byla cesta spojená s takovými ekonomickými výdaji, že i z tohoto hlediska to bylo nemyslitelné. Jenom letenky na letadlo by stály téměř 40 tisíc dolarů a to byla asi jen třetina výdajů. A představte si, kdyby se stala nějaká nehoda!

Kdyby se letadlo zřítilo, nebo kdyby naše letadlo bylo uneseno. Nebo kdybychom onemocněli a museli ležet v nemocnici. Představte si, kdyby někdo nejen onemocněl, ale během této cesty i zemřel. Odpustili by rodiče sami sobě, že dovolili, aby jejich děti jely na takovou cestu? Použil jsem všechny odstrašující nepříznivé okolnosti, které jsem jim mohl předložit.

Nic však nepomohlo! Všichni tato hypotetická vyličení neštěstí odmítli jako **NAPROSTO NEMYSLITELNÁ** - v případě, že cestují spolu s misionářem! On je přece Božím zplnomocněným poslem! Stačí aby se pomodlil a všechno je zařízeno! Umiš si představit, drahý čtenáři, v jakém dilematu jsem se nalézal!

Obnovený pokus

Byl jsem prostě nucen jim *slibit*, že se ještě pokusím, ale zdůrazňoval jsem jim zřetelně, že dokud nedostanu potvrzující znamení od Boha, že chce On, abychom jeli, tak žádná cesta nebude. A **JESTLIŽE** budeme moci jet, tak si každý z vás musí vymodlit speciálního osobního strážního anděla, který nad ním bude bdít a ochraňovat ho. Mohu vás ujistit, že to tedy byla modlitba! Ukázalo se, že to opravdu nezbytné bylo. Sám jsem se obrátil k Pánu v intenzivní modlitbě. Řekl jsem: „Jestliže TY nepojedeš s námi, tak nepojedeme vůbec! Já absolutně odmítám jet, pokud Ty Pane, nám nedáš svůj souhlas a sám s námi nepojedeš.“ A Pán mi odpověděl: „Ano, Já sám s vámi půjdu!“ Potom zmizel veškerý strach a veškeré obavy z toho, jak by to bylo možné. Věděl jsem, že dostanu moc odstranit všechny překážky, kdyby se nám kdokoli postavil na odpor. A odpor to skutečně byl.

Byrokratická houština

V tom článku, kde popisuji uzdravení korejského generála, popisuji postup, podle něhož se musí vyjednávat záležitosti státního charakteru. Proces byl takový:

1. Nejprve se musí poslat pozvání z misie pro tento dětský sbor a jejich vedoucí.
2. Musí se podepsat za přítomnosti korejského ambasadora ve Švédsku.
3. Lejstra se potom musí poslat mně, abych je mohl dát nejdřív chóru a také ministerstvu kultury a umění.
4. Potom byla do pečlivého vyšetřování každého člena sboru, rodinných poměrů a příbuzných zapojena policie.
5. Pak šlo o to, zjistit, jestli ten, kdo je pozval, je ve všem důvěryhodný, reprezentativní a má ekonomické možnosti, které jsou nezbytné pro zabezpečení celé této věci. Skutečnost, že naše misie neměla žádné půjčky ani dluhy bylo považováno za dostatečnou záruku toho, že je schopná zaplatit.

Znali jsme rutinu, ale ne už *komplikace!* Když potřebné spisy byly podepsány a opatřeny odpovídajícími razítky z korejské ambasády, tak švédští hostitelé považovali za samozřejmé, že ambasador odevzdá spisy patřičným úřadům v Koreji. Ale praxe taková nebyla.

Korejští pánové dávali lidem pocítit svoji moc. Každý byl nucen přijít a s velkou vděčností a poklonami si svůj dokument vyzvednout. Kvůli tomuto nedorozumění měly spisy zpoždění pět týdnů.

Šlápnutí na kuří oko

Když jsem volal z Koreje ambasadorovi ve Švédsku a ptal se, kde spisy jsou, dostal jsem odpověď, že jsou na Korejské ambasádě. Když jsem se ho ptal, PROČ TY SPISY NEPOSLAL, byl URAZEN a oznámil mi, že on není náš poslíček. Samozřejmě, že ne! Ale jestliže tady ve světě mají věci fungovat, tak bychom měli být SLUŽEBNÍKY JEDEN DRUHÉHO.

„Nad vámi je ministr zahraničí?“ Ano, to souhlasilo. „Ministr znamená služebník. Jestliže tedy ten, kdo je nad vámi, je služebník, vy jste jeho spoluslužebník a nejspíš máte i vy spoluslužebníky, které máte k dispozici! Snad můžete udělat tu službu, že pošlete někoho z nich, aby mi zvací dokumenty odeslali. Já sloužím víc než třiceti tisícům vašich lidí v jejich nezbytných potřebách jídla, šatů, léků... Mimo to je tento dokument, který žádám, abyste ho laskavě poslal, další důkaz našeho služebného ducha vůči vašemu lidu. Proto Vás prosím, buďte tak hodný a pošlete ty spisy ještě dnes.“ Ano, slíbil, že ty spisy pošle.

Uražený pán sabotuje

Korejci, kteří sedí na vysokých místech a mají důležitá postavení, jsou velice prestižně založení a plní arogance. Téměř žádají, aby jim člověk skládal poklonu, když chce mít z jejich milostivého posloužení potěšení. Možná jsem nic takového vůči nim neprojevila a „pán se urazil“.

Nejspíš mi chtěl dát lekci, a tak spolu se spisy, poslal telegram na ministerstvo v Koreji, aby *TOMU CHÓRU CESTU DO ŠVÉDSKA NEPOVOLILI*. O tom jsem však nedostal žádnou zprávu.

Nechali mě žít v ujištění, že chóru vydání pasů pro cestu do Švédska povolí. Nepamatuji se, kolikrát jsem navštívil ministerstvo umění a kultury. Zdali to bylo čtyřikrát nebo pětkrát. Zkrátka jsem byl jejich falešně přátelským postojem unaven. Cítil jsem to velmi odpudivě, asi jako tuk na vodě! Tak jsem jim řekl: „*NYNÍ ŽÁDÁM JASNOU ODPOVĚD! ZAMÝŠLÍTE VŮBEC ODJEZD CHÓRU POVOLIT?*“ Teprve v tu chvíli to z nich vylezlo. Ambasador ve Švédsku poslal telegram, aby cestu chóru do Švédska zamítli.

Rozhořčený misionář

Už v předchozí části jsem popsal, jak jsem se rozhněval. Řekl tedy: „*Jaká liška!* Pojedu domů do Švédska a vzbudím proti němu takový odpor, že bude muset opustit zem! Měli byste se stydět jednat takhle s lidmi, kteří z ušlechtilých motivů, v čisté lásce k lidem opouštějí dobře placená místa, aby přišli a sloužili vašemu lidu. A vy s nimi jednáte takovým ostudným způsobem.“

Tou dobou Severní Korea provozovala nátlakovou politickou propagandu, proti Jižní Koreji. Ve Švédsku měli se severní Koreou hodně problémů. Severokorejská ambasáda ve Stockholmu měla štáb s více než sto osobami. Ten v celé naší zemi prováděl intenzivní lživou propagandu proti Jižní Koreji. Téměř vše, co švédští žurnalisté psali v novinách, říkali v televizi a rádiu o Jižní Koreji, bylo negativní. Naproti tomu bez věcného důvodu ve všech barvách oslavovali Severní Koreu - než bylo odhaleno, že financují svoji diplomatickou misii nanejvýš špinavým způsobem. Dělali na mě neustále dojem, že jsou „*personas in grata*“ (nechtěné osoby). Také byli vyhoštěni jako „*persona non grata*.“ Takoví lidé jsou často opečováváni masmédií. Ano, jací služebníci lži.

Kdy se všichni tito levicově orientovaní žurnalisté vypořádají s hříchy své minulosti?

Kámen k břemenu

Když jsem na ně téměř křičel, že pojedu do Švédska a vzbudím tam další pro ně nepříjemné potíže, byli velice vyděšení! Dále jsem řekl: „Můžete mu poslat telegram a připravit ho na to, co přijde!“

Když jsem se obrátil k odchodu, přiběhli čtyři muži a prosili mě, abych počkal. „Dovolte nám zjistit, co je možné udělat, abychom to mohli odčinit.“

„*Ne, já nevyjednávám s liškami!*“ řekl jsem. Oni však prosili: „Prosím vás, prosím vás, odpusťte nám.“ Tak jsem souhlasil s tím, že promluvím s ministrem, jestliže to okamžitě zařídí.

Právě tehdy jsem potkal toho generála - nejbližšího ministrova muže - který byl při našem setkání mocně zasažen a uzdraven Pánem. Pochopil jsem, že Pán to všechno už předem připravil. Dopustil všechny ty potíže, abych posloužil bližnímu v jeho bídě! Takový je Pán, náš Bůh! Jeho milost a

suverenita je velká! Musíme vždy přijímat své místo jako nepatrní služebníci, kteří dělají, co jim bylo přikázáno. A to bez protestů. ON JE TEN SUVERÉNNÍ, před nímž musíme prokázat absolutní poddanost. Důležití pánové tohoto světa jsou příliš lehcí na miskách vah. S nimi bychom měli jednat s respektem, ale také bychom měli respekt UKAZOVAT a ŽÁDAT.

Urychlené jednání

Generál se po svém uzdravení zřejmě styděl za všechny potíže, které mi způsobili. Okamžitě byl ochoten se mnou jednat s největší úctou a respektem. Když jsem mu odpověděl na otázku, kdy máme být ve Švédsku, dělal vše, aby nám pomohl. Teď to, panečku, bylo jednání! Poručil čtyřem mužům jednat podle mé vůle a všech mých rozkazů. Hluboce se klaněli jak jemu, tak mně. Během pěti dnů dostal celý chór své pasy a všechno k odjezdu do Švédska bylo připraveno.

Když jsem zpravil vedení ve Švédsku o všech těžkostech, které se před námi vynořily, zrušilo všechna plánovaná shromáždění. Nevěděli o zázraku, který Pán udělal a který celou situaci změnil. Když jsme přijeli do Švédska, nebylo oznámeno ani jedno shromáždění. Bůh se však o nás postaral a otevřel nám dveře dokořán.

V telefonickém hovoru s pastorem Karel-Erikem Andersonem v Tabergu jsem nabídl vystoupení sboru a on mi odpověděl: „Kdyby kdokoliv jiný za těchto okolností požádal, aby bylo shromáždění, tak bych mu byl nucen říci rozhodně NE! Ale jak bych mohl odmítnout tvůj příchod? Tebe, který máš víc víry než celá naše denominace dohromady.“ Myslel možná na ty ekonomické požadavky, s kterými byla naše cesta spojená, a na něž jsem já téměř zapomněl. S takovými šlechtnými bratry je to nádherné, kdykoli člověk potřebuje pomoci.

Sestry pravé jako zlato

Betania z Jónkopingu a sestry Tyra Almgrenová a Inga Rose-niusová byly ve svém skutku lásky pro Koreu jedinečné. Tyto dvě sestry redigovaly náš časopis „Volání z východu“ a staraly se i o distribuci. Jaké zlaté křesťanky.

V této souvislosti bych obzvlášť chtěl jmenovat Lajlu a Olle Hulbergovy, kteří prokázali úžasné nasazení. Mnoho pohostinných rodin v Asarpu angažovala ona. Přijali a pečovali o děti jako o své miláčky! Navázali nejsilnější pouta upřímného přátelství mezi rodinami a dětmi z chóru! Kdo by zapomněl na loučení, při kterém celý Asarp plakal! Ještě dnes jim žehnám za jejich šlechtnost.

Jak jsem předpokládal, bylo vystoupení chóru ve Švédsku skutečným zásahem do černého. Psalo se o tom na titulních stránkách všech místních novin, všude kde jsme vystupovali. Vedoucímu sboru záleželo na tom, aby výstřižky z novin byly zaslány Korejské ambasádě. Tam pak skutečně zírali s pusou dokořán. Během týdne jsme získali víc pozitivní propagandy pro Koreu, než kolik jí bylo vidět ve švédském tisku za posledních deset let.

Zraněná pýcha

Říkali mi tatko, takže ze mne udělali tátu celé skupiny. Před odjezdem zdůrazňoval vedoucí chóru, že jsem suverénní vedoucí, kterého musí všichni poslouchat. Ale být „tátou“ skupiny, kde je třicet dva osob, může být obtížný úkol. Vyžaduje to velice moudře vyvážit dobrotu a přísnost (Božské komponenty co se týká výchovy (Římanům 11:22)).

Již při prvním vystoupení nastalo riziko, že bude všechno zmařeno. V Koreji mají zvláštní cit pro takt a shodný tón v chování. V minulosti pro to měli zvláštní ministerstvo taktu a dobrého chování, což lidi poznamenalo a dalo jim to citlivou důstojnost a hrdost.

Během našeho pobytu ve Švédsku nám to málem způsobil potíže. Dohodli jsme se, že sbírky, které ve Švédsku uděláme, půjdou poté, co cesta bude zaplácena, nezkráceně na pomoc malomocným v Koreji - naše misie pracovala mezi třiceti sedmi tisíci malomocných. Pomáhali jsme jim se šatstvem, léky a jídlem. Začali jsme také několik projektů sebezaopatřování.

Nasazení pro malomocné

Abychom ilustrovali řádění malomocenství na lidském těle, udělali jsme řadu výmluvných fotek

rukou se zničenými prsty, nohou bez prstů, tváří s propadlými nosy atp. Tyto fotky jsem publikoval v našem časopise „Volání z východu“. Když členové chóru uviděli tyto strašné obrazy, příliš se to dotklo jejich cti, takže nechtěli připustit, aby něco takového o Koreji bylo prezentováno cizincům.

Před odjezdem totiž prošli kurzem, kde jim bylo vtoukáno vědomí, že nyní cestují jako reprezentanti své země. Cest a hrdost své země měli chránit všemi způsoby. Když nyní viděli časopis s těmi hroznými obrázky, byli úplně šokováni!

Spikli se a odmítali vystoupit na jakémkoliv shromáždění, dokud jim neslíbím, že tyto noviny nebudu rozšiřovat.

Noviny však obsahovaly mnoho cenných informací a faktů jak o chóru, tak celkově o naší misii. Pochopil jsem tedy, že je nemyslitelné, abych takový slib dával.

Prakticky by nám to svázalo ruce a zastavilo nezbytný tok informací.

Nikdy neustoupit před vyhrožováním

To byl neochvějný princip v naší rodině, nikdy nepovolit výhrůzkám nebo vydírání. Vikingské dědictví, které se neodmodernizovalo! Obzvláště když se to dělo nevhodnými a nespravedlivými požadavky, nebo když to znamenalo porušit daný slib. To je dobrá rada pro ty, kdo pracují jako pomocníci v rozvojových zemích. I když jsou korupční zvyky přijaty a používány mezi těmi, s nimiž člověk jedná, nemá se jim poddávat! Lepší je přijmout boj! Když se člověk přizpůsobí nespravedlivým zvykům, dostane se do bažiny celý lid! Ne, my bojujeme za pravdu! Nikdy neměj strach pozdvihnout hlas proti zkorumpovaným úřadům.

Připomněl jsem celému chóru jejich slavnostní slib, že budou následovat vedení a dohody, které jsme udělali. Pak jsem řekl: „Odmítám se zabývat touto otázkou a nechat se přinutit k nerozvázným slibům pět minut před naším vystoupením. Můžeme o tom mluvit zítra, ale teď musíme jít k čekajícímu publiku.“

Oni však naprosto odmítali! Žádali, abych dal slib okamžitě. Jinak prý nevystoupí na žádném shromáždění. Jediným jejich důvodem bylo, že by byla ostuda ukazovat z Koreje takové obrázky. Šlo o zraněnou hrdost.

Smrtný nepřítel

Zeptal jsem se jich: „Řekněte mi jednu věc! Kdyby Severokorejci nebo Japonci strčili vaše prsty do mlýnku na maso a rozemleli, styděli byste se to ukázat?“ „Ne, naopak!“ „Takže byste se nestyděli ukázat zločiny, které vám způsobili vaši nepřítelé?“ „Ne, samozřejmě že ne.“

„V tom případě jsme za jedno! Já ukazuji, jak jiný smrtný nepřítel, který se jmenuje malomocenství, stravuje váš lid. A proto publikuji tyto obrázky, aby bylo v boji proti tomuto nepříteli pomůženo. To, co dělám, je přece přátelská pomoc těmto těžce poškozeným lidem.“

Pokud chcete zabránit, aby tyto fotografie byly dokumentovány, tak se spolčujete s tím, který požívá vaše vlastní lidi! Copak to nevidíte?“ Ano, děti tomu rozuměly a byly ochotny mi pomoci. Dokonce i někteří z vedoucích pochopili logiku mých úvah, ale své hrdosti se drželi.

Zatlačeni do úzkých

„Teď nás zatlačil do úzkých. Nemáme proti němu žádné argumenty,“ mínili. „Dobře, tak jdeme na shromáždění a v rozhovoru budeme pokračovat zítra!“

„Ne,“ tvrdošíjně odmítali.

Byl jsem nucen jim dát ultimátum. „Buď to se mnou půjdete na shromáždění NYNÍ - BUDU POČÍTAT DO TŘÍ - nebo vás pošlu zítra domů. Nechám si letenky a vrátím je, abych dostal peníze nazpět. Sami se můžete dostat na korejskou ambasádu a oni ať vám cestu domů zaplatí. Pak si můžete vychutnat tu ostudu a skandál kvůli vaší hrdosti a porušení kontraktu.“

Neustále jsem si udržoval neochvějný klid, jak to Božimu služebníku přísluší. „Ale toto vězte: Nikdy mě nepřinutíte k podřízenosti vůči neoprávněným požadavkům a vyhrožování!“ Už dříve jsem vedl celá shromáždění sám, takže umím zpívat, hrát, vyprávět, kázat a promítat diapozitivy.

Sel jsem tedy na shromáždění sám. Představte si, jakou přípravu jsem měl, než jsem se setkal s publikem plným očekávání... Takové věci se však kazateli mohou přihodit.

Pochopili tak, že nemohou udělat větší škodu publiku ani mně, když odmítnou spolupráci. Pochopili také, že si z mé strany nemohou vynutit žádný zbrklý ukvapený slib. I když v tajnosti obdivovali moji duševní sílu, cítili rozhořčení nad tím, že se museli vzdát, když jsem nepodlehł veřejnému tlaku. Korejci mají hrdost a integritu, kterou obdivuji. Za chvíli se ale vzdali a přišli za mnou na shromáždění, zpívali a udělali silný dojem. Bůh k nám byl milosrdný.

Poslali pro důležitého pána

Hrdost vedoucích však byla narušena a tak kontaktovali korejskou ambasádu ve Stockholmu. Poslali pro důležitého pána, který mě měl uzemnit. Když uviděl časopis s těmi hroznými obrázky malomocných, tak řekl: „Absolutně zakazují tento časopis ve Švédsku rozšiřovat.“

Nyní to tedy byla přímá konfrontace.

„Co říká ‚milostivý‘ pán? Zakazuje mi! Namlouvá si, že já si nechám od něj něco rozkazovat? Ne! To nepřichází vůbec v úvahu! Já si v této zemi budu rozšiřovat, co chci, aniž bych vás nebo někoho v Korei musel žádat o povolení!“

A nyní i on začal vyhrožovat. „Snad jste si promysleli, jaké těžkosti vám můžeme udělat v Koreji, jestliže nebudete dodržovat naše direkty!“ Zkoušel to.

Jednu věc jsem se naučil! Když důležití pánové, kteří chtějí mít moc a vliv nad jinými, nemají přesvědčivé argumenty, tak použijí vyhrožování. Proto jsem věděl, že už mám psychologickou převahu.

Řekl jsem mu: „V tom směru můžete dělat co chcete. Není to tak slávyplný úkol, moci pracovat mezi vašimi malomocnými, že bych si ho chtěl za každou cenu ponechat. Na druhé straně musíte ale pochopit, že máte větší potřebu mé dobré vůle tady ve Švédsku, než já vaši v Koreji. Budete mít mnohem větší užitek, když se mnou budete jednat přátelsky, než začínat nečestný boj proti mně jenom proto, abyste si udrželi bezdůvodnou hrdost! To byste si měl ušetřit na jinou oblast, kde je jí více zapotřebí!“

Pochopil jsem, že jestliže nebudu zdůrazňovat důležitost uzavřených dohod, tak bude velmi těžké přinutit chór, aby je později respektoval. Tak jsem se uzavřených dohod neochvějně držel.

Vedoucí chóru, kteří zavolali úředníka, byli překvapeni. Měli takový respekt před nadřízenými, že se plazili v prachu. Nedokázali si představit, že by se jim někdo opovážil oponovat, a já tady vytírám podlahu s jejich úctyhodným pánem!

Právě teď pochopili, s jak „vysokým pánem“ mají po dobu této cesty co dělat. V důsledku toho jim došlo, že jestliže nebudou dodržovat uzavřené dohody, tak se s nimi bez diskuzí rozejdu jako s nedůvěryhodnými partnery. Takže jejich trik způsobil přesně opačný efekt. Byl jsem to já, kdo dostal mocnou převahu.

Kdo jinému jámu kopá...

Když jsem dostal toho vysokého pána z ambasády na zem, tak jsem ho mohl rozumnou argumentací přivést k tomu, aby pochopil, že jim naopak ve Švédsku udělá čest, že se všemi způsoby snaží pomoci potřebným lidem ve své zemi.

Nakonec se to obrátilo tak, že se z úředníka a ze mne stali dobří přátelé. Nakonec vynadal těm, kdo si ho na mě zavolali. Samozřejmě, to byl jediný způsob, jak před nimi neztratit tvář, když jim také řekl: „Při mém rozhovoru jsem pochopil, jak vznešené důvody vedly pana Ómana k tomu, aby na sebe vzal tento neuvěřitelný úkol! Je to cesta dobré vůle nejvyšší třídy, kterou dělá pro náš lid. A vy ho musíte poslouchat a ctít ho. Požádal jsem ho, aby nám sdělil, pokud by se někdo opovážil přestoupit tento rozkaz. V tom případě se postaráme, aby takový člověk dostal zaslouženou odplatu.“

Přítel je vždy přítelem

Jak on, tak Jižní Korea měli později prospěch z toho, že měli Góstu Ómana za přítele. Zahájil jsem boj proti lživé propagandě šířené levicovými žurnalisty v tisku, rádiu a televizi. Debata v Imanuelském kostele v Jónkopingu ji vyřadila. Předpověděl jsem také, že severokorejští špióni budou vyhoštěni až se našemu lidu odhalí, čím se pod ochranou diplomatické imunity tajně zabývají. Tehdy mi jihokorejský ambasador poslal srdečné poděkování.

Znovu jsem pochopil pravdu Božího slova: „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.“

Ujišťoval jsem je, že nemusí žít ve strachu, avšak na druhé straně, že nebudu trpět žádnou sabotáží proti záměru této cesty.

Manželka ředitele policie, která s námi jela jako ‚Matka dětí‘, nebyla zvyklá na to, že jí někdo oponuje. Ona naléhala, aby byl zavolán úředník z ambasády. Nyní ochutnala trpkost porážky, ale když dostala rozkaz z ambasády, aby se mému vedení podřídila, akceptovala to. Dokonce mi později vyjadřovala velkou úctu před svým mužem (ne jenom před ním) a obdivovala mé vedení. „Je pro nás skutečným tátou,“ bylo její hodnocení a i později jsme měli hezké společenství.

Dobry konec!

Shromáždění bylo ve Falkopingské církevní budově. Takovéto interní potíže většinou přecházím v tichosti, ale toto ze mne jen vylétlo. Možná je dobré, aby se o tom dověděli ti, kdo se nadchli udělat podobnou cestu, jakou jsem s „RADOSTNÝMI ANDEĹÍ“ podstoupil já. Doopravdy to nebyla cesta posetá jenom růžemi. Co se však týče většiny mých těžkostí, utrpení a chyb, mohu říci jako zpěvák spirituálu: „Nikdo nezná ty potíže, které jsem viděl, nikdo je nezná, jen Ježíš.“

Dozvoľte mi, abych řekl, že především korejský ambasador ve Švédsku a později i vedoucí chóru mě ohledně svého hrdého postoje požádali za odpuštění. „Nevěděl jsem, jaký člověk jste! Velmi lituji svého omylu,“ řekl ambasador, když mi předával klíče k jednomu z jejich luxusních osobních automobilů, který jsem pak mohl používat během celé doby, kdy jsem byl ve Stockholmské oblasti. Když je konec dobrý, všechno je dobré! Sláva Bohu!

III. DÍL

ZÁZRKY - ZÁSAH DO PŘÍRODY

12. KAPITOLA

Los mě držel v náručí

Muselo se to stát, když mi bylo osmnáct let. Pracovali jsme v lese jako dřevorubci. Ten den bylo asi -20°C. Právě tuhle teplotu jsme měli nejraději, neboť se člověk hned nepropotil. Většinou jsme totiž pracovali tak intenzivně, že jsme byli úplně promočeni potem. Když jsme si pak sedli, abychom se navečeřeli a udělali si oheň, byl člověk zahřátý zepředu, ale na zádech měl šaty tvrdé jako pluh. Na druhou stranu trvalo asi čtvrt hodiny, když jsme znova začali pracovat, než se člověk zase úplně zahřál. Díky tomu spalování, jež se v těle dělo, jsme si však vždy udrželi zdraví.

Touha po modlitbě

Ke konci dne jsme jeden na druhého silně zakřičeli „Loiso“ (tzn. konec práce). Bylo důležité, aby všichni odpověděli. To byl jediný způsob, jak se ujistit o tom, že nikdo nebyl žádným způsobem zraněn. Byli jsme rozděleni na deset směn a při práci v lese jsme byli vystaveni mnoha nebezpečím,

takže bylo důležité jeden o druhém vědět.

Právě jsme zavolali k zakončení dne, když jsem dostal intenzivní chuť se modlit. Protože jsem byl v jízdě na lyžích poměrně rychlý, přišel jsem většinou do boudy o hodně dříve než ostatní. Chtěl jsem se tedy, než pojedu domů, pět minut modlit. Někdo z kamarádů viděl, jak jsem poklekl k modlitbě. Byl jsem úplně promočený potem a bylo -20°C, ale na to jsem nemyslel. Okamžitě na mne sestoupil Duch Svátý a zažíval jsem mocným způsobem Boží přítomnost. Přiblížit se Bohu je jako přejít do věčnosti. Do bezčasovosti.

Los mě držel v náručí

Byl jsem tak ve světě modlitby, v přítomnosti Pána, že jsem zapomněl na čas a prostor a na to, co se dělo kolem. Připravil jsem si podestýlku z jehličí, na níž jsem klečel.

V této oblasti bylo mnoho losů. Přicházivali, aby jedli ze stromů, které jsme porazili. Neměl jsem žádné hodinky, ale myslel jsem, že jsem se modlil asi pět minut, když jsem jakoby dostal pocit, že na mne někdo čeká. Zvedl jsem se, abych jel domů. Bylo to právě tak, jako když člověk vyjde z teplého pokoje. Když jsem se otočil, uviděl jsem losa. Ležel přesně takovým způsobem, že mě prakticky držel v náručí a přikrýval mě. Odtud to nádherné teplo. Poplácal jsem losa po čumáku a poděkoval jsem mu za teplo, které mi dal a jel jsem domů do boudy.

Otec mi řekl vyčítavě: „Jak tam můžeš zůstat tak dlouho, snad chápeš, že se o tebe začínáme strachovat. Ale někdo tě viděl, jak jsi klečel, tak jsme věděli, že se modlíš. Jinak bychom se už dávno vrátili a podívali se, co se s tebou stalo.“

„Snad to není víc než pět minut, co jsem byl pryč. To není přece tak dlouho.“

„Prosím tě, vždyť je to téměř pět hodin, co jsi se za námi opozdil!“

„Aha, to jsem si vůbec neuvědomil.“ Teprve tehdy mi došlo, že kdyby Pán neposlal toho losa, aby mě zahříval, určitě bych během těch pěti hodin zmrzl a zemřel.

Před čtyřmi lety měli mí bratři Gustav, Sigge a já sérii shromáždění ve Vistrasten v Norrbottenu. Tehdy jsem si na tuto příhodu vzpomněl a vyprávěl o ní. Když jsem končil vyprávění, uviděl jsem, že je na shromáždění také Adel Carlsson z Roknasu. Přišel, aniž bych si ho všiml. Když jsem ho uviděl, vzpomněl jsem si, že také při té události byl, dokonce tehdy bydlel ve stejné boudě jako my. Teď na shromáždění potvrdil, že si tu událost, o níž jsem právě vyprávěl, dobře pamatuje. Stále ještě žije a jistě může potvrdit pravdivost mého svědectví.

13. KAPITOLA

Neplodná švestka plodila ovoce

Během času, kdy jsme bydleli v Alingsásu jsme na našem pozemku měli velkou švestku. Náš soused Allan Pettersson, z jehož pozemku byla naše parcela oddělena, nám řekl, že tu švestku můžeme klidně porazit. Navzdory tomu, že je už deset nebo patnáct let stará, nikdy nenesla žádné ovoce.

Řekl jsem mu, že to může trvat dlouho, než švestka začne ovoce nést. On však namítl, že švestka je už stará a je vyloučeno, aby vůbec ještě kdy ovoce nesla.

Vzpomněl jsem si však na biblický příběh o fíkovníku, který také nenesl žádné ovoce. Majitel dal příkaz, aby se porazil, ale zahradník prosil, ať ho tam nechá ještě rok. Tak mě napadlo, že bychom se mohli modlit, aby strom ovoce nesl.

Dali jsme stromu šanci

Zavolal jsem Anu, moji ženu, a řekl jí o Allanově názoru, že tu švestku můžeme porazit, protože ovoce stejně nést nebude. My jsme se však dohodli, že se budeme za strom modlit.

Společně jsme šli a mluvili ke stromu: „Allan, tvůj dřívější majitel, si myslí, že tě máme porazit,

protože jsi nikdy nenesla žádné ovoce. My ti ale chceme dát ještě jednou šanci. Myslím, že by byla škoda, kdybys žila zbytečně a neměla možnost potěšit lidi ovocem svého života. Takže ti přikazuji, ve jménu Ježíše tvého stvořitele, abys od příštího léta přinášela hojnou úrodu."

Neměl jsem zapotřebí křísit strom z mrtvých, neboť byl stále ještě živý. Místo toho jsem ho okopal, pohnojil a zalil. To jsme samozřejmě dělali už předtím, ale bezvýsledně.

Zjistil jsem ale, že promlouvání k okolnostem je princip z Bible a Bůh mě to naučil dělat. Teď už vím, že to perfektně funguje.

Strom měl bohatou úrodu

Přirozeně - strom reagoval kladně. Vlastně jsme ani jinou reakci neočekávali. Přinesl tak velkou úrodu, že jsme přes 200 litrů mohli rozdat přátelům a sousedům. Protože v uplynulých třech letech, kdy jsme na pozemku bydleli, strom nenesl žádné ovoce, nevěděli jsme, že je zcela neplodný, dokud nám to soused neřekl.

Ten ale nemohl věřit svým očím, když jsem k němu přišel s kbelíkem švestek a vysvětlil mu, co jsem se stromem udělal. Zdálo se mi dobré dát mu nějakou kompenzaci za ty uplynulé roky zklamání - byl to přece on, kdo strom zasadil - a tak jsem i já chtěl do jeho srdce zasadit semínko víry.

Učitel Sven-Olof Erlandsson s rodinou bydleli blízko nás. Požádal jsem ho, aby přišel a vzal si pár tašek švestek. Přišel a jistě může potvrdit, že byly dobré.

Můj dobrý přítel Gosta Hallden, který bydlí zde v Mullsjómi, teď právě říká, že i on dostal pytlík švestek - byl u nás totiž na návštěvě během sklizně.

14. KAPITOLA

Vila zlého snu se opět stala vysněnou vilou

Byli jsme shromážděni na setkání FGBMFI . Když jsem tam seděl u stolu a mluvil s N. Engstrómem, nemohl jsem nezaslechnout rozhovor mezi Alfem Lindmarkem a obchodníkem s realitami Nilsen Lernbergem. Hovořili o domu na prodej. Právě ten den se ale o tom domě objevil velmi negativní článek v Góteborgských novinách.

Majitelka domu, asi pětadesátiletá vdova, obvinila stavitele (prodávajícího) z toho, že dům je špatně postaven. Majitel však dal dům zkontrolovat a vlhkost se tam objevila až později.

Když se objevila poškození od vlhka a vody obvinili ho, že byl při stavbě záměrně nedbalý. Stavitel zase tvrdil, že chyba byla v komunálním rozvodu vody.

Dáma, která dům koupila, do něj na opravu škod způsobených vodou během dvou let investovala kolem osmi set tisíc korun, ale bez viditelného úspěchu. Voda stále ještě pronikala podlahou a dům byl cítit vlhkostí a plísní.

Ve své zoufalé situaci se snažila angažovat masmédiá. Ten skandální článek, který se objevil v dnešním Goteborgs Posten, byl pouze začátek. Teď se do toho snažila zapojit časopis Express, aby prodávajícímu udělala skandál a přinutila ho tak koupit dům nazpět nebo ji jiným způsobem kompenzovat.

Jak jsem tomu rozuměl, původní majitel nebyl schopen požadovanou částku za dům zaplatit. „Těžký obchod. Po tom článku je prakticky nemožné ten dům prodat.“ Řekl Alf Lindmark.

Obchodník s nemovitostmi řekl: „Nejhorší na tom je, že jméno a pověst stavitele bude úplně zničena. Jistě to postihne i nás, je totiž taky členem církve a ta paní teď vyhrožuje, že do toho zapojí i Express.“

Bratři tam seděli, rozmlouvali a mrzelo je, že si to bratři křesťané tak „zavařili“.

Full Gospel Business Men's Fellowship International. Spojení „obyčejných“ lidí (neprofesionálů) z různých denominací ve službě plného evangelia. Sdílení zážitků Boží milosti. Bližší informace o aktivitách v ČR popřípadě časopis Hlas obdržíte u Václava Lamra tel.

02/5610 907. Všeobecné informace naleznete i na internetová stránce <http://www.fgbmfi.org/> obchodníků plného evangelia.

Já ten dům koupím

V této situaci jsem jejich rozhovor přerušil a zeptal se, co udělali, aby svému bratru z potíží pomohli.

„No, co se vlastně dá dělat, aby se mu pomohlo," ptal se ten, který dostal za úkol dům prodat.

Nezdálo se, že by vůbec někdo měl návrh na řešení této situace. Po několika okamžicích ticha jsem řekl: „Já ten dům koupím!" Obchodník s nemovitostmi byl úplně překvapen a řekl: „V tom případě myslím, že ho dostaneš za cenu těch dluhů, kterými je zatížen v bance." Dobrá, na radu Pána jsem zaplatil o 400.000 korun více. Slíbil mi přece, že mi pomůže se splácením, takže nebylo žádné riziko! Ale i to vyžadovalo zvláštní Pánův zákrok. Ve vyprávění o ekonomických zázracích si přečtěte, jak se to stalo.

Už jsme se byli podívat na mnoho domů, takže když jsem manželce navrhl, abychom si udělali výlet do Alingsásu a podívali se tam na dům, neměla vůbec zájem. Mně se ale podařilo přemluvit ji, aby se mnou jela.

Potom co jsme si dům prohlédli, nám bylo jasné, že se dá nazývat - co se týče vrchní části - vysněnou vilou zcela oprávněně. Naproti tomu, když jsme prohlíželi spodní část, tak to tam vypadalo, jako by tam byla usídlena ‚ohavnost zničení‘. Podlahy byly vytrhané, prkna naházená jedno přes druhé a bylo to tam cítit vlhkostí, zatuchlinou, plísní a houbami.

Majitelka nám vyprávěla, že se již dva roky snaží dům odvodnit. „Já nevím, co s tím domem mám dělat. Úplně mě zruinuje, jestli to bude takhle pokračovat," říkala.

Majitelka se ptala, jestli máme skutečně o koupi domu zájem. Když jsme jí odpověděli: „No, musíme si to ještě promyslet," myslela si, že je to jasné. „Jestli si to nejprve musí promyslet, tak to už se nevrátí."

Jediná možnost je prodat dům někomu nezodpovědnému. „Nikdo, kdo pečlivě přemýšlí, takový dům nekoupí," myslela si a podle lidské logiky přemýšlela správně.

Nebyla to však chytrá vypočítavá logika ani hloupá bezmyšlenkovitost, která naše rozhodování vedla. To, co diktovalo naše jednání, bylo vnitřní nucení a zodpovědnost vyřešit nejlepším způsobem lidský konflikt. V tu chvíli, když jsem řekl: „Já ten dům koupím," nedominovalo mému jednání nic jiného, než myšlenka zachránit bratra, a vyřešit tak lidský konflikt.

Když jsem nad tím později přemýšlel, pochopil jsem, že jsem promluvil příliš rychle a ‚odpřísáhl ke své škodě‘, jak praví žalm 15 v Bibli. Byl jsem však zavázán a připraven na sebe důsledky svého výroku vzít. Prosil jsem tedy Pána o pomoc. Musím přece koupit ten dům se souhlasem a podporou své ženy!

Překvapivá reakce

Vraceli jsme se z prohlídky domu. Ana seděla s dítětem na zadním sedadle a já jsem se modlil, aby to Bůh vedl ke šťastnému konci. Chtěl jsem, aby se má žena zmínila o koupi domu jako první. Náhle se naklonila dopředu, položila mi ruku na rameno a řekla: „Gosto, ten dům koupíme. Ty se za něj pomodlíš k Bohu a bude suchý!" Nejspíše pochopila, že jedině Božím zákrokem je možné přivést tento dům do obyvatelného stavu.

Vlastně to bylo prorocství. Bylo to zásahem našeho Boha, že se dům stal ‚zdravým‘, ‚čerstvým‘ a byl v pořádku. „Ano, koupíme dům, já se pomodlím k Bohu, aby dal dům do pořádku a ty budeš věřit," řekl jsem Aně s vděčností za tuto vyhlídku rychlého vyřešení našeho problému.

Majitelka domu byla skutečně velice překvapena, když jsme pak začali o koupi domu jednat. Myslela si totiž, že díky těm novinovým článkům by nikdo ten dům nepřijal ani darem.

Stavitel jásal radostí, když se o tom dozvěděl. Nabídl se, že mi pomůže dům vysušit. Vypůjčil jsem si velký tří a půl kilo-watový ventilátor. Ten určitě dům vysuší, mínil stavitel.

Po té co jsme tři týdny ve dne v noci ventilátor pouštěli, došlo mi, že je třeba udělat něco efektivnějšího. Výsledek totiž nebyl o nic lepší, než kdybych tam po tři týdny stál a foukal já sám.

Promluv k vodě

Řekl jsem Pánu: „Vidíš, jak ubohého výsledku jsme s tímto ventilátorem dosáhli. Vždyť pouhé vyfouknutí tvého nosu vysušilo před Izraelem Rudé moře, když opustil Egypt (2. Mojžíšova 15:8; Žalm 106:9). Tak snad můžeš trochu fouknout i tady, ale neodfoukni celý dům.“ Odpověď přišla okamžitě: „Promluv k vodě a plísni. Pak zmizí!“

Bylo mi úplně jasné, že v okamžiku, kdy promluví k vodě, zmizí. Pomyslel jsem si: „Jak jen člověk může být tak hloupý? Že mě to nenapadlo dříve?“ Teprve když od Boha dostaneme přímé slovo (rhema), porozumíme a uvěříme, že je možné všechno.

Otevřel jsem dveře a poručil vši plísni a zatuchlosti, aby okamžitě z domu zmizela. V té chvíli jsem se podíval dolů na cementovou podlahu a viděl jak voda probublává cementem nahoru. Okamžitě jsem pochopil, že tady musí být pramen nebo nějaký vodní proud, který se sem tlačí. Nařídil jsem tedy vodě, aby se odklonila z domu pryč. Voda zmizela a domem jakoby provál čerstvý vítr. Všechna zatuchlina, všechna plíseň, vše bylo závanem Božího Ducha odfouknuto.

Už z dřívějších zážitků jsem věděl, že Bůh pomáhá jak lidem tak zvířatům. Naproti tomu jsem nevěděl, že se zajímá o to, jak nám pomoci opravit naše bydliště. Ale On se o to zajímá!

Jeden bratr, který nás navštívil a viděl, jak Pán vodu zahnal, se potom sám modlil za jiný dům a viděl i jeho ‚uzdravení‘.

Přesně před týdnem jsem potkal rodinu z Hudiksvallu. Taky měli ve svém domě problém s vodou. Poté, co uslyšeli o uzdravení našeho domu v Alingsásu, modlili se za svůj dům a Pán vyslyšel i jejich modlitbu. Haleluja!

Pán nebere žádné ohledy na osobu. Všichni máme téhož Pána a On má bohatství pro každého, kdo k němu volá. „A stane se, že každý kdo vzývá jméno Páně, bude spasen.“

Překvapený soused

Náhodou k nám přišel soused, který velmi dobře o problému bývalého majitele s domem věděl. Když viděl, že dům je úplně suchý, byl zcela ohromen. Nebylo přeci vidět nikoho, kdo by pracoval na asanaci. A to by musel vidět, protože bydlel přes ulici. Všemi způsoby se snažil zjistit, jak jsem dům vysušil.

Zmínil jsem se, že mám dobrého přítele, který je expert na řešení všech možných problémů. Promluvil jsem s ním a on mi pomohl. Soused ale nebyl s mojí odpovědí spokojen. Znova a znova se k problému vracel.

Nakonec jsem mu musel vysvětlit, že jsem mluvil s Bohem a On tu práci udělal. Lasse mě vzal za ramena a řekl: „Jak jsi bohatý!“ „Ano Boží bázeň ve spojení se skromností je opravdu velký zisk!“

Zesměšněná víra

Když jsme se přestěhovali do nového domu, pozvali jsme naše sousedy, abychom se s nimi seznámili. Směle jsem jim svědčil o své víře v Boha. Jedna z žen se mé prostoduché víře za zády posmívala. Když jsem přikázal vodě, aby z našeho domu odešla, neřekl jsem, kterým směrem se má vydat. Ale stalo se, že právě v domě, kde bydlela ta žena, se potom bez jakéhokoli logického vysvětlení vyskytly problémy s vodou. Ten dům stál na druhé straně cesty a mimo to byl minimálně o jeden a půl metru výše než náš. Rodina si však byla naprosto jistá, že jsem tu vodu k nim poslal já. Já je naopak ujišťoval, že jsem vodě nenařídil, aby šla tím směrem. Tomu muži bylo ale jasné, že ji tam dostali kvůli hanlivému postoji své ženy. Na rovinu řekl: „Tady dostala přes držku!“ No kdo ví? Bůh zakázal lidem, aby ubližovali jeho pomazaným!

Chtěla koupit dům nazpět

Když se bývalá majitelka našeho nově zakoupeného domu dozvěděla, že je teď už úplně v pořádku, chtěla ho koupit nazpět. My tam ale zůstali a bydleli ještě pět let. Pak přišlo několik zájemců. Mimo jiné přišel jeden inženýr. Jeho žena byla z domu nadšená. Požádal jsem ho, aby prozkoumal v domě každý detail. Především to, co se týkalo vlhkosti a zápachu z ní.

Požádal jsem ho, aby odstranil lištu u podlahy a použil detektor vlhkosti. Všude to pečlivě prozkoumával, ale nenašel důvod ke kritice. Vysvětlil jsem, že dům měl dříve problémy s vlhkostí a proto jsem chtěl, aby ho tak pečlivě prozkoumal, a později si už nestěžoval. Když jsem mu však na

jeho otázku „Kdo dům odvodnil?“ odpověděl, že to udělal Pán Bůh, po modlitbě podle Jeho slova, začal váhat.

Ukázal jsem mu novinové výstřižky z Góteborgs Posten. Ukázal jsem mu známky toho, že dům byl skutečně poškozen vodou a znovu jsem ho požádal, aby stav domu pečlivě prověřil. Domníval se však, že to je zbytečné. Viděl, že dům je v pořádku. Pak ale řekl: „Ale jak to je s tím, kdo není jedna ruka s Pánem Bohem tak jako vy?“

Vysvětlil jsem mu, že Bůh nehledí na osoby a především, že po nás nejde, aby nás potrestal nebo nám uškodil. Od Boha přichází pouze to, co je dobré! Muž mi vysvětlil, že i když se jeho ženě i jemu dům líbí a i když nemají žádné námitky, přece se neodvažují dům koupit - ze strachu, že by se tam po jejich nastěhování voda vrátila. Bylo mi jich líto. Představte si, žít v takovém strachu a pod takovým odsouzením! Jaké mají vlastně dnešní lidé představy o Bohu? Věří, že Bůh je zlá obluda!? Ne, ne! Bůh je dobrý Bůh! „*Ochutnej a viz (nebo zažij), že Pán je doby! Blahoslavený každý, kdo u něj hledá své útočiště.*“

V tom případě je dům požehnaný!

Přišel jiný inženýr a jeho žena, aby se na dům podívali. Požádal jsem je, aby ho pečlivě prohlédli. Je perfektní! bylo jeho posouzení. Pokud vím, tak ani jeden z nich nebyl křesťan.

Také jim jsem vysvětlil, že dům měl problémy s vodou. Rovněž i to, že jsem se modlil, aby Pán dům uzdravil. „V tom případě je ten dům požehnaný! Koupíme ho!“ byla mužova reakce. Jaký to je rozdíl! Asi půl roku na to mi zavolal řekl, že od té doby, co se do domu nastěhovali, měli veliké štěstí. Vyhráli velkou výhru v loterii a nečekaně dostali dědictví v hodnotě více než půl milionu švédských korun. „Takže dům je skutečně požehnaný“, byl jeho názor. Řekl jsem mu, že štěstí nezáleží na penězích, ale na tom znát Pána Boha.

Pojišťovna se zajímá

Bylo to komické, když mi pojišťovna, která se dozvěděla, jak byl dům od poškození vodou uzdraven, zavolala a nabídla zaměstnání. Podobných oznámení o problémech s vodou, pachy, plísněmi a radonovým zářením měli totiž mnoho. Mohl byste ušetřit milióny, kdybyste přišel a za všechny tyto domy se modlil.

Vzpomněl jsem si na čaroděje Šimona (Skutky 8), i ten nabízel za duchovní požehnání Petrovi s Janem peníze.

Musel jsem jim oznámit, že bych nikdy nepřišel na tak nízkou myšlenku, jako je začít obchodovat s duchovními dary. Ať jsem toho dalek! Ne, Ježíš řekl: „Zadarmo jste dostali, zadarmo také dávejte,“ tak do toho nemíchejte ten špinavý mamon. Především nedělejte z duchovních darů obchod.

To byste se dostali na cestu Bileáma. Ten se také ze svého prorockého daru snažil vydělat peníze. Lidé, kteří to dělají přijdou jak o své dobré svědomí, o své čisté jméno a pověst, tak i o to, co svým nespravedlivým jednáním získali. To nejhorší ze všeho však je, že ztratí svoji duši.

15, KAPITOLA

Andělé propíchlí dvě pneumatiky u auta

Tato příhoda se odehrála na Filipínách. Byli jsme tým asi dvaceti lidí na cestě z Bambangu do Tarlacu. Abychom se dostali do Tarlacu, museli jsme přejet poměrně vysoké hory. Ujeli jsme pár desítek kilometrů, když jsme píchli. Protože jsme měli rezervu, bylo celkem jednoduché ji vyměnit.

Andělská pomoc

Po dalších třiceti kilometrech jsme píchli dvě kola současně. Šli jsme nazpět, abychom prozkoumali, co obě píchnutí způsobilo. Nenašli jsme ale nic, co by mohlo dát uspokojivé vysvětlení. Později jsme se shodli, že to museli být andělé. Než jsme započali cestu, modlil jsem se totiž, aby nám Pán dal jako pomoc na cestu *dva anděly*. Při jisté příležitosti jsem slyšel mládež, jak se modlí za milión andělů k ochraně malého shromáždění. Smál jsem se: „Počkejte s tím, vy nevíte za co se modlíte. *Jediný anděl* porazil ráno před snídaní 185.000 mužů Sancheribské armády (Izajáš 37:36). Andělé mají úžasnou kapacitu. Co budete na tomto malém shromáždění dělat s miliónem andělů?" Nevím proč jsem teď prosil o pomoc dvou andělů. V každém případě jsem to udělal. Že budou ale naši sabotovat, jsem si vůbec nepředstavoval. Čekalo nás však nádherné dobrodružství.

Několik chlapců jsme poslali do nejbližšího města. Našli tam dílnu na opravu pneumatik a s opravenými pneumatikami se asi za tři hodiny vrátili. Zatímco jsme na ně čekali, sedli jsme si pod strom poblíž domu.

Zachráněná modlitbou

Bylo půl dvanácté dopoledne a hrozné vedro. Postavili jsme se tedy do stínu stromu. Lolita Medinová a její muž z Mindanao, kteří s námi jeli na shromáždění, se hned dali do rozhovoru s paní z blízkého domu.

Po nějakých pěti minutách na mě zavolala, abych šel dovnitř. Paní v domě se ten den ráno modlila k Bohu. Ve svém mládí byla oddanou křesťankou, ale její rodiče ji provdali za muže, který o Bohu nechtěl nic slyšet.

Nyní byly dvě z jejich dětí - sedmnáctiletá dcera a malý chlapec, kterému bylo jen osmnáct měsíců - vážně nemocné. Vážně onemocněli záplem plic. Dívka byla obzvlášť zesláblá. Když se ráno snažila vstát, omdlela. Chlapec měl teplotu 41°C. Tady v horách nebyla žádná nemocnice a neměli ani žádné léky.

Ve své těžké situaci se ta žena začala modlit. Modlila se, aby Bůh poslal někoho, kdo by ji přivedl ke spáse, jako důkaz toho že je pro ni ještě nějaká milost. Bůh, který chce, aby VŠICHNI LIDÉ byli zachráněni (1. Timoteovi 2:4) to zařídil perfektně! Aby žalářník ve Filipi a lidé v jeho domech byli spaseni, nechal Pavla a Silase vytrpět bičování a vězení (Skutky 16:22-34). Aby připravil záchranu pro VŠECHNY LIDI, vytrpěl Ježíš smrt na kříži (1. Timoteovi 2:4-6). A andělé dostali rozkaz píchnout naše pneumatiky (což nám způsobilo dost potíží), aby tato žena i lidé v jejím domě a ještě mnohem více dalších mohlo být spaseno.

Chopila se příležitosti

Lolita Medinová, žena zapálená získáváním duší pro Ježíše se obrátila v roce 1985 na shromáždění, které jsem pořádal v Tacurongu v Mindanau. Tehdy se rozhodla oddat svůj život Bohu a službě pro Něj. Od té doby k Němu přivedla desetitisíce lidí.

Teď se hned dala s tou nešťastnou osobou do řeči. Jakmile žena zjistila, že je tam spasených hned celá skupina, udivilo ji to a okamžitě byla připravena přijmout spasení. Proto mě Lolita zavolala, abych přišel a modlil se za ni.

135

Když jsem vložil ruce na ni a na toho malého chlapce, kterého měla v náručí, všiml jsem si, jak vysokou má chlapec horečku. Řekl jsem: „Ženo, vždyť tvé dítě umírá!"

Těžce nemocní uzdraveni

„Ano, oba zemřou, pokud rychle nedostanou nějaké léky," řekla.

Boží Duch mi řekl: „Poruč horečce!" Udělal jsem to ve jménu Ježíšově a chlapec byl okamžitě uzdraven.

Když matka cítila, že horečka chlapce opustila, zatřásla s ním. Nejspíš si myslela, že zemřel. Dítě se jen smálo, a tak poznala, že již je úplně horečky zbaveno.

Zavolala svého muže. Přišel ihned. Když pochopil, že jejich milované dítě (měli pouze jednoho syna) bylo uzdraveno, ukázal směrem k pokoji, kde ležela dívka. Manželka přikyvovala a on zavolal dceru. Dcera se po kolenou a loktech připlazila ke dveřím. Ta místnost, kde byla, se nacházela asi o 80 cm nad naší úroveň. Muž odstrčil dveře.

Dívka vykoukla ven. Šel jsem k ní a vložil jí ruku na rozžhavené čelo. Byla v nejtěžší krizi zápalu plic. Znovu jsem pocítil vedení Ducha Svatého, abych horečce poručil. Ve jménu Ježíšově jsem to udělal a dívka byla okamžitě zdravá. Jen o několik vteřin později seskočila do místnosti, kde jsme byli. Ten muž padl k zemi a volal k Bohu za záchranu. Potom jsme vyzvali celou rodinu, aby přijala Ježíše Krista za svého spasitele. Uvěřili všichni.

Když jsme se pak modlili a děkovali Bohu za spásu v Ježíši Kristu, začali jsme všichni zpívat: „Byl to velký den, když jsem byl znovuzrozen.“ Zbytek týmu stojící pod stromem se k nám přidal. Horami se nesla radostná píseň.

Jásot spasených přilákal zvědavce

Bylo tam dalších osm chýší, a když zazněla píseň, lidé z těch domků se seběhli. Nikdy nic takového neslyšeli!

Rodina, která zažila zázrak spasení i zázrak uzdravení, s radostí vyprávěla o tom, co se jim přihodilo. Poprosil jsem mládež, aby chvilku zpívala. Zpívali radostnou píseň Bohu.

Přicházelo stále více lidí a překvapeně poslouchali. Cítil jsem, že přišel okamžik kázat lidem Ježíše Krista.

Nejprve jsem vyučoval o spáse. Poté jsem vyzval všechny, kteří chtěli přijmout Ježíše Krista za spasitele, aby přišli dopředu. Řekl jsem jim, že těm, kteří přijmou Ježíše Krista za svého Pána, dá Bůh moc a právo stát se Božími dětmi (Jan 1:12).

Pak jsem je vyučoval a předával jim poznatky o novém životě v Ježíši Kristu. Poslouchali velmi pozorně. Když jsem vyučoval asi třičtvrtě hodiny, vrátili se chlapci, kteří jeli do města nechat opravit pneumatiky.

Řekl jsem lidem: „Bible říká, že andělé jsou sloužící duchové vyslaní k těm, kteří mají zažít spasení. Tato žena ve svém zoufalství prosila Boha o pomoc. Dnes ráno tu modlitbu vyslala k Bohu. A vidíte, jak rychle on vyslyší ty, kdo k němu upřímně volají o pomoc! Andělé propíchnuli pneumatiky na našem autě, právě před jejím domem. Byli jsme nuceni tady zastavit, aby ona a vy jste se dozvěděli o záchraně v Ježíši Kristu. Takový je náš Bůh. Sláva jeho jménu!“

Chceme být pokřtěni

„Teď, jen co nasadíme kola, budeme pokračovat v naší cestě.“ „Ne, my chceme být také pokřtěni ve vodě,“ řekl někdo. Velmi mě to překvapilo, protože o křtu vodou jsem nic neřekl. Zřejmě tam ale byl někdo, kdo už dříve o cestě spásy slyšel. Šli jsme tedy k řece, která tekla hned vedle domu.

Požádal jsem pastora Konráda Dominga, aby křest provedl. Osmnáct lidí bylo pokřtěno v Krista.

Jaký jásot! Jaká píseň chval! Jaká změna se přihodila v této malé vesnici (bratr Lennart Alman, Strandgarden Jarpen Mor-sil, Švédsko, tuto příhodu nafilmoval). V Bibli stojí, že andělé jsou služební duchové vyslaní k těm, kteří mají být zachráněni. (Židům 1:13-14) Jsem přesvědčen, že to byli právě andělé, kdo nás na naší cestě zastavili.

16. KAPITOLA

Dostali jsme světlo bez elektriny

Přijeli jsme do Victorie v provincii Tarlac, která leží na největším filipínském ostrově Luzon. Pastor Cresencio Alipio zařizoval naše shromáždění a také nám tlumočil. Modlili jsme se, aby Bůh pomáhal a každé shromáždění ochraňoval. Modlitba obsahovala i dohodu s Pánem, že nic nebude bránit ani jedinému z našich shromáždění.

Na náměstí tma jako v pytli

Na náměstí, kde jsme měli shromáždění mít, jsme přijeli v půl sedmé. Shromáždění mělo začít v sedm, ale v celé oblasti byla tma jako v pytli. Oznamili nám, že elektrikáři přijedou až po desáté hodině v noci.

Všech dvacet lidí z našeho týmu bylo zkroutěno a zarmoučeno. Ptal jsem se: „Myslíte si, že tohle přichází od Boha?“ „Ne!“ Byla jednotná odpověď. „Máme to přijmout a jet domů, aniž bychom nějaké shromáždění měli?“ „Ne, absolutně ne!“

V týmu byla naprostá jednota. Všichni jsme byli rozhodnutí, že nedovolíme, aby nám něco bránilo kázat RADOSTNĚ ZPRÁVY těmto chudým lidem. Proti takovému druhu jednoty v Duchu nemůže zlý duchovní svět obstát. MUSÍ ustoupit!

Ježíš říká: „*Shodnou-H se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoliv věc, můj nebeský otec vám to učiní*“ (Matouš 18:19).

Světlo přišlo

„Dobrá! Tak žádáme, aby minimálně pět minut před začátkem shromáždění bylo světlo,“ shodli jsme se. Připravili jsme všechny přístroje a zvukovou aparaturu a šest minut před začátkem shromáždění se rozsvítily lampy nad celým náměstím.

Bylo to oslnivé světlo. Ale současně se vzduch naplnil takovým neuvěřitelným množstvím hmyzu, že bylo úplně husto. Bylo nemyslitelné v tom zpívat nebo mluvit. Nikdy před tím, ani nikdy potom jsem nic podobného neviděl.

Satanův útok

Teď jsme pochopili, že to byl útok pocházející od vládce tmy.

Znovu jsme stáli před otázkou, jestli se s tím máme smířit nebo ne. Pocítil jsem nevysvětlitelný hněv vůči „vládci nad mocnostmi vzduchu.“ Zakřičel jsem: „VEŠKERÝ LÉTAJÍCÍ HMYZE ZMIZ VE JMÉNU JEŽÍŠE.“ Stalo se něco legračního. Jako vysávána neodolatelným větrným vírem se celá masa hmyzu zkroutila do tvaru trychtýře a byla vysáta jakoby obřím vysavačem. Vzduch nad celým náměstím byl vyčištěn. Ten večer jsem neviděl kroužit ani jediného komára nebo mouchu kolem některé z lamp. Všichni byli vysáti obřím Božím vysavačem.

Světlo se rozsvítilo pouze na náměstí. Lidé tam přibíhali ze všech stran. Během několika minut bylo místo zaplněno lidmi. Měli jsme nádherné vítězoslavné shromáždění. Když jsme vyzvali lidi, kdo z nich chce přijmout záchranu v Ježíši, odpověděly na ni kladně stovky lidí.

Velké množství lidí přijalo také uzdravení z různých nemocí. Na shromáždění se projevila velmi neobyčejná a patrná víra. Zdálo se, že shromáždění lidé měli víru, že všechno se může stát hned a přímo zde. Pouze Duch Svätý může vytvořit takovou atmosféru víry. A je nevysvětlitelně nádherné, když se to stane. Ježíš říká: „*Vše je možné pro toho, kdo ven!*“

Odkud světlo přišlo?

Asi tak ve tři čtvrtě na deset shromáždění skončilo. Zabalili jsme všechny hudební nástroje a sedli si do auta. Řekl jsem: „Děkuji ti Pane, že jsme dostali světlo“ a najednou světlo zhaslo.

V tu chvíli přijeli nějací lidé, aby elektrárnu opravili. Ptali se nás: „Odkud jste měli světlo? Z elektrárny jste ho mít nemohli, protože hlavní vedení bylo spáleno úderem blesku.“

Ano, v tom případě muselo přijít od našeho Boha, který je světlo a žádná tma v něm není! On zapojil svůj vlastní generátor. Halelujah.

Chceš si to ověřit?

V případě, že by byste si vy nebo někdo jiný přáli ověřit tuto příhodu, můžete kontaktovat následující osoby:

Pastor Cresencio Alipio, St Vincente Victoria Philippines 2106.

Pastor Konrádo Domingo, nebo Andy Domingo, Bambang Nueva Vizcaya 1506, Philippines.

Žurnalista Lennart Almen Strandgarden, Jarpen Morsil.

Kominický mistr Toni Schelin, Savsjo, a jiní, kdo na tom shromáždění byli. Můžete také kontaktovat mě a já vám dám další svědky.

Modlitby na shromáždění v církvi „Saved by grace“ v Manile (Filipíny).

17. KAPITOLA

Tajfun změnil směr

Biblické zázraky mají úžasný rozsah. Dějí se ve všech oblastech. Boží zázraky vyřadí všechny jiné zákony z funkce. Dokonce i neochvějně platné přírodní zákony byly někdy zrušeny. A to se stalo na příkaz lidí, kteří věřili Bohu. Vždy aby oslavili Boha a ukázali jeho moc. To se týká zákroků, které se staly ku pomoci Božích dětí. Neexistuje *žádné omezení pro* to, co se může stát. Bůh *nikdy* neřekl: „Počkej, stop, teď už jdeš příliš daleko!“ To se ještě nikdy nestalo. Naopak, Bůh chce, abychom žádali

velké a podivné věci, jaké jsme dosud nezažili. To znamená takové, které by byly považovány za nedosažitelné a neslýchané. Ježíš říká: „*Všechno je možné tomu, kdo věn.*”

Někdy Bůh dovolí, aby do naší cesty vešly těžkosti. Děje se to z Jeho vůle a záměru, abychom k němu v našem soužení volali a dostali pomoc a důvod chválit Jeho spasitelnou moc (Žalm 50:15).

Moji bratři Gustav, Sigge a já jsme zažili mocný zásah na Filipínách. Budu o tom vyprávět k Boží slávě.

Plánovat společně s Bohem

Plány našich shromáždění děláme vždy během rozhovoru s Bohem. Je-li čas a možnost, tak se také společně postíme a modlíme. Často se také zpovídáme jeden druhému, abychom odstranili každou překážku pro Boží spolupráci s námi. Zažíváme to jako očišťující koupel. Pak můžeme s Bohem plánovat. Jestliže plánuješ s Bohem, tak budou tvé plány mít úspěch. Boží slovo říká: „*Uval na Hospodina činy své a budou upevněna předsevzetí tvá*” (Příslaví 16:3).

Tak jsme i tentokrát předložili naše plány před Pána. Pečlivě jsem prošel každou věc, která se týkala naší cesty na Filipíny. Modlil jsem se, aby nic nemohlo bránit jedinému z našich plánovaných shromáždění. Později jsem pochopil, že tato slova do mých úst během modlitby vložil Boží Duch. Dostal jsem Boží souhlas, to bylo jasné.

Jeli jsme s absolutní jistotou, že jsme v Boží ruce a že On je s námi. Proto z Boží strany nečekáme žádnou sabotáž.

Ozbrojená hnutí

Při minulé návštěvě Filipín jsem se setkal s Romeem Corpuzem. Byl to čilý člověk se zdravou vírou. Nabídl se, že bude pomáhat s přípravou kampaně a série shromáždění, budu-li chtít na Filipíny přijet znovu a já jsem to přijal. Právě on teď naše shromáždění koordinoval.

Slyšel jsem o provincii, která se jmenuje Tarlac. Boží Duch mě nabádal, abych tam šel. Když jsem se o tom zmínil bratru Corpuzovi, řekl nám, že je to místo častých ozbrojených útoků a varoval nás, abychom tam nejezdili: „Je to životu nebezpečné, je tam mnoho banditů.” „To je právě ten druh lidí, kteří potřebují spasení,” řekl jsem. „No, jestli máš k tomu víru, tak jedu s vámi,” řekl Corpuz.

Dennis Jigblad, čilý misionář - evangelista, s námi jel také. Rok na to jsem znovu cítil povolání do Tarlacu. Jeli jsme tam. Velké množství mužů z geril bylo spaseno, takže jejich činnost na několik dalších let ustala. A právě na tomto místě udělal Bůh mnoho podivných zázraků. Tehdy i později. Musíme být obětováni. Musíme být připraveni vydat naše životy na výšinách bojiště. Ten kdo má strach a bojí se, ten se do Boží války nehodí. My jsme při našich návštěvách Tarlacu dostali bohatá požehnání.

Tajfun se blíží

Zvítězili jsme tedy nad gerilou, nebo nad tou překážkou, kterou působila v naší mysli. V každém případě Romeo z ní měl velký strach.

Strach je to nejstrašnější. Jediné, čeho se máme bát, je strach. Proto Ježíš často říká: „*Nebojte se, jen VĚŘTE!*” Proč? VÍRA aktivuje Boha a všechny dobré síly, kdežto STRACH aktivuje všechny síly tmy. NEMĚJ STRACH! Ze všech zbraní, které proti nám ďábel používá, je strach tou nejúčinnější, a proto nejvíce používanou. Ten, kdo v Boha věří a svou důvěru má v něm, má účinnou ochranu. Víra v Boha a pokorná závislost na něm tě činí pro ďábla nedosažitelným. Před takovými lidmi on utíká (1. Petrova 5:8-9). Tohoto pevného slova se trvale drž.

Víc než šedesát let jsem to zkoušel a zjistil jsem, že důvěřovat Bohu je funkční nezávisle na tom, o co se jedná. Bůh je věčně věrný.

Zkoušená víra

Abychom nebyli vzpurní, svévolní a nebo - což by bylo ještě horší - pyšní, Duch Boží nás zavádí do zkoušek. Všechny zkoušky jsou pro věřícího vlastně ZKOUŠKAMI VÍRY. Může se jednat o hrozící nebezpečí, různé druhy odporu nebo velké pokušení. Sami sebe zase tak dobře neznáme, ale taková

období zkoušek zjeví, kým skutečně jsme - jak před Bohem a lidmi, tak i před námi samými - to je hlavní Boží záměr.

Pro časy pokušení nám dal Bůh zvláštní zaslíbení: „Jiné pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrný je Bůh, který nedopustí pokoušet vás nad vaše síly, ale způsobí se zkouškou také i vysvobození, abyste to mohli snést“ (1. Korintským 10:13).

Dále: *„Blahoslavený je muž, který snáší pokušení, neboť až se osvědčí, dostane korunu života, kterou Pán zaslíbil těm, kteří ho milují“ (Jakub 1:12).*

Všimni si toho, co se týká pokušení

1. Nepřichází od Boha! *„Žádný, když bývá pokoušen, neříkej, že by byl pokoušen od Boha, neboť Bůh nemůže být ve zlém pokoušen a ani on také nikoho pokouší“ (Jakub 1:13).*

2. Přichází od ďábla (pokušitele) - *„Šimone, Šimone, satan si vyprosíl, aby vás mohl tříbit jako pšenici“ (Lukáš 22:31).*

3. Přichází to od toho, co Bible nazývá naše tělo, na něž pokušení apeluje - *„Ale jeden každý pokoušen bývá. Svými vlastními žádostmi je zachvacován a oklamáván“ (Jakub 1:14).*

4. Nad pokušením se dá zvítězit: *„Blaze bude muži, kterých ve zkouškách vydrží. Když se osvědčí, dostane za odměnu život, jak to Pán slíbil těm, kteří ho milují“ (Jakub 1:12).*

Přírodní mocnosti mobilizovány

Bratr Romeo Corpuz k nám přišel s vážnou jobovskou zvěstí: „Přijde hrozný tajfun. Směřuje přímo na Manilu.“

Vzpomeňte si, jakou dohodu jsme udělali s Pánem. Nic nesmí narušovat jediné shromáždění nebo měnit plány, které jsme udělali před Bohem. Abyste mohli posoudit naše jednání musíte brát tohle na vědomí. Když Romeo přichází a informuje nás o nevyhnutelném nebezpečí, o nešťastné hříčce přírody, která zničí zbytek našeho plánování, tak se ho spontánně ptám:

„Myslíš, že ten tajfun přichází od Boha?“

„Nevím, odkud přichází, vím jenom, ŽE PŘICHÁZÍ,“ odpovídá Romeo. Ale něco se ve mně vzepřelo. Byl jsem přesvědčen: „Ten tajfun nepřichází od Boha, ale zřejmě s jeho povolením.“

Po třiceti minutách přichází Romeo znovu: „Nyní před přicházejícím tajfunem varují v rádiu každou čtvrt hodinu. Přichází s velkou rychlostí přímo na Manilu.“

„Ale ty si myslíš, že mu máme dovolit přijít?“ Neumíte si představit, jaký výraz se mu objevil v obličejí... ani se nebudu snažit hádat, co všechno to znamenalo.

Za čtvrt hodiny byl zase zpátky. Bydleli jsme na druhé straně ulice naproti jeho domu.

„Nyní před tajfunem varují každou pátou minutu a dávají všemožné rady, co dělat, abychom jeho účinky pokud možno co nejvíce omezili.“ Teď už se ve mně probudil nezkrotný hněv proti mocnostem, které zamýšlely zničit naši sérii shromáždění. S velkou silou jsem uhodil pěstí do stolu a řekl: „Ne, ten nepřijde. Já ti říkám ve jménu Ježíše, ten nepřijde. Obrátí se na jinou stranu.“

Tajfun mění směr

Asi o půl hodiny později přichází Romeo dovnitř. Jásá a říká: „Nebezpečí pominulo! Ten tajfun asi 800 metrů od Manily změnil směr. Teď je na čínském moři!“ Všichni jsme jásali. Bůh znovu ukázal svou věrnost. Halelujah!!!

18. KAPITOLA

Pinatobo - popel zmizel

Od té doby, kdy Američané vyhnali Japonce z Filipín, si udržovali základnu několik mil severně od Manily. V poslední době se konaly v Manile demonstrace s požadavkem, aby Američané Filipíny opustili. Ti se tam ale snažili udržet co nejdéle na obranu proti hrozícímu světovému komunismu. V červnu roku 1991 přišly však nečekaně sopečné erupce. Vulkán Pinatobo, který už nebyl několik set let aktivní, začal náhle „řvát“ v plné síle. Hrozné množství popela zasypalo rozsáhlou oblast. Celá americká základna byla v popelu pohřbena. To způsobilo, že Američané základnu okamžitě a navždy opustili. Celé ovzduší se naplnilo popelem. Bylo nemyslitelné, aby létala letadla. Popel se nasával do motorů a ničil je. Po několika dnech se pokusilo odletět jedno tryskové letadlo. Jen tak tak se ale dostalo do Honkongu dříve, než mu motory vypověděly službu.

V kapitole „Uzdravující mast“ jsem se zmínil o různých nebezpečích, s nimiž jsem se během svých cest ve službě Bohu setkal. Mezi jiným jsem se tam zmínil i o erupci vulkánu. Když Pinatobo vybuchl, byl jsem právě se svým synem Johannesem na Filipínách. Blíže určeno v Tacurong Mindanao. V týmu, který tentokrát ze Švédska přijel, jsme byli čtyři. Kromě mne a Johanneše s námi byl také syn mého bratra Sigeho Lasse Oman z Örebro a Milo Hellenes z Osla. Domů do Švédska jsme se měli vracet v pondělí 17. června. Slíbil jsem, že tam oddám jeden pár snoubenců, ale dostali jsme zprávu, že kvůli erupci vulkánu žádná letadla v dohledné době nepoletí. Letecký personál prostě odmítal létat. To nám oznámili, když jsem se snažil apelovat na ředitele filipinských aerolinií, aby zařídil náš odlet alespoň do 20. června. „Naprostě vyloučeno - žádný kapitán letadla nebude ochoten“ byla odpověď.

Ptal jsem se, co by bylo zapotřebí, aby měli odvahu znovu létat. „Pomohl by jedině déšť, který by umyl ovzduší od popela. To se však dá sotva očekávat,“ řekla ta dáma, která měla hlavní slovo. Dobrá, řekl jsem, dohodneme se tedy tak, že jestliže takový déšť do čtyřadvaceti hodin přijde, slíbíte mi, že letadlo poletí.

Dostal jsem slib, že by to tak udělali. My v týmu jsme se rozhodli modlit. Déšť samozřejmě přišel. Celé letiště bylo jako jezero umyté od popela tak, jak bylo zapotřebí. Musel jsem však vyvinout silný nátlak, aby ten slib dodrželi. Odletěli jsme v jedenáct hodin v noci 19. června 1991 a zpátky domů jsme se dostali bez nehod a v pořádku. Modlitba pomáhá!

Nebezpečí ve vzduchu

Zatímco píši tyto řádky, vzpomněl jsem si na příhodu, která mohla skončit závažnou katastrofou. Byli jsme na cestě domů, ze série shromáždění na Filipínách. V našem týmu byl tehdy i Bengt Berggren a Bjarne Skog. Pro doplnění paliva jsme přistáli v Karachi. Letadlo rolovalo a připravovalo se ke startu. Bjarne a já jsme seděli vedle sebe a mluvili spolu. Padl na nás nepochopitelný neklid. Naše tryskové letadlo zvyšovalo rychlost víc a víc a bylo už připraveno odlepit se od startovací dráhy. V té vteřině jsme Bjarne i já současně vykřikli: „STOP!“ Letadlo začalo okamžitě brzdit a vrátilo se k letištní budově. Hned se začalo s opravou. Pět hodin jsme čekali. Během toho času jsem mluvil s jedním z kapitánů a zeptal se ho, z jakých důvodů tak náhle zastavili. „Najednou se spustila veškerá varovná signalizace,“ řekl. Po té mi oznámil, že kdyby letadlo nezastavili a poškození neopravili, nejspíše bychom při přistání havarovali. Neznám dostatečně technické detaily, abych mohl popsat, jaké poškození bylo nutno opravit. Navzdory zpoždění jsme však byli velice vděční, že jsme unikli letecké havárii. Pán Bůh dokáže ochránit své děti před nehodou i dnes.

Göstovi sedmdesátépaté narozeniny, po jeho pravici sedí jeho žena Anna Ömanová.

IV. DÍL

ZÁZRAKY S JÍDLEM

19. KAPITOLA

Rýžový zázrak

Kde a kdy se to stalo?

CO? Pytel rýže (80 kg) byl rozmnožen na 2.700 tun! JAK? Více než 50.000 rodin žilo z pytle rýže sedm měsíců. Jak je to možné? Čti tedy vyprávění napsané mužem, který tento zázrak zažil.

Kdy a kde? Únor roku 1964, Taegu, Jižní Korea. Ráno 17. února, když náš sekretář a tlumočnick vešel, jsme slyšeli mystické zvuky.

„Co to je?“ zeptal jsem se pana Yune.

„Co?“

„Ten podivný zvuk!“

„A, to! To je naříkání nad mrtvým.“

„Tady poblíž někdo zemřel?“

„Ano, chlapec od naproti ráno zemřel.“

„Byla to nehoda nebo nějaká těžká nemoc?“

„Nemoc! Ano, ta nemoc, kterou má právě teď možná půl milionu lidí tady ve městě.“

„Co to říkáš? Je to nějaký mor, co řadí ve městě?“

„Mor! On zemřel hladu!“

„To snad nemyslíš vážně?“

„Ale ano, tohle roční období je pro naši zemi vždy velmi těžké. V jeho rodině spotřebovali všechnu rýži, kterou měli. V nejlepším případě jim zbylo trochu kimchy.“

„Ale proč jsi mi o tom nic neřekl?“

„Co vy byste s tím mohli udělat? Vy máte jídlo sotva sami pro sebe.“

V tom měl pravdu. V té době jsme po příjezdu do Koreje skutečně rozdali všechny prostředky, které jsme měli.

„Pojď, půjdeme se tam podívat, jak to s nimi je.“

Nevyslovitelná bída

Navštívili jsme tu truchlící rodinu. To, co jsme viděli, bylo velmi tragické. Mrtvý chlapec ležel roztažený na podlaze. Jeho matka klečela za ním, neustále ho líbala na čelo a ujišťovala ho: „My jsme už opravdu neměli žádné jídlo.“

Rozhlédl jsem se. V rohu seděla stará žena. Byla jako kostra. Myslím, že jsem neviděl tak hubeného

člověka, který by byl ještě naživu.

Šli jsme domů. Zeptal jsem se Karin, jestli máme nějaké jídlo, které bychom jí mohli dát. Jelikož to bylo mnohem levnější, kupovali jsme celý pytel rýže najednou.

„Ano, pár kilo rýže nám zbývá," řekla Karin zatímco rýži odsypávala. Bylo toho asi sedm kilogramů.

Vzal jsem pytel a chtěl jít, když si Karin vzpomněla, že má ještě v lednici pár vajíček. Vyndala je a dala mi je s sebou. Šel jsem k nim s tou trochou potravy, kterou náš dům mohl dát. Plakali vděčností.

Ještě ten den jsem dostal dopis obsahující malý dolarový šek ze Švédska. Druhý den jsem šel do banky a šek vyměnil. Stačilo to na pytel rýže a trochu jiných potravin.

Když jsem přišel domů, vysypal jsem pytel rýže do dřevěné bedny pobité plechem, aby byla rýže chráněna proti krysám.

Když jsem zavřel víko, řekl jsem: „Děkuji dobrý Bože, že máme zase trochu jídla a nemusíme hladovět." Když jsem to říkal, uslyšel jsem hlas: „To je chcete sníst sami, i když lidé kolem vás umírají hladu?"

„Co já s tím mohu dělat?" Ptal jsem se zatímco jsem se otáčel, abych se podíval, kdo se mnou mluví. Nikoho jsem neviděl, ale znova jsem slyšel hlas, který řekl: „Rozdělte se! Dejte jídlo těm, kteří vás o to žádají!"

„Ale to je ne...", nemožné, chtěl jsem říct, ale byl jsem přerušen. „Ano," řekl Pán „a toto je mé slovo k tobě." Uviděl jsem ženu s několika dřívky. Jeden muž na ni zavolal a poprosil ji o trochu vody. Když šla, volal za ní: „Vezmi s sebou pro mne taky placku chleba." Ona se otočila a řekla: „Tak jistě jako Pán, tvůj Bůh žije, já nemám jedinou placku chleba. Mám pouze hrst mouky a trošku oleje ve džbánu. Nyní

to jdu domů připravit pro mne a mého syna. Sníme to jako naše poslední jídlo a pak zemřeme."

Zapřít sám sebe

Ale muž jí řekl: „Neboj se! Jdi a udělej, co ti říkám, ale nejprve přines placku pro mne, pak můžeš připravit pro sebe a svého syna. Protože toto říká Pán, Bůh Izraele: Mouka v doze se nespotřebuje a olej nebude chybět ve džbánu do toho dne, kdy Pán způsobí na zemi déšť" (1. Královská 17:8-15).

Sdílej se - nebo zemři

Když jsem ji pozoroval, viděl jsem, že nad její hlavou stálo: „Rozděl se - nebo zemři!"

„Ano, to bylo tehdy určitě tvé slovo k oné ženě, Pane." „Ano," řekl Pán, „a teď i moje slovo k tobě." Pochopil jsem Boží poselství. Poklekl jsem u bedny s rýží, otevřel víko, zasunul ruku do rýže a řekl: „Ano, Pane, rozumím, co chceš! Dávám to všechno Tobě a slibuji, že od tohoto dne nebude nikdo, kdo by přišel k našemu domu s prosbou o pomoc, aniž by ji dostal. Slibuji, že nezatvrdím svoje srdce a neuzavřu svoji ruku. Dokud bude nějaké jídlo v domě, budu se dělit. Já pouze žádám, Pane, aby Ty ses postaral o rýži a rozmnožil ji, aby to stačilo nejenom pěti, deseti, nebo padesáti tisícům. Ne, musí to stačit uživit sto, dvě stě, tři sta tisíc. Amen! AMEN! AMEN!" Tehdy na mě sestoupil Boží Duch! Bůh řekl své amen!

Ted' musíme pomoci

Šel jsem k naší korejské pomocnici v domácnosti a řekl jsem jí: „Ino, hladomor v zemi je teď tak těžký, že musíme pomáhat lidem. Jestli někdo přijde a bude žádat o pomoc, tak mu dej tuto odměrku rýže." (Byla to odměrka asi na dva litry.)

„Aj, aj," řekla, „je vidět, že jste v této zemi cizinci. Snad ale chápete, že s něčím takovým nemůžete začínat! To nechápete, že tady bude dlouhá fronta lidí, až dolů k velké cestě?" (Asi 800 metrů)

„No tak! Vy máte stejnou výmluvu, proč nepomáhat, jako my ve Švédsku: nemůžeme začínat, protože nevíme kde to skončí! Ale rozuměj Ino, že já jsem to dal Pánu a ty se budeš za svoje správcovství v soudný den zodpovídat. Dej každému, kdo přijde a poprosí o pomoc, dokud bude co dát. Až se bedna vyprázdní, přijď a řekni mi to."

„Nekuresumnida." (Ano, rozumím.) Řekla Ina a slíbila, že udělá vše tak, jak jsem jí poručil.

To se stalo v úterý 18. 2.1964. Většinou vystačil pytel rýže asi čtyři týdny. Byla to fakticky ta

základní potravina, kterou jsme měli při každém jídle.

Potom, co jsem Ině řekl, aby pomohla každému, kdo přijde, jsem sám na všechno zapomněl! Viděl jsem, jak spousta lidí přichází, ale nemyslel jsem si, že pro rýži. Skutečně jsem na všechno zapomněl až do 12. května. V tu dobu došlo k devalvaci korejské měny. Do té doby jsme dostávali 129 vonů za dolar. Ale po devalvaci jsme dostali 260 vonů. Právě jsem dostal malý dolarový šek, a tak jsem si myslel: „Teď půjdu nakoupit trochu jídla!“ V tom okamžiku jsem si vzpomněl, že už to musí být úžasně dlouho od doby, kdy jsme nakupovali rýži. Šel jsem se podívat, kolik rýže tam zbývá. Představte si moje překvapení! Hladina rýže se snížila jen o 20 centimetrů pod okraj bedny.

Rýže stačila do 7. září, kdy začala nová sklizeň. To je 30 týdnů! Z té rýže tak žilo cca. 50.000 rodin po dobu sedm a půl měsíce.

Byl jsem šokován! „Ó, můj Bože! Chceš abychom lidem v této zemi pomáhali tímto způsobem? Je tohle ten způsob, kterým chceš provozovat pomoc rozvojovým zemím?“ Trvalo mi dlouho, než jsem opravdu pochopil, co se stalo! Mám jen jediné vysvětlení: „Náš milosrdný Bůh ustanovil toho, kdo se dal k dispozici, aby pomáhal trpícím bídou.“ Rozhodně to nebyla nějaká moje zásluha nebo zbožnost, ale pouze milost! Později jsem myslel na to, že Pán jistě věděl, že by mnoho tisíc lidí stačilo zemřít dříve, než bychom stačili zorganizovat větší pomocnou akci.

Na kolik kilogramů se změnilo pět chlebů a dvě ryby?

V Bibli nemáme přesně udáno, na *kolik kilogramů* jídla se rozmnožily ty dvě ryby a pět chlebů, které Ježíš požehnal. Naproti tomu víme, že těch, co jedli bylo kolem pěti tisíc *mužů, kromě žen a dětí*, takže to mohlo být deset či dvacet tisíc lidí nebo i více. Vezmeme-li v úvahu, že žen bývá na náboženských shromážděních více než mužů a že ženy mívají v průměru dvě až tři děti s sebou, pak je dvacet tisíc nízké číslo. Předpokládejme, že každý dostal chléb a rybu o váze čtvrt kila. To je pro hladového člověka malá porce. Stejně by to bylo nejméně půl kila. Poté posbírali to, co zbylo a bylo to dvanáct plných košů.

V našem případě nezbylo nic.

Kolik rýže se rozdalo? Možná 2.700 tun!

Nevím přesně na kolik kilogramů se rýže rozmnožila. Víím jen, že *kolem padesáti tisíc rodin dostalo pomoc v období asi třiceti týdnů*. Předpokládejme, že dostali pouze jednu mírku (2 litry) na týden a rodinu. Dobře sušená rýže váží 900 gramů na litr. Rovnice tedy bude:

$0.9 \times 2 \times 30 \times 50.000 = 2.700.000$ kg rýže. Ale předpokládejme, že si vzali jen desetinu.

Takže to bude 270 tun. Pak se tento pytel o osmdesáti kilogramech rozmnožil 3.375 krát. Jestliže naopak počítáme s tím, že je správné první číslo, pak se rýže rozmnožila 33.750 krát. Pro Pána by to nebyl zázrak, i kdyby to bylo rozmnoženo na tisícinásobek tohoto množství potřebného k naplnění existujících potřeb. Jako na zázrak se na to můžeme dívat pouze z našeho pohledu. A pro nás to zázrak byl.

Jako Pán vzal zásobu jídla bezejmenného chlapce a použil to k nasycení těch pěti tisíc, tak vzal pytel rýže obyčejného misionáře, aby s ním nasytil padesát tisíc.

V obou případech šlo o to, nerozdělit se. Oba jsme byli nuceni podřídit se tomu, o čem se Ježíš zmiňuje jako o první podmínce pro jeho následovníky: zapřít sama sebe. Chlapec dal také celou zásobu jídla. Doufám, že si s ním v nebi potřesu rukou. Když dáme všechno, co máme, tak nám Bůh požehná tisícinásobně! Halelujah! Sláva Bohu!

Čtyři měsíce bez peněz

Nevěděli jsme, že nás Pán ke sdílení se vybízí proto, aby zachránil také naše vlastní životy. Žili jsme v cizí zemi. Některé peníze, které nám byly ze Švédska zaslány, však nedošly! Z nějakého nevysvětlitelného důvodu naše pošta přišla na americkou poštu v Pusanu a tam neměli naši adresu do Taegu. Tu se dozvěděli až po dlouhé době od misionáře Ivara Olsena. Takže jsme po dobu čtyř měsíců žádné peníze nedostali.

Ale TEN, který udržuje náš život ve své ruce, ten který zná naše dny ještě před tím, než kterýkoliv z nich přijde, ten všechno pro naše dobro zařídil. Současně jsme mohli pomoci mnoha jiným lidem!

Sláva Pánu!

Všimni si! Biblické zázraky byly většinou jednorázovou Boží akcí. Byly pro lidi potřebné a téměř bez výjimky byly odpovědí na modlitbu. Stále ještě platí Boží slib: *MODLETE SE A DOSTANETE, ABY VAŠE RADOŠT BYLA NAPLNĚNA!*

20. KAPITOLA

Naše jídelní zásoby se rozmnožily

Bible mluví o mnoha zázracích v souvislosti s jídlem a pitím. Téměř všechny tyto zázraky se staly v souvislosti s nastalou či aktualizovanou potřebou. Mnoho takových zázraků jsme zažili i v naší rodině. Už jsem se zmínil, jak Pán Bůh požehnal pytel rýže, aby vystačil v době hrozného hladomoru v Jižní Koreji na obživu padesáti tisíc rodin během třiceti týdnů. Chtěl bych popsat ještě jeden zázrak s jídlem.

Byli jsme chudí, ale ne v bídě. Měli jsme spoustu čerstvě spasené mládeže. Pokud se nepletu, stalo se to druhý den, co jsme měli u nás návštěvu ze Švédska. (Hosty byly i Gertrud a Karin zmíněné v článku o ekonomických zázracích.) Má žena Karin se vrátila z naší biblické univerzity, kde vyučovala, s pěti či sedmi studenty. Pozvala je na šálek čaje. Měli jsme ještě tři další studijní skupinky, kde se vyučovala angličtina. Mája měla skupinku s 35 žáky. Byli to učitelé, právníci, bankovní úředníci, lékaři, úředníci atd. Otevřeně řekli, že je žádné náboženství nezajímá, ale prostě se chtěli naučit anglicky, aby v angličtině mohli konverzovat. Zeptal jsem se Maji, jestli by si je chtěla vzít na starost. Byla to lest. Věděl jsem totiž, že v takovém případě budou brzo změněni. Souhlasila.

Dobrá učebnice

Mája se jich zeptala, jakou učebnici si přejí používat? Řekli jí, že ona sama jistě zná ty nejlepší knihy, které jsou k mání. Dobrá, máme dobrou a zajímavou knihu, která se jmenuje „Dobré zprávy pro moderního člověka“ (zcela nové vydání nového zákona v angličtině). „Dobrá, to zní dobře, to bérem!“ řekl ten nejsmělejší z nich. Začala tedy tím, že četla čtvrtou kapitolu Janova evangelia. Zdálo se jim to zajímavé, a tak pokračovala jinými napínavými příběhy z Bible. Během tří týdnů se jich dvacet osm obrátilo. Musíme být chytří jako hadi a krotcí jak holubice, abychom jakýmkoliv způsobem zachránili alespoň několik lidí.

Chris a Petr také vyučovali ve svých třídách. Nepamatuji se přesně, kolik žáků měli, ale každý z nich jich měl několik desítek. Stejná věc se děla i s jejich žáky. Jeden za druhým se obraceli.

Překvapivá návštěva hostů

Všichni svá vyučování zakončili současně, právě ve chvíli, kdy těch pět pozvaných studentů vstoupilo do našeho bytu. Ostatní je automaticky následovali. Bylo to velké množství mladých lidí. Většinou byli čerstvě obrácení. Nemohli jsme jim říci, že je to omyl, že nebyli pozváni. Karin byla celá bez sebe. Co teď budeme dělat? Máme pouze kousek veky (asi 25 cm). Okamžitě mi přišlo: „Neboj se!“ Pochopil jsem, že Pán chce pomoci. Protože On nám přikázal, abychom „bez reptání prokazovali pohostinnost.“ Pán ví, že někdy mohou hosté přijít v těch nejnevhodnějších okamžicích. Pak máme však skvělou příležitost udělat to, co říká Pán. On nám dá také schopnost to dělat.

Bohu se pohostinnost líbí

Měli jsme několik desítek čajových servisů, pro naši nemocnici z Rórstrandu. Požádal jsem Karin, aby všem podávala čaj. Potom jsem začal ve jménu Ježíše krájet chléb, který jsme měli. Krájel jsem a krájel a spoustu chleba jsme položili na několik desítek velkých tácků. Všichni dostali, kolik chtěli. Když jsme posbírali to, co zbylo, naplnili jsme celou „skládku“, jak Karin nazývala naši velkou krabici na úschovu chleba, podobala se totiž stockholmským popelářským vozům.

Takových příhod jsme zažili mnoho. Bůh rozmnožil malé množství jídla tak, že stačilo neobvyklému množství lidí.

Dovolte mi povědět o tom případu, který se mi stal nedávno. Ana právě pro naši rodinu připravila k večeři kuře. Právě ve chvíli, kdy jsme si sedli ke stolu, přišly dvě asi pětičlenné rodiny. Než jsme se zdvihli od stolu, přišla ještě jedna dvoučlenná rodina. Všichni se dosyta najedli a chválili Anino kuchařské umění. Myslím, že nás jedlo stejné kuře patnáct. Určitě by to stačilo i sto padesáti lidem, kdyby přišli právě v tu chvíli, kdy bylo Boží požehnání „zapnuto“. Bůh není lakomý, když se jedná o to, udělat svým dětem radost. Jak se to děje? To já nevím! Já pouze konstatuji, že se nadpřirozené věci dějí. Žiji ve skromnosti ať už se zázraky dějí, nebo ne. Pán Sebaot je můj přítel ve všech životních změnách. Haleluja!

V. DÍL

EKONOMICKÉ ZÁZRKY

21. KAPITOLA

YWAM - mládeži byly dluhy zaplacený

Z Japonska k nám do Koreje přišli tři mladí lidé spolupracující s YWAM*. Byla to Chris Kosterová z Jihoafrické republiky, Peter Helms z Holandska a Mája Malmbergová z Austrálie. Naposled jmenovaná dívka s námi byla již dříve. Při své první návštěvě do Koreje přijela se sto osmdesáti mladých lidí. Tehdy jsem se postaral o sedm z nich. Jedna z nich byla Mája Malmbergová a ta se právě nyní vrátila.

Chodit ve víře v Boha

Inspirovaní Cunninghamovým kázáním víry vytáhli do světa, aniž by měli jakoukoliv zaručenou podporu některého sboru. Já žehnám těm, kteří začínají dělat kroky ve víře v Boha. Velmi mě to těší, protože jediný způsob jak růst ve víře a moci je vidět Boží zázraky.

Zázraky, o nichž se mluví v Bibli, se staly *bezmocným* lidem. Takoví budou mít příležitost vydávat svědectví! Jak mohou však zažít Boží zázraky lidé, kteří mají všechno a nic už nepotřebují? „Ty bohaté On posílá pryč s prázdnýma rukama!“ Tak to dělal kdysi a zřejmě dělá dodnes. Teprve tehdy, když se dostaneme do situace, kterou s vynaložením všech našich schopností nemůžeme vyřešit, zasahuje Bůh. Tehdy jsme perfektně kvalifikováni pro zázraky a Boží zákrok. Jestliže Ho vzýváme, voláme k němu, modlíme se k němu a sázíme všechno na to, že na naši modlitbu odpoví! Jestli jsi zažil mnoho zázraků, tak ti zaručuji, že to bylo pro konfrontaci s mnoha těžkostmi. Ať už vlastními nebo okolními, do kterých jsi byl zapleten. Je to proto, že právě těm *bezmocným* Bůh pomáhá. Jsi v práci, kde pomáháš jiným a nemůžeš zvládnout těžkosti, které se objevují: „Obrat' se k Pánu! ON JE pomocník *bezmocného* pomocníka!“

Misijní organizace mládeže „Youth With A Mission“, kterou roku 1960 založil Loren Cunningham. Více se dozvíte v Cunninghamově knize „Bože, jsi to ty?“, která vyšla v červenci 1995 v nakladatelství KMS, nebo na českých pobočkách „Mládeže s misí“ v Praze PO. Box 32,150 04 Praha 4 a Plzni P.O. Box 307, 306 37 Plzeň 1, popřípadě na internetu <http://ywam.gospelcom.net/>.

Těžkosti přicházejí

Tito tři mladí lidé byli misionáři ve víře. To znamená, že vyjeli, aniž by měli zaručenou jakoukoli ekonomickou podporu. Jelikož bratr Cunningham uplatňoval princip, že všichni, kdo vycházejí ve službě evangelia, mají věřit Bohu ohledně podpory, neposílal jim ze své organizace žádné peníze. Přirozeně se dostali do ekonomických těžkostí. Tehdy se *zkouší víra*. Začali si půjčovat peníze (nejlepší způsob, jak si přivolat starosti!). Místo toho si měli utáhnout opasek a trpělivě ve víře v Boha vydržet. Nakonec byli dlužní pěti tisíc dolarů.

Na toho muže si dejte si pozor

Chudáci, byli víc a víc zoufalí. Tehdy Mája řekla: „Ne, teďjedu k Tat'kovi do Koreje.“ Těch sedm mladých lidí, kteří již u nás dříve byli, mne nazývalo Tat'kou. Ostatní z týmu, Chris Koster z Jižní Afriky a Peter Helms z Amsterdamu, se rozhodli, že pojedou také. Všichni totiž museli žádat o nové povolení k pobytu z jiné země než z Japonska a Korea byla nejbliže.

Když se tamější misionáři o jejich záměru jet do Koreje dozvěděli, varovali je, aby nejezdili k nám - abych je neovlivnil. Mája jim však řekla, že zná mne i Karin, a právě proto, aby se s námi setkali, chtějí do Koreje jet. „V každém případě jsou lepší než tito pomlouvači. Když jsme byli v Koreji, stále nám pomáhali. Nemuseli jsme si od nikoho pucovat a neměli jsme nedostatek. Omanoví nám dali vše, co jsme potřebovali. Tito nás pouze odsuzují a tvrdí, že *musíme* být podporováni nějakou církví a že nás do těchto těžkostí přivedl Bůh, aby nám ukázal, že jsme na špatné cestě. Takže si za těžkosti, do nichž jsme se dostali, můžeme sami. My jsme však jeli ve víře v Boha a já věřím že ON nám pomůže...“ A tak se rozhodli, že do Koreje pojedou v naději, že Bůh jim otevře cesty.

V tom čase jsem byl v Japonsku na návštěvě letniční církve v Kyotu. Bratr Jukka Rokka, který tam vedl práci, chtěl, abych svou návštěvu u nich prodloužil. Já to však odmítl, protože mi Duch Svatý řekl, abych druhý den odjel. Tak jsem to udělal. Vždy mi velmi záleželo na tom, abych si vymodlil milost moci slyšet hlas Ducha Svatého ohledně toho, co mám dělat, tak abych byl ve správný čas na správném místě. Jinak bych o vedení Duchem Svatým a o Jeho spolupráci přišel.

Radostné překvapení

Když jsem přišel k pasové kontrole, viděl jsem, že osoba, která stojí přede mnou, je Mája Malmbergová. Zaklepal jsem jí na rameno. Když mě uviděla, vykřikla radostí. Ostatní již prošli. Mája

je zavolala, aby mne mohla představit. Byli rezervovaní, zřejmě ovlivnění varováním, jehož se jim dostalo. V duchu jsem byl ale předem varován, a proto jsem je tím srdečněji objal.

Pomlouváč diabolos

Pomlouváč je v Bibli jedno z ďábových jmen, což jest v řečtině *diabolos* (1. Timoteovi 3:11) Jak hrozné je být v duši znečištěn pomlouváčem. Navštívily nás dvě sestry ze Švédska - Gertrud a Karin, poslední hosté, o něž jsme se mohli postarat, dokud má žena Karin ještě žila. Přijely z Japonska, kde navštívily švédské misionáře. I ony byly varovány stejným způsobem. Když přijely autobusem z letiště do Pusanu, jeli jsme je s Karin v našem autě vyzvednout. Byla to konečná zastávka, ale nezdálo se, že by chtěly vystupovat. Karin šla za nimi, usmála se na ně a řekla, „Ten autobus dál nejede. Přijeli jsme proto, abychom vás vyzvedli.“ Nevěděly, co mají dělat, ale neměly kam jinam by šly. Zmatené a bezradné s námi jely domů do Masanu. Bylo nám jich opravdu líto.

Zmatení hosté

Nepamatuji si přesně, co vše se dělo během těch dvou dnů, kdy u nás byli naši hosté Gertrud a Karin. Nebylo to však pro nás nic podivuhodného, neboť jsme žili v atmosféře zázraků. Takovým způsobem byla postavena celá naše práce. Pokud by Pán zázraky nedělal, nemohla by pokračovat.

Třetího dne, když jsem je přišel pozvat na snídani, seděly na posteli a plakaly. Nevěděl jsem, co je tak zarmoutilo, ale Gertrud řekla něco o misionářích, kteří jsou schopni jednat tak ošklivě, že do lidí cpou spoustu pomluv.

Prosily za odpuštění svého negativního postoje vůči nám. „Vy jste s námi jednali s největší láskou a největším respektem, zatímco my jsme vůči vám byly plny podezřívavosti. Otrávené pomluvami, které do nás nacpali švédští misionáři v Japonsku.“ Ano, může stát za to zjistit si, jak se věci mají a teprve potom, podle toho co sám vidíš a slyšíš, dávat známky. Potom na adresu těch misionářů napsala ostrou kritiku.

V této souvislosti se mohu zmínit, že mi pomlouvající misionářka o patnáct let později napsala dopis, kde se omlouvá za to, že o mě tak špatně mluvila. Nemohla to už nést na svědomí. Bůh mnohé z těchto dokonalých misionářů sesadil. Já však mohu z milosti stále ještě sloužit Bohu i v osmdesáti letech. Je to nezasloužená milost.

Tak jako Job a král David tak i já jsem měl důvod modlit se, aby mne Pán ochránil před bičí zlých jazyků. I apoštol Pavel byl celý život pronásledován pomlouváči. Říká: „Mluví o nás špatně, ale my promlouváme dobrá slova.“ Rozhodl jsem se, že to také budu dělat. Tehdy ke mně Pán promluvil: „Jestliže mi budeš sloužit, tak já tě budu ctít.“ Spolu s Josefem Ladosem mohu říci: „Mám se lépe, než bych si zasloužil.“

Jedno však říci mohu: „Svůj jazyk jsem k pomluvám mých věřících bratrů a sester v tomto světě nepropůjčil.“ Když jsem v mládí četl spisy Emila Gustafssona, vypálil Bůh do mého vědomí to, že pomluva je ďábelský hřích. Od té doby jsem svůj jazyk v tomto směru krotil.

Překážka modlitbám

Tito tři mladí lidé tedy dlužili zhruba pět tisíc dolarů. To ještě nebylo to nejhorší. Horší bylo, že téměř ztratili víru v to, že Bůh slyší modlitby a dělá zázraky. Málem ztratili ryzí křesťanskou víru! Nemyslím víru v dogmata, či správné učení, což je často pouhá změť lidských myšlenek. Ne, apoštol Pavel v Bibli říká: „... aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci“ (1. Korintským 2:5).

Druhého dne jsem jim při duchovní chvílce četl o Bohu, který činí zázraky. Měl jsem téměř pocit, jakoby to někoho z nich naštvalo. Sklonili jsme hlavy k modlitbě a Pán mi ukázal, že mají velké problémy, které potřebují vyřešit dříve, než se budou moci modlit ve víře. „Pojďte, zvedněme se,“ řekl jsem.

Máte nějaké problémy, které musíte vyřešit, než bude vaše modlitba a víra moci fungovat. Týká se to ekonomické oblasti. Zadlužili jste se. Můžete být tak laskaví a do detailů mi o tom vyprávět.“ Dlouho jsme seděli potichu. A tak jsem byl nucen je požádat, aby o svých zážitcích v Japonsku

vyprávěli. Cítil jsem totiž, že nejsou daleko od ztroskotání víry. To je to nejtragičtější, co může člověka potkat - když ztratí víru v Boha, jako Boha, který slyší modlitby a dělá zázraky. Pokud nemáš víru v Boha, jako v *Boha zázraku*, tak se modli, aby se ti tak zjevil. On to udělá!

„Ano, tak to je,“ řekla Májka. „Vyjeli jsme přece ve víře v Boha, ale nefungovalo to. Nedostali jsme ani to, co jsme potřebovali pro obživu. Cítíme se hluboce zklamaní. Nejenom vůči těm, kteří nás ujišťovali, že nás Bůh bude živit, ale hlavně z toho, že naše víra byla příliš slabá. Nyní jsme dlužní téměř pět tisíc dolarů a švédští misionáři v Japonsku nás obviňují, že jsme jednali špatně, když jsme se vydali na cestu, aniž bychom měli zaručenou podporu. Byli kritičtí a odsuzující. Nevíme, co je správné.“

Žádné ekonomické záruky

Byl jsem nucen jim ukázat že Nový zákon Bible nedává jediný příklad Božího služebníka, ať už jde o apoštoly (misionáře), proroky, evangelisty, pastýře nebo učitele, kterým by byla zaručena ekonomická podpora. Toto je osvobodilo od odsouzení, které na ně misionáři v Japonsku uvrhli.

V Bibli není jediný příklad, kde by nějaký misionáři (tedy apoštolově) byli vysláni a podporováni z iniciativy nějakého sboru. Naopak jsem jim ukázal sedm příkladů osobní misionářské aktivity, jak jsou v Bibli uvedeny. Doposud mi nebyl nikdo schopn toto tvrzení s pomocí Bible vyvrátit. Když lidé hledají podporu pro tyto své argumenty ve Skutcích apoštolů 13:1-3, snaží se tam vyčíst něco, co v Bibli není. Ten verš je mnohdy chybně přeložen tímto způsobem: „Po pústu a modlitbě na ně vložili ruce a vyslali je.“

To se však od liší původního textu, kde stojí, že je nechali, aby se vydali na cestu. Ve verši čtvrtém čteme: „*Tito, kteří byli vysláni Duchem Svatým...*“

Je povinností sboru podporovat a postarat se o ty, kteří se vydali na cesty s evangeliem (3. Janův 7:8). Jestliže však sbor tuto svou povinnost nenaplnuje, nemá se tím nechat odradit nikdo, kdo chce do světa s evangeliem vyjít. Jestliže miluješ Ježíše a ztracené lidi, tak tě Kristova láska nutí k tomu, abys šel. Tam, kde píší o „zakotvení ve sboru“, jsem ukázal, jak chybné je vyžadovat od těch, kteří vycházejí ven s evangeliem, aby měli nejprve zaručenou ekonomickou podporu nějakého sboru. Jediné, co od těchto lidí máme požadovat, je nepředstírána víra v Toho, který je povolává. V souvislosti s povoláním a příkazem řekl, že máme vyjít a ze všech lidí dělat Jeho učedníky: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi, vyjděte proto...*“ Nový zákon Bible nevyžaduje ani nepovzbuzuje lidi k tomu, aby se stali závislými na lidech. Pavel také od sboru v Antiohii nedostal žádné ekonomické záruky (Skutky 15:2,3).

Osobní zkušenost

Sám jsem to praktikoval. Již třicet let jsem misionář ve víře. Je to ten nešťastnější čas, jaký jsem kdy zažil - plný napínavých zážitků. Zkoušen až do krajnosti při čekání na vyslyšení modlitby, překypující radostí z Boží věrnosti. Ať Bůh stojí jako pravdivý, i kdyby každý člověk byl lhář. To je ta vyzkoušená víra, která je drahocenná jako ryzí zlato. Bůh se o mou obživu postaral. Zatažení do starostí o obživu jsem odmítal. Ve stáří osmdesáti let jsem stále ještě aktivní, zatímco ti, kdo byli závislí na sboru, už sedí doma a nemají co dělat. Sbory, které je podporovaly totiž následují odborářské principy a těm, kteří dosáhli šedesátipěti let, dávají výpověď.

Blahoslavený je ten, kdo nemusí odsuzovat sám sebe ve věci, kterou vyzkoušel, že je správná. V květnu letošního roku jsem byl již pětkrát za hranicemi své země s evangeliem a na mých shromážděních jsem viděl stovky ztracených lidí hledat spásu. Nezasílal jsem žádné složenky s prosbou o příspěvek na moji službu. O to se nejlépe stará Bůh sám. Složenku jsem zaslal pouze ve výjimečných případech, a to těm, kdo mne o ni sami požádali, neboť jim dělalo potíže ji vyplnit.

V některých případech jsem následoval výzvu apoštola Pavla a vyzýval ty, kteří jsou bohatí, aby Bohu svým majetkem sloužili (1. Timoteovi 6:17,19). Pro svoji vlastní potřebu však nechci žebrot. Vždy se jednalo o potřeby a službu druhých.

At' dá Bůh důkaz

„V jedné věci jste ale udělali chybu," upozornil jsem mladé lidi z Youth With A Mission. „Nikdy si nemáte půjčovat peníze, pokud nemáte dostatečnou zástavu, jako záruku. Jako např. dům, auto, nebo loď či podobné. Teď jste se dostali do dluhů, přestože Bible říká, že nikomu nemáme být dlužní, kromě toho, když jeden od druhého přijímáme lásku. Takže se ohledně vaší ekonomie nacházíte ve stavu, který se Bohu nelíbí."

„Ale tím, že jste vyšli, aniž byste měli zaručenou podporu od lidí, jste nic nesprávného neudělali. Nyní se pomodlíme, aby vám o tom Pán dal důkaz. Nejprve musí být dluh zaplacen a to udělá Pán. Kdy chcete, aby byl dluh zaplacen? Za tři týdny?" Žádná odpověď. „Za dva týdny?" Žádná odpověď. „Tak za deset dní?" „Dobrá," řekla Mája. „OK, tak zde před Boha předložíme, že během deseti dnů bude dluh zaplacen."

Ale počkat, ne abyste si představovali, že já mám peníze, kterými to zamýšlím za vašimi zády platit, a hrát si tak na Boží zázrak. I tak by to totiž byl zázrak. V tomto případě však požádáme Pána, aby vnuknul myšlenku zaplatit celý dluh někomu, kdo o této naší dohodě neví. Požádáme, abychom zprávu o tom, že dluh je zaplacen, dostali do deseti dnů nebo desátý den. Souhlasíte?"

Bůh dluh zaplatil

Zdalo se jim, že sázíme příliš vysoko. Udivuje mě, jak lidé mohou takové věci říkat. Řekl jsem jim, že tohle se musí naučit. *Věřit Bohu, to není žádná hazardní hra.* Je to to nejjistější. Uvidíte že Bůh svůj slib „*Jsem s vámi po všechny dny až do konce časů,*" neporuší. Později se Chris přiznala, že si byla zcela jistá tím, že to nebude fungovat, a že žádná zpráva nepřijde.

Devátý den po naší dohodě nám přišel telegram. Požádal jsem Chris, aby ho otevřela a přečetla. Věděl jsem, že je to hotovo. Četla: „Nebojte se, všechny dluhy splaceny. Dopis následuje." Chudák malá Chris. Slzy jí doslova stříkaly z očí a volala: „Pane odpusť mi, odpusť mi moji nevěru." Byl z toho jásot, slzy a díkuvzdání. Později jsem byl nucen vyučovat je o biblických principech ekonomické nezávislosti. Nejprve rozdat vše, co člověk má, a potom jsi vydán do Boží péče a On ty své nikdy nezklame.

22. KAPITOLA

Nákup lamp v Japonsku

Stavěli jsme nemocnici v Koreji. Bylo potřeba spousta lamp se třemi 180 cm dlouhými zářivkami. Abych je koupil, byl jsem nucen jet do Japonska. V té souvislosti Bůh udělal několik ekonomických zázraků, o nichž teď budu vyprávět.

Zdaleka jsem neměl sumu peněz potřebnou k těmto nákupům pro naši nemocnici. Měl jsem však zjevné nutkání do Japonska právě ten den jet. Nikdy neplánuji na dlouho dopředu, pokud mi Bůh přímo neřekne, že mám být na určitém místě v určitou hodinu.

Tak jsem prostě jel lodí z Pusanu do Shimonoseki v Japonsku. Přijel jsem tam ráno, právě v tu dobu, kdy se otvíraly banky. Měl jsem pokračovat vlakem do Kobe, Kyota a Osaki, ale pár minut mi zbývalo, a tak jsem šel do banky, která ležela poblíž železniční zastávky a vyměnil část dolarových šeků. Když jsem sledoval ženu, která mě obsluhovala, zdálo se mi, že mi dala příliš mnoho peněz. Požádal jsem ji proto, aby to ještě jednou přepočítala. Udělala to, ale se stejným výsledkem. Dala mi třicet pět tisíc jenů navíc. Tak jsem ji požádal, aby to přepočítala ještě jednou. Ne, je to naprosto v pořádku, řikala. Myslel jsem si, že začínám špatně vidět, tak jsem peníze vzal a spěchal na vlak, který už měl odjíždět. Tam jsem si peníze přepočítal a zjistil, že mi dala o třicet pět tisíc jenů navíc. V té době bylo za jeden dolar sto osmnáct yenu, takže to byla dost velká suma. Říkal jsem si, že tam na zpáteční cestě budu muset zajít a jejich omyl jim vysvětlit. Pokračoval jsem na cestě do Kyota. Je to město naplněné pohanskými chrámy.

Když jsem se vracel, šel jsem do banky a vysvětlil jsem, kolik jsem dostal navíc. Měl jsem to štěstí setkat se s tou dámou, jež mě obsluhovala i předtím. Mluvil jsem k ní potichu, aby se nikdo jiný nedověděl o jejím omylu. Jim ale žádné peníze nechyběly, a tak jsem si je mohl ponechat! Boží andělé

mohou pomoci ve všech oblastech života. Je to nádherný spolek spolupracovníků. Mnohokrát mi přišli na pomoc, když jsem byl v těžké situaci nebo měl nějakou potřebu. Miluji je!

Pozoruhodný prorok a apoštol víry

Tehdy byl Jukka Rokka z Tammerfors ve Finsku misionářem v Japonském Kyotu. Znal jsem ho od roku 1948, kdy jel jako misionář do Číny.

Když si byl ve Finské státní bance zažádat o určitou kvótu deviz, aby směl dostávat plat do Číny, řekl mu tehdejší ministr financí: „Pamatuj si, že dokud sedím na tomto místě já, tak žádné takové žádosti nebudou nikdy schváleny!“ Tento, jakož i mnozí jiní ministři finské vlády, byli do svých míst dosazeni Sověty. Takže jakékoliv peníze pro misionáře nebo misijní účely vůbec nepřicházely v úvahu. Bratr Rokka se ale nenechal odradit. „Dobrá,“ řekl, „tak mě Pán bude živit jiným způsobem!“ „Jistě, jistě, pokud vůbec existuje a má na tom zájem,“ řekl ministr financí.

A tak se Jukka Rokka vydal na cestu. Myslím, že si směl koupit lístek do Číny za finské peníze, ale úplně si tím jist nejsem. V té době jsem byl jedním z devíti kazatelů církve ve Stockholmu. Byl jsem takzvaným pastorem pro mládež. Jeden finský bratr za mnou po ranní bohoslužbě přišel a představil mi misionáře Jukka Rokku a jeho rodinu. Vyprávěl mi o jejich těžkostech, když jim nevydali devizový příslib pro podporu jejich misie v Číně. Současně se zmínil o pevném rozhodnutí bratra Rokky ve víře v Boha tam v každém případě odcestovat. Udělalo to na mne silný dojem. Vždy jsem obdivoval lidi, kteří šli ve víře v Boha do toho, co se zdálo nemožné. Moc jsem se snažil jejich víru „imitovat“. Jak to stojí ve francouzské Bibli: „imitez leur foi“ (Židům 13:7). Bůh se z takových lidí raduje. Nikdy by je nezklamal (Římanům 10:11). Řekl jsem bratru Rokkovi: „Přijď na naše večerní shromáždění a očekávej Boží zázrak. Dám ti plnou svobodu říct všechno, co budeš mít od Boha na jazyku.“ (Když se s odstupem času zamýšlím nad svým chováním, vidím, že jsem měl velikou svobodu jednání, protože jsem se neptal žádného z pastorů ani starších. Pouze jsem dělal to, co mi Bůh uložil. Jako pastor pro mládež, jsem byl nejmladší z kazatelů. Kde je dnes taková svoboda? Není divu, že tehdy Bůh v tomto sboru své práci žehnal. Během dvou let se tento sbor rozrostl o několik set členů. Bratr Daniel Hallberg, tehdejší sekretář sboru, napsal ve výroční zprávě, že devadesát pět procent nových členů přišlo do sboru díky službě mládeže.)

Jukka Rokka a jeho přátelé šli domů a rozhodli se, že se budou ten den postit a modlit se. Vymodlili si od Boha zázrak. Samozřejmě, že jsem byl s nimi a v této modlitbě je podporoval.

Byl jsem odpovědný za vedení večerního shromáždění. Ten večer měl kázat bratr Tage Sjöberg. Když se ale dozvěděl, že jsem slíbil kázání bratru Rokkovi, velice se zaradoval.

Býval ve Finsku pastorem a velice Finy miloval. Proto nebylo těžké ho přemluvit.

Rokka kázal v moci Ducha Svatého. Pán mu přikázal, aby bez sebemenšího zaváhání okamžitě do Číny odjel. O podporu se starat neměl. Slíbil mu, že ho bude zaopatřovat. To je pomoc, která nezklame! Ve zjevení pochopil, že se dveře pro evangelizaci v Číně velice brzo zavrou. (To se také stalo, když Rudá armáda, pod vedením Mao Ce Tunga obsadila celou čínskou pevninu.) Čína se zavřela misionářům už roku 1949.

Jukka měl ohnivé kázání. Celý sbor byl jeho zprávou hluboce zasažen. Prožili jsme, že je naše povinnost postarat se o to, aby Čína byla zasažena evangeliem. „Jestliže sami nemůžeme jít, tak musíme ze všech sil podporovat ty, kdo jdou.“ Apeloval jsem na všechny přítomné, aby se vynasnažili pomoci Rokkově rodině. Všichni se o jeho situaci dozvěděli, Boží Duch se dotkl nás všech. Myslím, že ten večer to pro nás byla skutečná oběť. Všechny jsem vyzval, aby dali vše, co u sebe mají. Byla to překvapivě velká sbírka k Boží slávě. Všechno dostal s velkou radostí a požehnáním.

Za čas se ti vrátí...

Některé detaily této příhody už jsem zapomněl. Když jsem však přijel do Kyota, bratr Rokka mě poznal. Požádal mě proto, abych přišel do jejich církve a kázal. Teď vyprávěl tuto příhodu ve sboru a zmínil se o tom, že sbírka, kterou tehdy u nás v církvi dostal, vystačila na cesty a tři roční platy pro něj a jeho rodinu!

Řekl, že se mnou sice nemluvil, ale cítí, že potřebuji velkou ekonomickou podporu a požádal mě, abych se trochu zmínil o našich projektech. Když jsem to udělal, řekl bratr Rokka „Nyní máme šanci, abychom do určité míry bratru Omanovi oplatili to, co pro nás ve Švédsku udělal.“

Byla to veliká sbírka. Znovu jsem si ověřil slova Bible: „Posílej svůj chléb po vodách, po mnohých dnech se ti vrátí.“ (Kazatel 11:1) Je to nádherné, když člověk může sklízet to dobré, co zaséval v nezištné lásce. Následoval jsem pouze nutkání Ducha Svatého pomoci bratrovi v jeho těžké situaci.

Kdyby tenkrát bratři kazatelé nebyli tak duchovní, mohlo se mi stát, že bych za své spontánní jednání sklídl pořádnou kritiku. Místo toho spolu s celým sborem chválili Boha. Chvála Pánu za takovéto společenství!

Den soudu je radostný pro spravedlivé a hrůzou pro bezbožné. Zákon o setí a sklizni je radostí pro ty, kdo zašívají dobré semeno, hrozný však pro ty, kdo zašívají plevel. Neboť to, co člověk zaseje, to taky sklídí. To je nepodplatitelný zákon našeho bytí. Jestliže máš strach a obavy z nevyhnutelného setkání se Všemohoucím, tak si pospěš a skoč mu do náruče ještě dnes! Pros o milost a odpuštění! Když se přiznáme a opustíme naše hříchy, zlá setba pak zajde, plevel je vytrhán a my obdržíme od Boha překypující milost (Židům 4:16).

V pravý čas

Ve sboru, kde byl bratr Rokka pastorem, jsem dostal kontakt na člověka, který buďto sám vlastnil nebo mě prostě dovedl k velkému obchodu s elektrickými potřebami. Nepamatuji se přesně, jestli ten obchod vlastnil nebo byl pouze spolujednatel, v každém případě přesně v den, kdy jsem přišel, abych koupil soupravy lamp, kabelů, vypínačů... začali s velkou slevou. Sleva byla 50% a měli tolik velkých lampových souprav, kolik jsme pro naši nemocnici potřebovali. Myslím, že měli pouze o tři více, než kolik jsme žádali. Tak jsme vzali všechno. Z radosti nad tím, že se zbavili všeho najednou, slevili ještě dalších 20%. Kromě toho nám za zlomek ceny dali velké množství věcí, jako jsou kontakty, vypínače, spojovací krabice..., které jsme rovněž potřebovali. Přišel jsem tam ve správný okamžik, kdy jsem mohl udělat nejlepší možný obchod. Bůh nám chce požehnat. Proto je důležité naslouchat jeho hlasu, abychom přišli ve správný čas.

Naslouchej a poslechni. V této souvislosti jsem si vzpomněl na příhodu, kdy jsem uposlechnutím jasného příkazu Ducha Svatého ušetřil několik tisíc dolarů. Koupil jsem mnoho velkých zesilovačů, reproduktorů, stereo hudebního zařízení i s malými amplióny, které se měly namontovat do každého sálu a místnosti v nemocnici.

Právě když jsem všechno zabalil, řekl mi Duch Svatý, že to nemám brát s sebou do Koreje teď. Proto jsem požádal misionáře Freda Sundberga, který mi při nákupu různých věcí pomáhal, jestli bych - než přijedu do Japonska příště - u něj mohl něco nechat. Jistě, nebyl to žádný problém. Mnoho tamních misionářů nám úžasně pomohlo. Bůh ať jim odplatí. Při pozdější návštěvě Japonska - asi o půl roku později - jsem cítil, že mi již nic nebrání, abychom s sebou všechno odvezli bez větších celních nákladů. Tak jsem to s sebou vzal. Karin a Eva se se mnou setkaly u lodi. Eva, která pro mne byla jako maskot, jak říkají pověřiví světší lidé, ale já říkám „anděl strážný“, se dala do hovoru s vedoucím celnice.

Jeho dcera s námi byla ve Švédsku s chórem „Radostní andělé“. Tedy jsme ho dobře znali. Já zatím proclíval to, co jsem v Japonsku nakoupil. Úředník, který kontroloval mé zboží, už začal počítat celní poplatky za mé pěkné stereo a hudební zařízení. Právě tehdy se zeptal vedoucí celnice Evy, kde jsem. Řekla, že proclívám své zboží. Vedoucí za mnou zašel, aby se se mnou pozdravil. Když viděl paragon, který jsem nalepil na vysílačku o půl roku dříve, řekl úředníkovi:

„Vždyť tohle jsou, jak vidíš z paragonu, použité věci. Za to nemůžeme nic požadovat.“ Celé zařízení jsem tak dostal beze cla! Duch Svatý je skutečně náš *pomocník*. Chvála Bohu!

Na lodi do Pusanu

Souprava lamp s ostatními věcmi zabírala hodně místa, a tak by mě přeprava stála třikrát víc než lodní lístek. Úředník, který mi lístek prodával, mi ale poradil koupit si první třídu. Ta stála jen o padesát procent víc než turistická a zahrnovala velkou kajutu. „Jelikož tam jste sám, můžete si všechno zboží vzít do kajuty s sebou.“ A skutečně, všechno zboží se do kajuty vešlo a vešlo by se ho tam ještě i víc, kdybych měl.

Přátelé z Kyoto přijeli, aby se se mnou rozloučili. Jaký to byl přátelský čin, jet 120 km tam a zase zpátky! Nakoupili velké množství jídla. Takové věci jako sýr, máslo, chipsy, rozinky, ovoce, kávu, několik druhů chleba, oplatky... to jsme v Korei za rozumnou cenu koupit nemohli. Ani polovinu z toho si nepamatuji.

Sám jsem také nakoupil hodně jídla. Kromě toho jsem měl na lodi jídlo první třídy, takže jsem měl

vše, co jsem k pěkné cestě potřeboval.

Lod' odjížděla z Kobe v pět odpoledne, jela celou noc, druhý den i noc a do Pusanu přijížděla v sedm hodin ráno. Takový byl jízdní řád a tak to taky na naší cestě bylo. Pracoval jsem tvrdě, takže jsem byl celý propocený. Protože v mé kabině byla sprcha, osprchoval jsem se a lehl si do postele. Asi hodinu jsem spal, když zazněl gong ohlašující večeři. Vyskočil jsem a připravil se. Šel jsem dolů na večeři.

Tam jsem zjistil, že jsem v jídelně pro první třídu jediný. Bylo chutné kuře s madlemi, oříšky, různým kořením, rýží atd.

Setkání s Fridebertem

Zatímco jsem seděl a jedl, viděl jsem muže chodícího po palubě sem a tam. Procházel přitom kolem jídelny pro první třídu a občas se na mě podíval. Jelikož jsme byli my dva na lodi jediní pasažéři ze západu, pochopil jsem, že se chce se mnou blíže seznámit. Když procházel kolem jídelny po čtvrté nebo po páté, pozdravil jsem ho. Zastavil se a já ho pozval dovnitř k mému stolu. S potěšením mé pozvání přijal, podíval se na jídlo, které jsem jedl, a řekl: „Tohle jídlo vypadá chutně. To, co dali nám, se stěží dalo jíst.“ Zeptal jsem se ho, jak to na svých cestách měl s jídlem. Bylo to bídné.

Vypadal pořádně vyhládlý. Nemohl jsem objednat více, abych ho pozval, neboť cestoval v turistické třídě. Pozval jsem ho však na čajovou párty v půl osmé. Potěšilo mě, že mé improvizované jídlo velice ocenil.

Později se ukázalo, že to bylo dost zajímavé setkání. Naše cesty se zkřížily vícekrát. Bylo v tom cosi dramatického. Kromě času, který jsme spolu strávili na lodi, to bylo ještě dalších deset dní u nás doma v Masanu. Napsal jsem o tom dlouhý článek do našeho časopisu „*Voláníz východu*“, tak zde uvedu jen krátké resumé našeho setkání.

Byl na cestě kolem světa

Aby shromáždil materiál pro svoji doktorskou práci, vydal se na cestu kolem světa. Současně se rozhodl ochutnat trochu světského života - něčeho, k čemu se ve své domovině necítil dostatečně volný. Aby se mohl pořádně odvázat, rozhodl se vystupovat jako ateista. Pak mohl bez zábran dělat, co se mu zachtělo. Později mi došlo, že to, co utváří morální část člověka, je právě vědomí Boha. Ateisté se snaží odstranit ten druhý pól *svědomí*, totiž toho, s kým jsme si něčeho vědomi v našem svědomí (svědomí znamená být si vědom něčeho s někým). My sami jsme jeden pól našeho svědomí a Bůh ten druhý!

Chvilku jsme mluvili o Japonsku a dálném východu. Fridebert se přitom zmínil o cíli své cesty. Potom se zeptal, proč já jsem navštívil Japonsko.

Řekl jsem, že jsem misionář v Jižní Koreji a Japonsko jsem navštívil, abych nakoupil některé důležité věci pro naši tamější práci. Jakmile jsem řekl „misionář“, trhl sebou, jako by se chtěl bránit.

Nechtěl, abych to viděl, ale přesto jsem si toho všiml. Pak řekl: „Snad ne křesťanský misionář?“ Na moji odpověď: „Ano, přesně tak,“ opovržlivě zafuněl a dodal: „Jak je možné, že muž s takovou intelektuální kapacitou se pustí do něčeho tak bláznivého?“ Podíval jsem se mu přímo do očí a řekl: „Jsou mnohem bláznivější věci, kterým se lidé oddávají!“ Udělal krok nazpět a připraven k odchodu dodal: „S blázný nemluví!“ Podíval jsem se rychle kolem sebe a odpověděl: „Mám dojem, že jsme tu jen vy a já!“ Rozesmál se. To se stalo před naší čajovou párty. Řekl jsem mu, ať se hezky uklidní, protože než tato cesta skončí, bude mě prosit, aby mohl jet se mnou domů! Zapřísáhl se, že by takovou věc nikdy neudělal. (Ale přesně to se později stalo.) Pozval jsem ho tedy na párty v půl osmé a on slíbil, že přijde.

Prorocká informace

Šel jsem do své kajuty, chtěl jsem si zase chvilku zdřímnout, ale nemohl jsem usnout. Nemohl jsem se zbavit myšlenky, že Bůh má určitý záměr, s nímž mi tohoto muže poslal do cesty. Poklekl jsem a modlil se. Když jsem prosil o vedení Božím Duchem, dostal jsem o muži informaci, užitečnou pro naměřování hovorů a později také k jeho záchraně.

Dozvěděl jsem se toho hodně o jeho rodinných poměrech, o matce, otci atd.

Prosil jsem, aby Pán vedl náš rozhovor, abych ho mohl získat pro Krista. Pak jsem šel dolů a připravil naše jídlo.

Přišel přesně ve smluvený čas. Byl úplně vyhladovělý! Štěstí, že jsem měl s sebou tolik jídla - vzal jsem toho skutečně dost. Opravdu velmi mu chutnalo. Chudák, neměl rád asijská jídla, takže žil hlavně z rýže. Nyní dostal hodně chleba a to se mu líbilo. Měl jsem několik krabiček instantní kávy a i za tu byl velmi vděčný. Nabízel jsem mu a on jedl. Konečně jsme dojedli.

Co je skepticismus?

Teď začal rozhovor, který trval asi pět hodin. Fridebert si zřejmě vzal do hlavy, že prozkoumá základy a pevnost mé křesťanské víry. O mnoha věcech tohoto světa měl poměrně dobrý rozhled. Možná že bych se svými argumenty proti němu neobstál, kdyby nezašel do oblasti, které jsem věnoval mnoho let studí a měl v tom navrch.

Nakonec jsem vytáhl Bibli abych citoval slova, která mé argumenty podpoří. Zeptal se: „Co chceš s tou knížkou dělat?“ „Chci z ní něco málo přečíst,“ řekl jsem.

Opáčil, že je vůči této knize velice skeptický. „Aha, tak ty ohledně této knihy trpíš skepticismem?“ zeptal jsem se. „To si piš!“ Potvrdil mi. „Asi máš raději filozofii?“ „No jistě, protože v tom je něco rozumného,“ dodal. „Pak jistě víš, jaký filozofický výraz používá doktor Parkhurst ohledně skepticismu?“ „Ne, teď si právě nemůžu vzpomenout!“ „Tak on říká: Skepticismus je tření, které nastává, když úzký mozek není schopen pochopit velkou myšlenku!“ Bylo k smíchu vidět, jak tento citát na Frideberta zapůsobil. Vyhodil ruce do vzduchu a koktal: „Ne, ne, ne já se vzdávám!“

Nyní mi Duch Svatý řekl, abych přestal s „házení nožů“ intelektuální argumentace a použil naopak zbraní Ducha. Tak jsem začal: „Víš, během našeho rozhovoru jsem myslel na jednu věc.“ „Na co?“ zeptal se. „No, překvapuje mě, že takhle mluvíš, přestože moc dobře víš, o co jde! V podstatě je ti jasné, že Bůh existuje, ale všemi možnými způsoby se snažíš vlivu Božího Ducha uniknout. Pocházíš z hluboce věřící rodiny a cítíš, že matčiny modlitby za tebe neustávají. Na tuto cestu ses vydal, hlavně proto, aby ses pokusil seřást ruku Božího Ducha a zbavit se neustálé pozornosti své matky. Už jsi totiž nemohl dál snášet její modlitby a prosebné pohledy.“

Usvědčen Božím Duchem

Chvilku na mne jen beze slova zíral. Potom řekl: „Jak jen můžeš tohle všechno vědět?“ Řekl jsem mu: „Já ti něco povím, abys pochopil, jak velký zájem má Bůh tom, aby ses co nejdříve změnil. V Tibetu se ti přihodilo něco, co tebou hrozně otřásl. Domníval ses, že to je tvůj poslední okamžik! A skutečně jsi *byl* blízce smrti! Bůh však vyslyšel výkřik tvého srdce a zachránil tě. Teď tě přivedl do kontaktu s jedním ze svých služebníků, abys mohl ukázat, jak upřímný byl slib, který jsi mu ve své zoufalosti dal! Dej si pozor! Tato knížka říká: Ten kdo je mnohokrát kárán a přesto zůstane tvrdohlavý, bude náhle rozdrčen a nikdo ho nezachrání!“

Teprve o deset dní později mi Fridebert řekl, že jím moje slova otřásla až do morku kostí. Měl pocit, jakoby stál před vševědoucím Bohem, který byl připraven ho okamžitě soudit.

Po tom otřásajícím rozhovoru jsme se ten večer rozešli. Když naše cesta lodí v Pussanu končila, měl jsem toho hodně na proclení. Naopak, Fridebert si jen hodil batoh na rameno a připravoval se k odchodu.

Řekl mi, že nemůže ztratit ani minutu, aby stihl připravený program. „No tak jo,“ řekl jsem, „za chvíli se uvidíme.“ Jen se usmál a dodal: „Tak ahoj.“

S proclením svého zboží jsem byl za pár hodin hotov. Karin a Evě jsem řekl: „Teď půjdeme do Námořnického klubu a dáme si dobré jídlo.“ To jsme také udělali. Velmi chutné jídlo za nízkou cenu bylo jedinou předností tohoto podniku. Jinak se tam scházely kdejaké pochybné existence. S partou narkomanů se tam dostal i Fridebert a nyní tam byl jako v kleštích. Uviděl nás, sotva jsme vešli. Své společnosti se omluvil s tím, že jde na záchod. Přišel ke mně, právě když jsem si tam myl ruce. Vyprávěl mi, že se dostal do velkých potíží. Navrhl jsem, aby si šel mezi ně znovu sednout a já pak přijdu a zachráním ho z jejich sevření. Šel tedy nazpět a posadil se. Za chvilku jsem se objevil já, přistoupil k němu a řekl: „Aha, ty tady sedíš. Snad si nezapomněl, že máš jít se mnou domů.“ „Ne, já jen dojím a jsem připraven.“ A tak s námi jel domů.

Zadržen Bohem

Bůh u nás držel Frideberta deset dní. On prostě nemohl odcestovat, i když se o to asi třikrát pokusil! Bohu se zalíbilo udělat zázraky, které úplně vyvrátily jeho pochybnosti o existenci živého Boha, který střeží všechny naše cesty. Měl dost. Už neměl žádné argumenty proti a byl připraven přijmout modlitbu za spasení. Pán mi ale ukázal, že se na své cestě domů setká s věcmi, jež by mohly jeho nevypělou víru udusit. Tak mi Pán přikázal, abych s tím počkal. Místo toho jsem mu měl říci, že se s Ježíšem a jeho spásou setká během dvou následujících měsíců.

Fridebert se setkává s Ježíšem

Asi padesát dní na to jsem od Frideberta dostal dopis. Psal mi, že našel Ježíše, nebo spíše, že Ježíš našel jeho. „Všechno je jinak. Celé nebe se přestěhovalo do mé duše. Jásá, šumí, zpívá a bublá to ve mně radostí. Nechápu, jak jsem mohl být takový blázen a nepřijmout Ježíše do svého života už dříve!"

Chtěl teď, abych hned přijel do Německa kázat. Napsal jsem, že (Don Rice a já) přijedeme za dva měsíce. Požádal jsem ho, aby zařídil setkání s co největším počtem lidí. Právě tehdy byl v blízkosti Mnichova tábor, kam se sjeli studenti ze šestnácti evropských univerzit. Slíbil, že zařídí, abychom na tomto táboře byli hlavními řečníky. Současně však řekl, že si musím obstarat dobrého tlumočníka, neboť on sám koktal, a tak mi tlumočit nemohl.

Napsal jsem mu, že setkáme na letišti a v okamžiku, kdy ho na letišti pozdravím, bude od svého koktání navždy osvobozen! A tak se také stalo. Dělal nám tlumočníka. Mnoho mladých lidí - někteří s již ukončeným vzděláním - inženýři, právníci, lékaři, učitelé atd. odevzdali své životy do Boží ruky. Někteří svědčili i o tom, že byli Bohem povoláni do služby.

Nyní s námi chtěl Fridebert odjet do Švédska. Já jsem to však odmítl s ohledem na naši závislost na bydlení u přátel v rodinách. Bylo by těžké přijít ve třech k lidem, kteří na to nejsou připraveni. Potom jsme v cestě pokračovali. O týden později jsem od něj dostal telegram. Žádal mě, abych se s ním setkal na určitém místě ve Švédsku a chtěl už být ode mne konečně pokřtěn.

Pozoruhodný křest

Musel jsem kontaktovat jednu církev a požádat ji, aby křest připravila. O týden později jsme měli být ve Hjo. Tehdejší pastor Sören Hultman nás přijal s otevřenou náručí. Nelitoval toho. Při našem setkání před několika lety mi připomněl tuto, jak on cítil, velice zajímavou příhodu.

Fridebert vzal s sebou jednoho ze svých přátel. Inženýra, kterého chtěl přivést k Ježíši. Když jsem se s tím mužem setkal poprvé, všiml jsem si, že je pod silným vlivem indických mystických démonů. Proto jsem Fridebertovi zakázal se s ním nadále stýkat a brát ho do Švédska s sebou. Fridebert si ale myslel, že když Bůh mohl zachránit jeho, tak může zachránit kohokoli. To On skutečně může, když člověk opravdu chce a upřímně ho hledá.

Nyní však měl ten muž na čerstvě obráceného Frideberta silný vliv, který ho posléze dostal do vážné duchovní krize. Na shromáždění baptistické církve v Hjo jsem byl nucen sám sebe tlumočit do angličtiny, tak aby tomu mí přátelé z ciziny rozuměli.

Dračí duch vyhnán

Uprostřed kázání se Fridebertův kamarád zvedl a začal řvát, že nutím lidi k obrácení svým neodolatelným kázáním. Prosil mě, abych se nad nimi slitoval a přestal. Pochopil jsem, že o slitování prosí ten zlý duch v něm. Tak jako duch „legie" v Markově evangeliu 5:10. Zakřičel jsem tedy: „Buď zticha, ve jménu Ježíše a vyjdi ven." Muž padl na zem a válel sudy až se vykutálel dvojitými dveřmi ven na ulici. Zdvihl se a utíkal odtamtud, jak nejrychleji mohl. Víc už jsme ho neviděli. V tom okamžiku Fridebert vykřikl: „Vidím Ježíše. Zve mě k sobě. Chci být okamžitě pokřtěn!" Skončil jsem kázání a Frideberta jsme pokřtili.

Starší muž, který při křtu pomáhal, vyprávěl o snu z předchozí noci. Viděl draka připravujícího se pohltit dítě, ale Boží služebník do něj sekl mečem a drak byl smrtelně raněn a utekl. Později Ježíš vzal dítě do náručí. Muž objal Frideberta a řekl: „Zde je to novorozeně, které Ježíš zachránil. Sláva Bohu!" Potom jsme chválili Boha a rozešli se do svých domovů. Fridebert se vrátil do Německa a my

pokračovali v naší cestě po Švédsku a USA.

Nové pozoruhodné setkání

O několik let později jsem znovu cestoval po Americe. Kázal jsem v církvi Filadelfie v Seattlu ve státě Washington. Tehdy tam byl pastorem Roy Johnson. Ve svém kázání jsem se zmínil o Fridebertově obrácení. Právě jsem kázání končil, když do dveří vstoupil Fridebert spolu se třemi muži. Zvolal jsem: „To si přece ty Frideberte! Právě jsem vyprávěl o tvém obrácení. Teď pojd' dopředu a vyprávěj ty sám! Jak jsi sem přišel? Kdo jsou ti muži s tebou? Jak je to s tvým duchovním životem?“

Fridebert přišel dopředu a vyprávěl, jak cestoval po Americe a dostal nutkání stopovat. Tito tři muži ho vzali do auta. Okamžitě jim začal svědčit o záchraně v Ježíši Kristu. Nyní byli všichni tři obrácení a přijali Ježíše Krista, jako svého spasitele. Když jeli ulicí, uviděli osvětlený kostel. Dostali neodolatelnou chuť vejít dovnitř. „A tak jsme tady," zakončil vyprávění Fridebert a byl velice šťastný, že jsme se opět mohli tak nečekaně setkat.

Tím končí souhrn mého vyprávění o Fridebertovi.

23. KAPITOLA

Pošlete okamžitě 700.000 švédských korun

Stalo se to, když jsme stavěli nemocnici „The Good Samaritan Rehabilitation Center" v Masanu. Stavba nás stála asi patnáct miliónů švédských korun. Na rady mnohých lidí avšak navzdory mé silné nechuti jsem se obrátil na SIDA* s žádostí o ekonomickou pomoc. Žádali jsme pět miliónů a žádost byla zamítnuta. Jako důvod uvedli, že jsme měli žádat o pomoc, když jsme měli menší potřeby, třeba dvě stě tisíc korun. Oznámil jsem jim, že kapesné si můžeme obstarat sami. Nemyslel jsem, že bychom měli být trestáni za to, že jsme se snažili řešit problémy do poslední chvíle sami, a že jsme nežebrali při sebemenší potřebě. Sami jsme nashromáždili prostředky na investice za několik miliónů. Bylo to jedinkrát, kdy jsem SIDA obtěžoval s nějakou žádostí o pomoc. Nyní však vyvstala akutní potřeba!

Pošlete okamžitě 700.000 švédských korun

Byl jsem na návštěvě ve Švédsku. Projížděli jsme kolem místa, kde se konala konference. Zastavili jsme, šli dovnitř a sedli si až dozadu. Chtěli jsme vědět, co se tam děje. Bylo to jakési zpravodajství z misijního pole. Řečníci vyprávěli o svých specifických naléhavých potřebách. Potřebovali naléhavě pět tisíc na nějakou práci v Keni. Tři a půl tisíce na práci v Tanzanii, v Indii a podobně. (Švédská mezinárodní organizace pro pomoc a rozvoj)

A tady jsem seděl já s mojí malou potřebou sedm set tisíc. Vyprávění řečníků zněla tak, jako by se měl zhroutit celý svět, pokud jejich speciální potřeba nebude uspokojena právě teď a zde!

„Drahý Bože," řekl jsem, „ke komu se mám obrátit? Nemám žádného jiného přítele, jako jsi ty!!! Jistě mi chceš pomoci i tentokrát! Drahý Bože, ukaž mi, co mám dělat!"

A Pán odpověděl, ale ne tak, jak jsem to očekával. Připomněl mi, že mám dva tisíce korun na bankovním kontě. Šetřil jsem je, abych umožnil dětem jet na letní tábor. Nyní mi Duch Boží řekl: „Z těchto peněz pošli tisíc do Keni, pět set na potřeby v Tanzanii a zbytek do Indie!"

V pondělí ráno jsem šel na poštu, vybral peníze a poslal je.

„Půjčka" okamžitě splacena s nejvyššími úroky!

„Hospodinu půjčuje, kdo se nad nuzným smilovává. On mu jeho dobročinnost odplatí" (Příslaví 19:17).

Když jsem o čtvrt hodiny později přišel domů, volala má švagrová Alice a říkala: „Strýček Ivar právě volal a řekl mi, že vložil do banky tisíc korun každému z tvých čtyř dětí."

Když jsme dostali bankovní knížky, byly děti radostí bez sebe, stejně jako já. Trvalo pouze čtvrt hodiny, než jsem se dozvěděl, že jsem dostal dvojnásobek toho, co jsem poslal. Každé dítě napsalo dopis strýci Ivarovi a poděkovali za ten velký dar. Takové poděkování předtím nikdy nedostal. Byl tak rád, že poslal další dva tisíce každému z nich.

Tak děti pro strýčka Ivara napsaly dopisy a nakreslily jásající děti, které křičí hurá! Jeho se to tak hluboce dotklo, že jim každému poslal dalších pět tisíc! Určitě to není zbytečné, když nás Bible vyzývá, abychom byli vděční. Stejně jako odvaha, vděčnost může přinést velkou odměnu.

Kdybych měla deset životů

Zatímco se tohle dělo ve Švédsku (a já byl zvědav jak Pán vyřeší problém se sedmi set tisícovou potřebou), stalo se něco zajímavého v Koreji. Jeden velice bohatý pán, bývalý Korejský ministr průmyslu a obchodu, přišel do naší misijní stanice na návštěvu. Přitom uviděl náhrobní kámen nad hrobem Karin. Stálo tam: „Kdybych měla deset životů, chtěla bych je dát všechny Ježíši a jeho dílu na zemi."

Muž u kamene poklekl. Četl znovu a znovu: „Kdybych měla deset životů..." Ona měla *jeden* život! A ten tady za můj lid položila, myslel si. „O můj Bože," modlil se, „nemohu také já pro tebe udělat něco opravdového?"

Boží Duch mu okamžitě odpověděl: „Máš kus atraktivního pozemku v Pusanu, ten poloostrov, vybíhající do Pusanského zálivu. Prodej ho té restauraci, která tě o to prosila a peníze daruj misii, protože právě nyní mají velké potřeby."

Muž okamžitě poslechl nvolání a vrátil se do misijní stanice s penězi. Za pozemek dostal 158.000 dolarů. Ve švédských korunách to bylo 710.000 korun. Tyto peníze přišly den před tím, než vypršela splatnost účtu.

Mohl bych vyprávět tisíce takovýchto příhod Božího zásahu během těch třiceti let, kdy jsem žil zcela z víry v Boha v oblasti ekonomických potřeb misie i mých vlastních. Duch Svätý mi však byl nucen připomenout mnoho důležitých principů, aby se mnou v ekonomické oblasti mohl spolupracovat. Chtěl jsem vyprávět tyto příklady jako důkaz, že Bůh chce a může pomoci ve všech oblastech života.

Co se týče zaručené ekonomické podpory

Nebyl jsem vyslán nějakým sborem nebo misíí, která by dala mně a mé rodině nějakou záruku ekonomické podpory. Když mě ale Pán vyslal podruhé, dal mi záruku: „Nikdy tě neopustím, nikdy se tě nezřeknu." To mi dalo dokonalý klid. Již tak žiji třicet čtyři let. Nemusel jsem si dělat starosti a Bůh mě nikdy nezklamal. I když má víra byla slabá a ptal jsem se, jak se tato situace vyřeší, nikdy mě neobviňoval z toho, že mám malou víru. Ne, místo toho mne povzbuzoval, abych mu věřil ještě více. On je věrný Bůh, který nezradí! „*Stvoření opírající se o tebe ochráníš pokojem, pokojem, neboť v tebe doufá*" (Izajáš 26:2-4).

Tajemství velkého množství zkušeností, o nichž mohu svědčit, je prosté. Neměl jsem nikoho jiného, na koho bych se obrátil! Jen Pána a to stačí!

Nekritizuju misionáře, kteří zaručenou ekonomickou podporu od nějakého sboru mají. A to i když nenacházím v Novém zákoně jediný příklad, v němž by sbor sám bral iniciativu, aby vyslal a ekonomicky podporoval nějakého misionáře (nebo apoštola, jak se v Novém zákoně nazývají). Často jsem si říkal, jestli pak je tato záruka od lidí nepřipravuje o mnoho příležitostí pro přímý zásah Boží. *Určitě je to bezpečnější a méně obtížné, když má člověk za ručitele Boha!* Já jsem vyzkoušel obojí a vím, o čem mluvím.

Kup dům a zaplat' o 100.000 švédských korun více

V mém vyprávění o vile zlého snu, z níž se znovu stala vysněná vila, jsem slíbil, že budu vyprávět, jak nám Pán pomohl zaplatit o sto tisíc švédských korun více. Důvod byl prostý: Duch svatý mi řekl, že původní majitelka by se mohla cítit zneužitá, když teď Bůh vilu z problémů se spodní vodou uzdravil. „Zaplatíš-li však sumu, kterou ti říkám já, bude velice šťastná.“

Proto jsem slíbil, že během pěti let dám o sto tisíc víc. Když zbývalo už jen čtrnáct dní do dne, kdy měl být tento slib splněn, chybělo mi stále čtyřicet pět tisíc korun. Připomněl jsem Pánu, že jsem dostal jeho slib pomoci. Jak se situace vyřeší?

Měli jsme na prodej pozemek v blízkosti Stockholmu. Stálo na něm pár malých domků. Firma, která chtěla pozemek koupit, si dala podmínku, že se musíme postarat o jejich zboření. Stála tam malá letní vilka, osm měsíců v roce neobydlená. To upoutalo pozornost některých narkomanů. Do vily se vloupali a pak, protože vilu nikdo neprohližel, se tam scházeli. Jezdili jsme tam jen zřídka, neboť jsme bydleli až v Alingsás. Právě toho si mládež všimla.

Principiálně jsem neměl nic proti tomu dát mladým lidem na pár dní v týdnu střechu nad hlavou. Zato se mi nelíbilo, že oplatili mou štědrost tím, že úplně zničili vše, co v domě bylo.

Zapálili dům

Náhle jsme se dozvěděli, že dům shořel. Syn mé sestry šel právě náhodou kolem, když si všiml, že dům hoří. V té době byl pojišťovacím agentem a byl dobrým přítelem firmy, která mou vilu pojistila. Proto kontaktoval jejich odhadce a řekl mu, že zná majitele té vily a požádal ho, aby to dobře zařídil. „Dej mu tolik, kolik bys sám chtěl dostat, kdyby to byl tvůj dům.“ Odhadce slíbil, že to zařídí tak dobře a tak rychle, jak jen to bude možné. Svému slibu také dostal. Zavolal mi a řekl, že jsou ochotni okamžitě zaplatit 47.500 švédských korun, když přijmu nabídku bez dalších požadavků. Nabídku jsem přijal a tak jsem mohl slíbenou sumu za „vysněnou vilu“ zaplatit včas. Kromě toho jsem nemusel za zbourání letní vilky nic platit. Takovým způsobem může Bůh věci zařídít, když ho požádáme o pomoc. On je věrný.

VI. DIL

Podivné příhody

24. KAPITOLA

Odhalená nekrolatrie

Byl jsem v Masanu v Jižní Koreji a připravoval jsem se na shromáždění, která jsem měl pořádat v Soulu. Byl pátek odpoledne. Zatímco jsem se modlil, vzpomněl jsem si na zážitek v Josseforsu před třicetipěti lety. Tam jsem měl při bohoslužbě zjevení, v němž jsem lidi viděl stejným způsobem, jako je vidí Pán. Vyděsilo mě to a modlil jsem se, abych už nemusel taková zjevení mít. Pán moji modlitbu vyslyšel. Ale nyní o třicetpět let později, mi tuto příhodu připomněl. Zeptal jsem se Pána, co mi to vlastně tím zážitkem chtěl říct. Zeptal jsem se: „Co to bylo? Co jsi mi dal? Byl to dar, který jsi mi dal? Byla to hřívna, kterou jsem měl spravovat? Něco, co si zamýšlel, že to půjde na pomoc tvému sboru na

Zemi? Ty víš, Pane, že jsem se modlil, abych už nemusel mít takové vize a zjevení. Bylo to bláznivé? V tom případě se ti nyní dávám k dispozici, abys mě používal jako svoji nádobu. Jestli potřebuješ někoho, kdo by tento dar nesl Tvému lidu, tak ti chci být k dispozici."

Shromáždění v Soulu

Přesně o den později jsem kázal v Soulu. Byl jsem spoluzakladatelem této církve. Nyní tam bylo asi tisíc členů. Budova mohla pojmout asi třináct set lidí.

Sál byl při shromáždění přeplněný. Sbor seděl na podlaze, možná až čtyři lidi na čtverečním metru, a to až k pódiu, kde jsem stál a kázal.

Pár minut po začátku, jsem se podíval na ženu stojící hned vedle kazatelny. Její tvář měla výraz strachu, úzkosti a zoufalství. „Co s ní je, Pane?" ptal jsem se. Duch Svatý mi dal okamžitě odpověď o situaci té ženy. Přesně před týdnem byla nahoře v horách mezi hroby svých předků, kde uctívala jednoho ze svých vzdálených prapředků. Tehdy se jí zjevil duch lži. Řekl jí, že on je pradědečkem jejího dědečka, ten, kterého přišla uctívat. Dále řekl: „Moje zloba proti tobě plane. Jestli budeš dál navštěvovat tamta shromáždění, tak tě zabiju."

Jelikož si však ta žena smluvila na příštím nedělním shromáždění schůzku s jinou ženou, vyprosila si, aby směla jít na toto jediné shromáždění. Na cestě tam i během shromáždění však cítila, že je její život v ohrožení. To vše mi oznámil Duch Svatý, zatímco jsem stál a kázal. Zeptal jsem se: „Co s ní mám dělat?" „Požádej ji, aby povstala a řekni jí to, co ti dám, abys mluvil." Udělal jsem, co mi Duch řekl.

Řekl jsem jí: „Před týdnem jsi šla na hroby svých předků a obětovala jsi tam a uctívala. Je to tak?"

„Ano," řekla příškrčeným hlasem.

„Zjevil se ti tam duch. Řekl ti, že on je jedním z tvých dávno zemřelých prapředků, Lee Ho Sang. Taky řekl, že tě zabije, jestli budeš dál chodit na tato shromáždění. Je to tak?"

„Ano!" téměř vykřikla

Hustá tma v životě zapuzených

„Dnes jsi sem přišla jen proto, že si slíbila setkat se s ženou, která sedí tamhle u okna." „Ano," a žena u okna zvedla ruku.

„Milá přítelkyně, vstoupila jsi do velmi nebezpečné oblasti okultního světa. Bůh nechce, abychom se ptali mrtvých na živé. Jestliže to budeš dělat, budeš mít *společenství se zaklínači, s jasnovidci, s těmi, co šeptají a mumlají* (Izajáš 8:19-22). Ti, kdo dělají takovýchle věci, se budou muset *toulat zbědovaní a hladoví. Ať pohléhnou vzhůru nebo na zem, všude v životech těchto zapuzených bude soužení, tma, mrákota, bída a sklíčenost v temnotách. Ne, držte se zákona!* Uteč z této nebezpečné cesty! Ptej se Boha, On ti dá světlo! Bůh mi to dnes zjevil, protože tě miluje a chce tě zachránit z kruhu věčných stínů. Nyní tě osvobodí od strachu, abys cítila, že jsi jeho milované dítě. Jeho láska vyžene veškerou úzkost a strach z tvé duše."

Boží Duch odhaluje

Právě, když jsem zamýšlel, že zakročím, abych tu ženu osvobodil, řekl mi Duch: „Pozdvihni oči a podívej se mezi lidi v sále." Když jsem to udělal, viděl jsem zjevení, které mi připomínalo to, v Jósseforsu před pětatřiceti lety. Všichni lidé měli stejný výraz tváře, jako žena, s níž jsem právě mluvil. Poslechl jsem Ducha a ukázal na dalších pětatřicet, kdo byli všichni minulý víkend na hrobech svých předků a uctívali své mrtvé. Uvědomil jsem si, že před týdnem se oslavoval Chosuk (korejské „dušičky," ale Korejci nejen že zdobí hroby mrtvých, oni jim také obětují a uctívají je). Pak jsem se zeptal, jestli jsem ještě někdo nevynechal... „Všichni se musíte přihlásit, protože teď je tady Bůh, aby vás osvobodil."

Mocná atmosféra seberozsuzování zavládla v sále. Všichni jsme cítili prohlížející, odhalující a zjevující přítomnost Ducha Svatého. Požádal jsem všechny, kteří byli pod vlivem nekrolatrie, nebo měli kontakt s okultismem, aby povstali. Vysvětlil jsem, že Bůh to odhalil, aby je definitivně osvobodil od strachu, který je k uctívání mrtvých přiváděl. „Teď se všichni zřeknou vlivu této duchovní mocnosti ve svém životě. Já to budu předříkávat a vy všichni budete opakovat po mně."

Osvobození

A tak jsme to udělali. Mocný vítr Ducha Svatého provál celým sálem. Zažili jsme, jak sestoupila Boží sláva. Všichni, kteří se zabývali nekrolatrií, byli osvobozeni. Velké množství lidí, kteří tam přišli, aby byli uzdraveni od různých nemocí, bylo okamžitě uzdraveno. Velké množství toužících po křtu Duchem Svatým, byli pokřtěni.

Nyní přišel dopředu pastor a plakal. Vyprávěl, že celý týden zažíval, jako by měl hlavu ve svěráku. Snažil se modlit, ale nemohl. Bylo to úplně nemožné... „Včera kolem třetí hodiny jsem v zoufalství volal k Bohu: Jestliže ty, Pane, nepříjdeš a nezměníš situaci, tak nemohu dál jako pastor pokračovat! Nyní však zažívám, že Bůh nás dnes osvobodil od této hrozné duchovní mocnosti.“

Vyprávěl jsem mu, že přesně v tom čase včera mě Pán vedl k tomu, abych se mu dal k dispozici, pro takovéto druhy zjevení, jaké Pán demonstroval při odhalení uctívání mrtvých ve sboru. Chvála Pánu! Jeho Duch horlí pro absolutní čistotu sboru!!!

25. KAPITOLA

Stalo se v Izraeli

Hodně jsme sloužili. Mnoho lidí chtělo, abychom se za ně modlili. Mnoho lidí také dostalo nádherné vyslyšení modliteb. Kolem poledne jsme já a Bengt Berggren seděli v kavárně. K našemu stolu přišly tři ženy, které prosily o modlitbu. Bengt se za ně v moci Ducha Svatého modlil.

V kavárně bylo hodně lidí. Mimo jiné byla poblíž našeho stolu skupina ortodoxních Židů. Zatímco jsme se modlili za ty tři dámy, pozorně nás pozorovali. Pak jeden přišel k našemu stolu, obrátil se k jedné z těch izraelských dam a řekl: „Mohla byste se zeptat, zdali by se mohli věnovat také mé ženě?“

Když se ke mně obrátila, aby se mě zeptala, přerušil ji a řekl: „Nejdřív se ho zeptejte, kolik to bude stát!“

„Sám jsem dostal zadarmo, tak také zadarmo dám," řekl jsem. Cena se mu zdála příhodná!

Je Božím prorokem?

Sestra, která nám tlumočila, se ho tedy zeptala: „O co se jedná?“ Trochu oddaloval odpověď a řekl: „No, ale jestli on je prorok, tak už to ví.“ Zeptal jsem se Pána: „Mám se za ni modlit?“ „Ne," řekl mi Boží Duch, „jenom k ní promluv.“ V tom jsem k ní začal mluvit: „Aha, tak vy si přejete mít dítě?“ „Ano," odpověděla. „Ale vždyť už máte čtyři," pokračoval jsem. „Jsou to čtyři chlapci a teď si přejete mít také dceru.“ „Ano, přesně tak!" Téměř vykřikla radostí. „Ale už jste těhotná třetí měsíc." A její muž údivem téměř otevřel ústa, když jsem to řekl.

„A teď k vašemu problému: bojíte se, máte strach, že něco nepůjde dobře. Takže za prvé se bojíte, že to nebude holčička. Za druhé se bojíte, že bude těhotenství z nějakého důvodu přerušeno. Především se bojíte, že se něco nepovede při porodu a že byste vy nebo dítě mohly při porodu zemřít.“ „Ano, je to přesně tak," řekla.

„Tak poslouchejte, co Pán, Bůh Izraele říká: Dostanete zdravou holčičku. Hezkou a roztomilou holčičku. Bude pro radost vám všem. Nebojte se, nemějte strach! Pán vás nechce odsuzovat, chce vás požehnat!"

Děšť jako odpověď na modlitbu

Po této radostné zprávě byli velmi šťastní. Muž řekl: „Nemůžete požádat, aby se tito muži modlili za pořádný déšť? Přece už mnoho měsíců pořádně nezapršelo!" Pán ke mně znovu promluvil: „Ano, udělej, co žádá." Tak jsem se muže zeptal: „Kdy chcete, aby přšelo?" „Co nejdříve," odpověděl. Zeptal jsem se ho, kde bydlí, kdy pojedou domů a kdy si myslí, že tam přijede. „Pojedeme domů autobusem a doma budeme nejpozději kolem páté hodiny." Zeptal jsem se: „Jestli bude pršet ve čtvrt na šest, bude vám to vyhovovat?" „Ano, to bude dobré!" „Tak se zařídte, abyste byl doma ve čtvrt na šest, protože

tehdy to propukne." „Ne, že bych se bál deště, ale budu se snažit, abych byl doma." Vyzýval jsem je, aby věřili v Ježíše Krista, On je Boží Syn, Spasitel Izraele! „Ano, od tohoto dne v něj věřit budu," odpověděl muž. Ty tři křesťanské sestry chválily Boha s velkou radostí, že další židé uvěřili v Ježíše. Rozešli jsme se ve velké radosti a chválili jsme Boha. To se stalo mezi dvanáctou a třináctou hodinou. Když jsme šli na večeři, asi v 17:20, zapomněli jsme si pláštěnky. Zatímco jsme utíkali těch padesát metrů mezi bydlíštěm a kavárnou, úplně jsme promokli. Potom pořádně lilo ještě celý zbytek dne, než jsme z Izraele jeli domů.

26. KAPITOLA

Vánoční příhody Z MÉHO DĚTSTVÍ

Kdo by mohl zapomenout na Vánoce svého dětství!? Alespoň já ne. Vyprávět však o všech je teď a tady nemožné. Jednu vánoční příhodu, která ve mně zanechala obzvláště hluboký dojem, vám však vyprávět musím.

Stalo se to během tzv. krize. Náš otec byl předák u firmy Kreuger&Toll, která stavěla mosty a přehrady přes řeky v Norrbottenu.

V té době jsme byli skvěle zaopatření a měli se dobře, což se odrazilo i na našich Vánocích. Obzvláště si vzpomínám, když táta přinesl obrovskou krabici s kokosovými lodičkami (kokosový krém s čokoládou) a my jich mohli sníst, kolik jsme chtěli. To byla vánoční radost! To si snad umíte představit! Tehdy nás bylo v rodině dvanáct dětí. Ne, počkat, vlastně nás muselo být třináct, protože jedna sestra se utopila, když jí bylo šestnáct let, ale v tom čase, který teď popisuji, ještě žila. Vzpomínám na ten čas, jako na čas zářícího štěstí našeho dětství. Byl přebytek jídla a taky jsme dostávali množství všemožných dárků.

Kreugerův bankrot

Pak ale Kreuger&Toll zmizeli a nastal hrozný čas hospodářské krize. Všichni, kdo byli u nich zaměstnaní, ztratili najednou svou práci. Rychle se přiblížilo strašidlo chudoby a bídy.

Objevila se úzkost z neschopnosti splácet půjčky v bance. Pamatuji si, jak se máma s tátou obávali bankovních dluhů.

Stejně jako nyní bankovní úředníci neváhali kvůli pár korunám nezaplaceným včas uvést rodinu s deseti dětmi na mizinu a ožebračit ji, jen proto, že své platby opozdili o jeden den. Tito pánové bez srdce se neptali po ničem jiném, než jak vydělat peníze, i kdyby měli jít přes mrtvolu. *Jednoho dne na ty, kteří neměli slitování, dopadne soud bez slitování* (Jakub 2:13). Obavy mámy a táty byly oprávněné.

Jednou se stalo, že se nedalo včas dohodnout splácení dluhu a účtenka na tři sta osmdesát pět korun se nedala splácet ve splátkách, ale musela být splacena jednorázově. To bylo však pro rodiče nemožné. Dluh byl předán státnímu úřadu pro vymáhání dluhů. Přišel tedy státní úředník, aby udělal inventuru majetku v domě. Protože nenašel žádný vhodný majetek pro zabavení, označil naši nejlepší krávu. Ta se měla prodat na nucené aukci. Den prodeje byl stanoven na příští sobotu ve tři hodiny. Dalí o tom inzerát do novin.

Modlitba zastavila aukci

Krátce před tím, než se to stalo, se obrátil a znovuzrodil můj nestarší bratr Signar. Přišel k pravé víře a ke správnému vztahu s Bohem. Ted' se obrátil k Pánu Bohu. Otec mu řekl o naší situaci a prosil o pomoc. Modlil se za důkaz toho, že stojí ve správném vztahu s Bohem a že je skutečně Boží dítě. Prosil, aby Pán prodeji krávy zabránil.

Samozřejmě byl vyslyšen! Ted' chcete ale nejspíše vědět, jak se to stalo. Ano, to vám tedy musím vyprávět, i když to nemá se vzpomínkou na Vánoce nic společného.

Když přišel čas inzerované aukce, seděl táta u okna a díval se na cestu. Žádného člověka nebylo vidět. Nikdo, kdo by mohl být kupující nebo pořadatel aukce. Když bylo půl třetí, řekl: „Teď už asi brzo někdo přijde a vezme nám krávu.“ Ale Signar řekl: „Ne, tomu nevěřím.“ Hodiny tikaly kupředu minutu za minutou. Žádný prodávající nepřišel, ani žádný kupující. Nyní se začal táta ptát, co se to děje.

„Jestli tady má být nějaká aukce, tak musí brzo někdo přijít i když tu není žádný kupující.“ „Nepřijdou. Žádná aukce se nekoná, kráva se prodávat nebude. V každém případě to nebude dnes,“ řekl teď Signar. „Jak to víš?“ zeptal se ho otec. „Modlil jsem se k Bohu a vím, že nepřijdou.“

Přítel v nouzi

Stalo se to tak, že jedna kamarádka mé matky viděla inzerát v novinách. Tato žena znala dobře naši rodinu a ekonomickou bídu, která nás postihla jako následek hospodářské krize. Byla to skutečná křesťanka a ekonomicky se měla dobře. Když uviděla inzerát, okamžitě zažila Boží oslovení, že by měla zakročit a pomoci. Znala dobře jak banku, tak konfiskační úředníky. Protože její dům byl hned vedle cesty, rozhodla se, že bude hlídat a zastaví ty, kdo měli nucenou aukci provést. Podařilo se jí zastavit jejich auto, a tak celou věc zařídila.

To tátovi úplně vzalo řeč. Pod vlivem této zkušenosti začal přemýšlet o tom, že i on by měl Boha hledat, jak sám pro sebe tak kvůli prosperitě své rodiny. Ještě to však mělo chvílku počkat. Ta otázka se silně aktualizovala až pozdějších Vánocích. O těch budu ale vyprávět jindy.

Těžké časy

Když byla krize nejhorší, přibližovaly se Vánoce. Už v říjnu, nebo v listopadu, když se začalo mluvit o Vánocích, řekla matka s povzdychem: „Ano, drahé děti, letos asi, když jsou tak těžké časy, nedostaneme žádné dárky.“

Vánoční dárky v těchto časech se skládaly z těch nejnezbytnějších užitečných věcí, jako rukavice, palčáky, šály, boty, šaty. Byla to velká radost, když někdo něco takového dostal. I když tyto zvláštní Vánoce byly velmi těžké, přesto se mámě a tátovi podařilo koupit pro děti alespoň některé z těchto věcí. V té době jsme byli nuceni často nakupovat na lístky. Nejspíš to tak bylo i tentokrát.

I když to bylo tak chudé, měli jsme přesto velmi krásný vánoční stromeček, protože ten jsem po několikahodinovém hledání sám usekl v blízkém lese. To byla jedna z těch dobrých věcí a dobrých skutků, které byl člověk nucen udělat před Vánocemi, aby nás vánoční skřítek nevynechal, jak se říkalo.

U nás jsme sice žádného vánočního skřítky neměli, ale tak se to přesto říkalo. Místo skřítky to u nás bylo tak, že se táta připlížil do místnosti u kuchyně, neboli „svátečního pokoje“. Odtamtud zpoza dveří přicházely dárky. Viděli jsme, jak se dveře otevřely jen tolik, že vztáhnutá ruka mohla dovnitř vložit dárky. A všichni s jásotem utíkali k ostatním, aby zjistili, co je napsáno na balíčku.

Žádný vánoční dárek

Když byly takto všechny balíčky vhozeny do pokoje, kde seděla celá rodina a své balíčky obdivovala, vešel táta a dělal ze sebe zvědavého a nevědoucího a ptal se jednoho po druhém, co dostali. Tak přišel ke mně a zeptal se: „Co jsi dostal ty, Gósto?“ Asi si myslel, že nevypadám tak radostně, jak se dalo očekávat od toho, kdo právě dostal dárek. Když jsem mu odpověděl: „Ne, já jsem nedostal nic, ale asi jsem nebyl tak hodný, abych si nějaký zasloužil,“ byl úplně ohromený.

Volal na matku: „Hilmo, Gosta nedostal žádný dárek!“ Máma, která měla spousty jiné práce, nechala okamžitě všeho a přišla ke mně! Hlasem, jakoby se stalo něco katastrofálního, se mě ptala: „Gósto, ty jsi nedostal žádný dárek?“ „Ne, ale já jsem asi nebyl tak hodný!“ (Občas jsem se trochu hádal se sourozenci.) Maminka se rozplakala, objala mě a řekla: „Ale ano, ty jsi byl hodný! Ty jsi sekal dřevo, nosil jsi dříví a vodu, dával jsi krmení kravám a praseti, kydal jsi hnůj, občas jsi krávy dojil,... jestli si někdo zasloužil vánoční dárek, tak jsi to byl právě ty. Vánoční skřítek asi ale začíná stárnout a už si všechny děti nepamatuje.“

Zadostiučinění

To bylo něco, co mi dělalo dobře. Táta slíbil, že dá skřítkovi za ten hrozný omyl co proto. Pak jsem si fakticky myslel, že to, co se stalo, bylo ještě lepší než vánoční dárek. Neboť takovou péčí, obdiv a uznání jsem, co si pamatuji, ještě nikdy předtím nezažil.

Táta přišel domů a přinesl mi obzvláště pěkný dárek. Když se teta Eba dověděla, že na mě zapomněli a nedostal jsem žádný vánoční dárek, poslala mi celou dvoukorunu. A to byla spousta peněz! Denní výdělek tesaře byl totiž tehdy jedena půl koruny. Tehdy jsem se cítil jako oblíbenec nejen v rodině, ale v celé vesnici. Tak se obrátily Vánoce, které pro mě nejprve vypadaly smutně, v jedny z nejkrásnějších Vánoc mého dětství.

VZPOMÍNKY NA VÁNOCE V KOREJI

Stalo se to v Masanu v Jižní Koreji na Štědrý večer 1966. Přišli jsme tam už v srpnu. Celé město se hemžilo pouličními prodavači. Osm set prodavačů se snažilo prodat své výrobky - od rezavého šrotu až po krásné hedvábné záclony. Ve městě byla velká bída.

Kontaktoval jsem městského radního. Byl velmi rád, když se dověděl, že se do města přistěhoval misionář. Většinou to totiž byla všemi vítaná dojná kráva. Tehdy vedl severokorejský diktátor intenzivní propagandu podél celé hranice mezi Severní a Jižní Korejou. Zjistil jsem, že vedoucí lidé města Masanu byli téměř ochromeni strachem z toho, že může kdykoliv nastat invaze.

Zlom ochromení iniciativy!

Strach je ta nejdestruktivnější síla. Působí totální ochromení iniciativy. Tak jistě jako víra aktivizuje Boha, tak aktivizuje strach všechny negativní síly, ano i ďábla samého! Proto Boží slovo říká znovu a znovu: „NEBOJ SE!“ Okamžitě jsem se začal modlit za město, za lidi a jejich vedení tak, jak nás nabádá Písmo (1. Timoteovi 2:1-4). Dostal jsem pár nápadů, návrhů a programů, které jsem předložil starostovi a řediteli policie. Požádal jsem o rozhovor s nimi. Byly to opravdu konstruktivní rozhovory. Vysvětlili mi politickou situaci země a obzvláště situaci v Masanu.

V Jižní Koreji jsem byl již tři roky, takže mi nic z toho nebylo úplně neznámé. Já jim zase předložil myšlenky, které jsem dostal během modlitby k Bohu. Zdůrazňoval jsem, že pokud tam budou sedět ochromeni strachem před novou invazí, tak ve skutečnosti připravám na ni napomáhají. Bída země by pak dala těm komunistickým myšlenkám nejlepší živnou půdu, takže lidé by nakonec invazi ze severu přivítali.

Nový program činnosti

Zdůraznil jsem jim některá fakta:

1. Město má výbornou pozici, je chráněné, má výtečný hloubkový přístav, takže zaoceánské lodi mohou lehce přirazit k molu.
2. Máte kolem města prázdné pozemky, takže jsou dobré možnosti k expanzi.
3. Můžete změnit Masan v korejský Hong-Kong - zónu volného exportu pro celou Koreu.
4. Pozvěte hlavní světové průmyslové výrobce a obchodníky, aby do země investovali. Tvrdíte, že nemáte žádné prostředky a tím prostě myslíte peníze. Počítáte špatně! Máte právě to, co si finanční magnáti světa přejí a hledají. Totiž schopné lidi za nízkou cenu.
5. Můžete pracovat v klidu a pokoji. Bez sebemenší myšlenky na nějakou invazi, neboť je to jen zastrašující propaganda. Pokud Amerika, jedna z největších mocností světa, hlídá hranice mezi Severní a Jižní Koreou, nepotřebujete se starat o nic jiného, než o vybudování své země. Zmínil jsem se také, že bychom možná mohli pomoci těm bez prostředků -nejchudším a nejzranitelnějším lidem ve městě, jestliže nám dají seznam jmen, abychom jejich situaci mohli prošetřit. Ohledně tohoto nám požadovanou spolupráci slíbili.

Impulz k reakci

Nevěděl jsem, že náš rozhovor a naše návštěva bude mít takový efekt. Po tři týdny mě starosta se svými sekretáři navštěvoval téměř každý den. Žádali mě o radu téměř ve všech oblastech. Znovu a znovu jsem jim zdůrazňoval, že nejsem žádný expert, a že moje návrhy musí konzultovat se schopnými odborníky. Starosta přemýšlel téměř jako faraon v Egyptě, když Josef vysvětloval jeho sny. „Copak můžeme najít někoho, v kom je Boží Duch, tak jako v něm? Neboť ti Bůh toto všechno zjevil, není nikdo moudrý tak jako ty.“

Je trapné, když lidská důvěra v nás dalece přesahuje naše kvalifikace. Pak je nejmoudřejší se modlit tak, jako král David: „*Pane, nedovol, aby ti, kdo doufají a čekají na Tebe, byli mnou zahanbeni.*“ Prosil jsem Pána o milost k pomoci těžce zkoušenému lidu.

Ať to bylo jakkoli, chtěli zkusit rady, které jsem jim dal já. Starosta je předával na ministerstvo. Všichni experti pečlivě prověřovali návrhy. Pak byl velký shon. Udělali všeobecné pozvání průmyslovým zemím světa, aby do Jižní Koreje investovali. Pana starostu považovali za tak schopného muže, že ho povýšili na primátora největšího průmyslového města Olsanu.

V Masanu začaly velké projekty. Nastala invaze investorů. V Masanu se za jediný rok postavilo stočtyřicet osm továren.

Začínáme pomáhat

Na můj slib, že bychom možná mohli pomoci některým z těch nejchudších, nezapomněli. Nejprve jsme dostali adresy na asi třistašedesát rodin. Nahlédli jsme do světa nejbolestivější bídy. Právě jsme dostali nazpět daňový přebytek. Já jsem dostal 3.800 dolarů a Karin 2.300. Pak nám Signar poslal dvě stě padesát dolarů a bratr Gustav a Sigge shromáždili tři sta osmdesát pět dolarů. Byli jsme nadmíru spokojeni. Během posledního roku jsme to sami měli opravdu těžké. Bylo tedy pro nás velkou radostí jít teď pomáhat.

Na samotný Štědrý den jsme rozdělovali třistašedesátitjedné rodině. Pracovali jsme tvrdě celý týden. Když jsme se večer vrátili domů, ani za mák jsme nestačili přemýšlet o našem vlastním Štědrém večeru - co se týká něčeho nezvyklého k jídlu nebo vánočních dáreků. Seděli jsme tam úplně vyčerpáni a hrozili jsme se vši té práce, než se budeme moci posadit k vánočnímu stolu.

Překvapující návštěva

Zatímco jsme tam tak seděli a mluvili, vyrušené nás zavolal hlídač: „Moksanim kwa samonim! Waeguk sonim wasumni-da!“ (Misionáři s ženou, přicházejí k vám misionáři z ciziny). Přišli z americké námořní základny v Chinhae, která je asi dvacet km od Masanu. Když se tyto Američané dozvěděli, že do Masanu přijeli švédští misionáři, vyhledali nás. Ptali se, jestli bychom se nepostarali o pár dětí, které měly amerického otce a korejskou matku. Byly to tzv. „ameriasian children“. Postarali jsme se o dvě děti, Patty a Daga. Matka dívky si ji později vyžádala zpět. Samozřejmě jsme její žádost splnili. Proto se stalo, že byl do naší rodiny přijat pouze Dag.

Opětování darů

Američané velmi oceňovali, že jsme se postarali jak o děti, tak o matku a udržovali je v rámci našeho programu „*zachraň rodinu*“. Dověděli se i o naší další misionářské práci, také že na Vánoce zařizujeme pomoc asi tři sta šedesát rodinám. Pomohli jsme také důstojníku Henrimu a jeho ženě nalézt a adoptovat dívku amerického otce a korejské matky. Důstojník měl indiánské předky a adoptovaná dívka se velmi podobala indiánské dívce. Byli tááák vděční, že jsme jim pomohli. Důstojník a jeho žena přišli na návštěvu. Žena připravila to nejnádhernější štedrovečerní jídlo, jaké jsme si uměli představit. Bylo to něco, co bychom v korejských obchodech nenašli. Přišli s již připraveným desetikilogramovým krocanem s tou nejlepší nádivkou, jakou jsme kdy ochutnali. Dále pak se šunkou, máslem, chlebem, oplatkami, marmeládou, sýry, fazolemi, hráškem, rýží, množstvím brambor a se čtyřmi bednami po čtyřiadvaceti plechovkách vánočního pití různého druhu a dalších věcí. Nevyjmenoval jsem z toho, myslím, ani polovinu. NEDÁ SE POPSAT, JAKOU RADOST A

VDĚČNOST JSME CÍTILI! Jak darující tak obdarovaní plakali radostí. Později vyprávěli, že tuto vánoční slavnost považují za nejšťastnější, jakou ve svém životě zažili. Kromě naší rodiny tam bylo také devět „amerasian“ chlapců. Bylo jim mezi dvanácti a patnácti lety a byli vyhozeni na ulici. Postaral jsem se o ně a při různých příležitostech jsem jim pomáhal. Protože nechtěli bydlet v žádném z našich dětských domovů, pozval jsem je, aby s námi v našem domově mohli slavit alespoň Štědrý večer. Vraceli se pak každý Štědrý večer, dokud jsme v Masanu žili. Oblékli jsme je do nejkrásnějších šatů, jaké kdy měli. Jaké štěstí, že při této příležitosti přišlo všechno to jídlo. Jak bychom to jinak s nimi všemi udělali? Ano, byl to pro nás všechny paměťhodný Štědrý večer. Velice jsme chválili Pána.

Chlapec, který ztratil vánoční peníze

Eva ho uviděla před vraty. Stál tam a hořce plakal. „Proč pláčeš?“ zeptala se. Ale on jen plakal, až se otfásal a nebyl schopen dát srozumitelnou odpověď. Eva tedy otevřela vrata a požádala ho, aby vstoupil dovnitř. Jeho pláč se utiřil alespoň natolik, že s ním Eva mohla mluvit a dostat z něj, proč tak hořce pláče.

Ukázalo se, že dostal všechny peníze, které jeho rodina měla na Vánoce, aby šel nakupovat. Peníze si strčil do kapsy. Nebyl dostatečně opatrný, a o všechny peníze byl okraden. Když to zjistil, bylo jeho zoufalství bez hranic. S hlasitým naříkáním a pláčem spěchal domů.

Hodná sousedka ho potkala a zeptala se, proč to tak zoufale pláče. „Někdo mi ukradl všechny peníze, za které jsem měl nakoupit jídlo na Vánoce a teď se neodvážuji jít domů, protože to by mě matka zabila.“

Jít do misie

Sousedka se nabídla, že s ním půjde domů a celou tu věc jeho matce vysvětlí. On však trval na svém, že se domů neodvážuje, protože potom by od matky, pokud by ho úplně nezabila, stejně dostal takový výprask, že by téměř umřel. „Co s tebou mám tedy dělat, chlapče? Já přece nemám žádné peníze, které bych ti mohla dát, jinak bych ti pomohla... ale teď vím, jdi do domu misie. Jsou známí tím, že pomáhají, především dětem. Jdi tam a upřímně jim řekni, co se stalo,“ řekla sousedka.

Chlapec běžel tři kilometry do misie. Tam ho Eva našla před vraty, jak stojí a pláče. Nevěděl totiž, jak by vyjádřil důvod své návštěvy „waeguk saram“ (cizincům).

Když se Eva jeho problém dozvěděla, zavolala mě a matku Karin.

Přišel také náš přítel, misionář Don Rice, který s námi ten rok slavil Vánoce. Řekl jsem chlapci: „Víš, když my a naše děti máme problém, který sami nemůžeme vyřešit, tak se modlíme k Ježíši Kristu a On nám vždycky pomáhá. Myslíš si, že bychom se měli pomodlit, aby tobě taky pomohl?“ Zeptali jsme se chlapce. Ano, to si myslel. Tak jsme se modlili.

Opravdu jsme neměli vůbec žádné peníze, které bychom mohli chlapci dát. Zdůraznili jsme mu to, než jsme se pomodlili.

Modlili jsme se za peníze

Po modlitbě Eva řekla: „Mami, já mám ještě 200 wonů z toho, co jsme dostali, když jsme byli v létě ve Švédsku. Smím mu ty peníze dát?“ Ano, samozřejmě směla. Pak se zeptala Dága, jestli také nemá trochu peněz. Ten měl 100 wonů a Marie také. Pak řekl Don: „To musí strýček Don dát také nějaký won.“ A tímto způsobem dostal chlapec svých 500 wonů nazpět. Zřídka kdy jsem viděl někoho tak šťastného!

Když odcházel, viděli jsme, jak poskakuje a tancuje při tom. Jak pospíchá na autobus, protože jsem mu dal drobné, aby mohl jet domů. Tak se obnovila vánoční radost pro zoufalého korejského chlapce.

27. KAPITOLA

Vize a zjevení

Šlo o to, zachránit dva mladé muže z ďáblovy moci... Zažil jsem, jak satan požádal, aby směl prosít tyto dva muže jako pšenici. Stejně to líčí Ježíš ohledně svého učedníka Petra.

Důvod byl ten, že příliš často zacházeli do blízkosti jeho území. To znamená, že hledali společenství s lidmi, kteří žili pod vlivem „vládce tohoto světa.“ Proto se dostali do vlivu te duchovní mocnosti, která *působí v synech vzpoury* (Efezským 2:2).

Ďábel rozkázal sedmi démonům podvést a chytit tyto dva muže, aby je pak mohl používat pro své záměry.

Naštěstí jsem včas objevil, co se připravuje. Jednomu ze svých starších bratrů jsem řekl: „Vypadá to, jako by ďábel zamýšlel odtáhnout tyto dva jako kořist, *ale to se mu nepodaří!* Ještě dnes večer to zastavím modlitbou!“ Když jsem to říkal, uhodil jsem silně pěstí do stolu. V tom okamžiku jsem dostal víru a jistotu, že mohu srazit celé duchovní vojsko.

Duchovní realita

Byla noc, velký Zelený čtvrtek, půl hodiny po půlnoci. Měsíc svítil takovou silou, že se dalo číst běžné písmo, aniž by člověk rozsvítil. Zhasl jsem tedy světlo v pokoji.

Po chvíli modlitby, jsem se dostal do boje s mocnostmi, které od svého vládce dostaly příkaz posednout ty dva mladé muže. Démoni, které jsem viděl, měli oči téměř tak velké jako talířky ke kávovému servisu. Z jejich očí vycházelo něco, co vypadalo jako oštěpy. Namířili je na mne a řekli: „Pravil jsi, že se nám ty muže nepodaří uvěznit. Ale my se nemíníme vzdát!“

Do tohoto boje jsem šel pod ochranou Ježíšovy krve, ale když tito duchové namířili své oštěpy proti mně, bylo to jakoby ze mne vytékala všechna má síla. Moje životní substance ze mne vytékala, jako bych byl nádobou kapaliny. Nakonec zmizela má síla úplně. Zdálo se, že zemřu, pokud přijdu ještě jen o jedinou kapku. V mém zoufalství jsem soustředil veškerou sílu do jednoho jediného volání o pomoc: „JEŽÍŠI!“

Dům poskočil, země se otřásla

V tom okamžiku, kdy jsem zakřičel jméno Ježíš, přiletěl mi rychle na pomoc ohromný válečný anděl. Když přistál, dům třikrát po sobě poskočil asi o třicet centimetrů.

Zářil tak silně, že i když jsem ležel tváří na koberci, musel jsem si položit ruce na hlavu, abych se před tím silným světlem ochránil.

Démoni okamžitě zmizeli.

Neodvažoval jsem se zeptat anděla na jeho jméno, ale byl úžasně veliký. Když jsem stáhl nohy pod hrudník, viděl jsem, že jeho chodidlo bylo téměř tak dlouhé jako trup mého těla.

Položil na mě svou ruku a než ji dal pryč, získalo mé tělo nazpět všechnu ztracenou sílu. Ale nejenom to, dostal jsem dvojnásobek síly, než jsem měl předtím. Měl jsem pocit, že exploduji. Abych uvolnil ten neuvěřitelný tlak, vykřikl jsem tak hlasitě, jak jsem jen mohl: „HALELUJA!“ Hned se dostavilo uvolnění a dokonalý odpočinek.

Potom mě anděl opustil, aniž by mi řekl své jméno. Boj byl ukončen a vítězství vybojováno! Sláva haleluja!

Cítili otřes

Když jsem přišel nahoru do ložnice, můj starší bratr se mě zeptal: „Cítil jsi, jak dům poskočil?“ „Ano, to jsem cítil, ale myslel jsem, že to prožívám jen v duchu. Vy jste to taky cítili?“

„Jistě, celý dům třikrát poskočil čtvrt metru vysoko.“ Byl totiž v místnosti, která byla přesně nad

tím pokojem, kde jsem se modlil.

Máma a táta měli své ložnice na druhé straně domu - také v prvním poschodí. Těsně kolem domu vedla cesta. Dům byl postaven na protáhlé skále, a když kolem jel vůz s okovanými koly, třásla se okna. Teď když přišel tento otřes, máma se probudila a řekla: „Co to, že jedou uprostřed noci?" Tak to ale nebylo. Byla to konfrontace mezi světlem a temnotou - mezi pozitivními a negativními mocnostmi - co otřes způsobila (Skutky 4:31; Daniel 8:27).

Příští den jsme mohli vidět výsledek. Oba mladí muži odevzdali svůj život Bohu. Když jsme jim navrhli, aby se šli s námi modlit, nekladli žádný odpor. Tak se setkali s Bohem. Jeden z nich už je služebník Boží čtyřicet pět let. Sláva Bohu!

Gösta Öman ve své pracovně.

28. KAPITOLA

Realita duchovního světa

Na podzim roku 1936 a na jaře roku 1937 jsem pracoval jako evangelista Órebrojské misijní školy v baptistickém sboru „Salem“ v Arvice. Ten čas považuji za nejméně plodný a nejsterilnější v mé duchovní službě. A to i navzdory tomu, že jsem se tehdy velmi postil a modlil - bylo to zasívání mezi trny. Ve městě panoval stav „laodicejské církve“. Lidé byli tak hodní, že je nešlo ani rozzlobit ani spasit.

Sektářské rozdělení

Sbor byl rozdělen na dvě sféry zájmů. Tak to bylo i v Husamu, kde jsem byl rok před tím, a ve většině baptistických sborů v té době. Všechno mi to bylo cizí. Někteří žili jen pro tyto tělesné rozepře. „Dědek Jane Bodin“, jak se mu všeobecně říkalo, se mě po příchodu do Husomu zeptal: „Přicházíš ze Stockholmu nebo z Ore-bro?“ „Ne, já přicházím z Pitea.“ Často jsem myslel na to, jak velice se ta odpověď podobala odpovědi, kterou dostal Jozue, když se zeptal anděla: „Patříš k nám a nebo k našim nepřítelům?“ „Ne, já jsem velitel Hospodinových vojsk!“ Kdo se zúčastňuje války Páně, se nenechá zatáhnout do bojů jednoho proti druhému. Tehdy ale takovéto rozepře v baptistické církvi existovaly. Jeden z členů měl sympatie pro Stockholmské sdružení, druhý pro Órebrojské. A oba měli pro svůj směr stejnou sektářskou horlivost.

Nezasívej mezi trny

Měl jsem poslechnout radu Písma: „*Zorejte si úhor a nerozsívejte do trní.*”

Pro mne ale existovala jen jedna věc: musíš být věrný tam, kam tě Bůh postavil! Ve své neznalosti jsem věřil, že mě Bůh povolal, abych byl věrný této činnosti, kterou jsem se naučil považovat za „Boží dílo”. Věrnost vůči zpuchřelému náboženskému systému může kazatele podlomit! Mnohý milovaný služebník Páně je uvnitř totálně zdrcen, zatímco se snaží renovovat nebo zachránit náboženský systém nazývaný „Boží dílo”. *Drahý příteli! Opust' systém! PEČUJ O DUŠE! Toto je poselství Ducha tobě.*

Věrný, ale čemu?

Místní sbory jsou pouze lešením na podporu stavby Božího globálního chrámu. Nikdy však nesmí být samoučelné! Nejsme povolání k věrnosti vůči stavbě náboženského systému, i když to kdysi byl nástroj pro duchovní probuzení, zrovna tak jako lešení slouží ke stavbě domu! Bůh to není! Boží nádhera (přítomnost Ducha) opustila i chrám v Jeruzalémě.

O tom se zmiňuje prorok Ezechiel v kapitole 10 a 11. Tak může i nyní Duch svatý opustit lidi, sbory i denominace, které ho kvůli opakovanému zatvrzení zarmucují. Pak zmizí nádhera a sláva! To, co je v křesťanství atraktivní, zmizelo! Hned ucítíš, je-li Jeho sláva v církvi přítomna nebo ne. Je pravda, co řekl spisovatel Sven Lidman: „To nádherné v křesťanství není to, co chápeme, ale to, co nechápeme a co se chopí nás.”

Prorok Zacharijáš popisuje, jak zatvrzelostí můžeme zarmoutit Ducha svatého tak, že Bůh se stane odpůrcem místo přítelem.

„*Zatvrdili svá srdce, že byla tvrdá jak diamant, tak aby nemuseli slyšet zákon a Slova, která Pán Sebaot skrze proroky v minulosti poslal. Proto od Pána Sebaota přišel veliký hněv*” (Zacharijáš 7:12,13).

A stalo se, že jako oni nechtěli slyšet, když On volal, tak řekl Pán, Hospodin zástupů: „Já nechci slyšet, když oni volají.”

Zatvrzelost proti Duchu svatému mezi Božím lidem Ho tak zarmoutila, že opustil církve a denominace. Ježíš stojí přede dveřmi a klepe a chce vstoupit dovnitř vlažného sboru (Zjevení 3:20). Vyzývá jedince: „Jestli někdo slyší můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu...” Tehdy jsem zažil situaci v Salemu v Arvice, jako bych sloužil v samém laodicejském sboru. Když se dívám nazpět, musím to označit jako nevyslovitelnou milost Boží, že jsem nebyl mentálně zlomen.

Nahé duše

Salemský sbor měl část tzv. vysunutých pozic. Jedna z nich byla Jossefors. Během jednoho z mých mnoha postních období jsem při shromáždění viděl podivnou vizi.

Zatímco jsem v neděli odpoledne stál a kázal, těla mých posluchačů se před mýma očima změnila v průhledný plyn. Viděl jsem jasně obrysy každého z nich. Ale skrze tento plynový obal jsem viděl. Viděl jsem, že naše skutečná osobnost bydlí pouze v pouzdru z hmoty - našem těle. Chápal jsem, co Pavel míní, když říká: „*Musíme obléct nebeský příbytek, abychom jednoho dne nebyli shledáni nazi*” (2. Korintským 5:2,3).

Vidět Božíma očima

Než budu blíže popisovat, co jsem viděl, tak bych chtěl říci, že ta vize mne později velmi znepokojovala. Dábel vystřelil své šípy. Na okamžik mě přivedl k tomu, abych si myslěl, že je nebezpečné tak moc se modlit a postit, jak jsem to dělal. Začínáš vidět vize a slyšet hlasy. Musíš si dávat pozor, aby ses nezbláznil. Já se však obrátil k Pánu a On řekl: „Neboj se! Já jsem tě nechal, abys viděl mýma očima, Já prohlédnu vše.”

Zatímco jsem měl vidění, jedna sestra se modlila. Náhodou byla na návštěvě ve svém rodném městečku pográtulovat své sestře k jejím čtyřicátým narozeninám. Když se modlila, tak řekla: „Pane, tvé oči prohlédnou všechno! Všechno je odhaleno a zjeveno před Tvýma očima. Ty vidíš všechno! Nic před Tebou nemůžeme schovat.” Tím způsobem se modlila nebo přesněji vyslovovala ta slova, zatímco jsem měl zjevení.

To mi Pán připomněl, když mi řekl, že mě nechal vidět lidi Jeho očima. Viděl jsem ty, kteří byli znovuzrozeni - ty, kteří byli skutečně Boží děti. Viděl jsem takové, kteří se pouze dostali do křesťanské činnosti, ale nebyli znovuzrozeni. Viděl jsem, jaké utrpení a odsouzení prožívali, když Duch svatý sestoupil na živé duše a když tito jákali a chválili Boha. Pro tyto neznovuzrozené lidi to bylo něco úplně cizího.

Děti, které nejsou jeho

„Hospodinu se zpronevěřili, neboť syny cizí zplodili“ (Ozeáš5:7).

Byli přivedeni do sboru pro účast v nedělní škole juniorských a mládežnických spolků. Byli přemluveni k tomu, aby se nechali pokřtít spolu s jinou mládeží na společném mládežnickém táboře nebo na podobných shromážděních. Viděl jsem, jak trpěli. Bylo pro ně tak těžké udržet krok s ostatními. Zároveň měli velký strach z toho, že by se někdo mohl dozvědět, jak to s nimi ve skutečnosti je. Žili ve lži a doufali, že to nikdo nepozná. Nepochopili, že kdyby v upřímné modlitbě pozvali Ježíše, s radostí by vstoupil. *„Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc (právo) Syny Božími býti, těm, kteří věří ve jméno jeho“ (Jan 1:12).*

Tolik mi jich bylo líto! Ale když jsem se snažil k nim promluvit, abych jim pomohl, bránili se vši silou. Cítili se odsouzeni mou přítomností, ačkoliv jsem vůči nim žádný takový postoj neměl. Naopak, bylo mi jich velmi líto. Moc jsem jim chtěl pomoci, ale oni si nechtěli nikoho tak blízko k sobě připustit. Jak nešťastné je být za takových podmínek zapojen v křesťanské činnosti! Tak je to s těmi, kteří nevystoupí ze tmy do světla před Bohem. Pouze ti, kdo žijí ve světle jeden s druhým, ti kteří budou moci zažít společenství svatých (1. Janova 1:7).

Démonské skutky

Ve své vizi jsem viděl do vnitřního světa těch shromážděných lidí. Nějakým způsobem jsem mohl zvážit jejich duchovní váhu. Některým chyběl jakýkoli duchovní život. Zúčastňovali se křesťanských aktivit přemluveni svými blízkými, příbuznými, kamarády, manželem nebo manželkou atd. Viděl jsem nakolik upřímný byl každý z nich. Viděl jsem, jak upřímně někteří z nich bojovali, aby žili vítězným křesťanským životem. Viděl jsem jiné, jak žili v hříších, které *nechtěli* upřímně a z celého srdce opustit. Také nikdy do vítězného života s Bohem neprorazili.

Dále jsem viděl demony, vypadající jako velké masačky. Sedli si do hlavy některých lidí a kroutili nervovými vlákny svých obětí. Tímto způsobem je přivedli do nezvládnutelného nutkavého chování, z něhož se nedokázali vymanit. Prostě byli zotročeni! Když jsem se na to díval, Duch svatý opakoval tato slova: „Jak mohou být otroky takových podlých mocností!“

Ano, byly to podlé a bídné mocnosti! Zdálo se mi, že zbavit se jich bylo to nejjednodušší. Nebylo zapotřebí víc síly, než rozhodnosti zbavit se iritující masačky. A přesto se nechali zotročit. (Až později jsem si vzpomněl na to, že ďábel se nazývá Baal Sebul to jest pán much).

Jedna věc je jistá. I když někteří z těchto duchů a démonů mají malou moc, rádi by ze sebe udělali pány nad lidmi, aby tak měli nástroj v materiálním a duchovním světě mezi lidmi. Proto ta legie zlých duchů prosila Ježíše, aby mohli bydlet alespoň ve sviních, jestliže je vyžene z toho muže (Marek 5:2-13). Ve jménu Ježíše však máme moc nad všemi duchovními pány, mocnostmi a silami (Lukáš 10:19). Bůh nad nimi v Kristu triumfoval! On je zesměšnil (Koloským 2:15). On chce, abychom tuto pozici udrželi!

Náboženská šaškárna

Viděl jsem také, jakým podvodným vlivem působí ďábel prostřednictvím náboženství - když se lidé stanou pouze nábožnými a nikoli znovuzrozenými Božím Duchem. Někteří pevně věří, že jejich vstup do nebe je plně zajištěn příslušenstvím k nějaké církvi nebo sboru.

Jiní mají zase takovou důvěru v církevní systém, že očekávají pokoj a věčné bezpečí členstvím ve „správné církvi“.

Tak to je určitě s těmi, co přestupují z jedné církve do druhé, nebo z křesťanství do jiných (pro ně) náboženství. Byli vždy pouze pozorovateli, nikdy se nesnažili jednat tak, aby mohli zažít Ježíše Krista jako prostředníka odpuštění hříchů a smíření s Bohem. Nikdy ve svém nitru neviděli jeho obraz jako

ukřižovaného, mrtvého, pohřbeného, vzkříšeného a oslaveného. Nikdy Ho neviděli sedícího na trůnu s Otcem.

Podobají se lidem, kteří navštíví věhlasnou restauraci, podívají se na jídelní lístek, vidí ostatní lidi užívající si lahůdek na stole, ale oni sami nezasednou k prostřenému stolu, aby se nasýtí a opakují tento manévr znovu a znovu. Po čase se unaví a začnou „o té restauraci“ mluvit špatně: oni, panečku, navštívili tuhle restauraci už mnohokrát, ale nebylo tam „nic pro nás“.

Jsou taková „posuzovatelé“ hodni být respektováni jako čestní lidé? Netvrdil bych to.

„Objektivní diváci“

Tak je to také s lidmi, kteří sice navštěvují sbor, církev nebo hnutí, ale kteří nehledají Krista a nesetkávají se tam s Ním. Absolutně je nelze respektovat jako upřímné lidi. Možná, že byli diváky, „objektivními pozorovateli“. Dokonce snad fanoušky některého proroka nebo apoštola nebo Božího muže, skrze kterého se dějí zázraky, znamení a mocné skutky! Ale člověk duchovně neroste pouze tím, že je divák. Dopis Židům se obrací k lidem, kteří byli diváky zázraků ze Skutků apoštolů. Ale přesto zůstali duchovními mrzáky (Židům 5:12).

Člověk může být fanouškem někoho, komu všichni tleskají, a přesto nemít podíl na dění, protože srdce není ve správném postoji k Bohu (Skutky 8:21).

Petrova rada pro takové lidi zní: „Čiň pokání.“ Vyznej svůj hřích, abys ochutnal milost odpuštění, a potom budeš žít ve světle. Na tvém životě už nebude ležet žádné odsouzení! Jsi svoboděn! Nemusíš se bát, protože celý tvůj život je ve světle s Kristem!

Magická víra ve „svátost“

Jiní jsou fanatici pro „svátosti“. Domnívají se, že „svátost“ působí na toho, kdo ji přijímá bez ohledu na to, jaký postoj v srdci a v mysli ten člověk má. Lid Izraele měl takovou magickou víru v „prostředek milosti“, který jim Bůh dal, totiž v archu úmluvy. Jednou bojovali se svými nepřáteli a byli poraženi. A to se pak stalo vždycky, když nebyli ve správném vztahu vůči svému Bohu. Tehdy se uchýlili k prostředku milosti, k arše úmluvy. Vzali ji na bojiště, aby za ně bojovala, ale jejich „svátost“ jim nebyla nic platná, protože nebyli čistí v srdci. Místo toho byla archa ukradena nepřátelskými Filištinci! (1. Samuelova 4:3-11)

Prostředek milosti nepůsobí na neobrácené hříšníky! Proto stojí psáno: „*Čiňte pokání (změňte své smýšlení) a nechtě se pokřtít ve jméno Ježíše Krista k odpuštění vašich hříchů a přijmete dar Ducha svatého*“ (Skutky 2:38).

Existovala sekta bodelistů, jejíž učitelský otec se jmenoval Jonas Bodel. Tato sekta sídlila v Luleá v Norbotten. Tvrdila, že nezáleží na tom, jakým životem žiješ. Jestli jsi zloděj, lupič, dráč, smilník, cizoložník, dokonce vrah a opilec, na tom nezáleží, ale pokud sis v okamžiku smrti připomněl, že jsi pokřtěn, můžeš si být úplně jistý, že půjdeš do nebe! Nebo se mýlím? Ale takto mi bylo toto učení představeno v mládí.

Člověk si může vzpomenout na to, co apoštol Petr řekl čaroději Šimonovi, aby pochopil, jak falešné je toto učení. Čaroděj „uvěřil“ a byl také pokřtěn evangelistou Filipem (Skutky 8:13-21). Přesto mu však Petr říká: „*Nemáš žádný podíl v tom, o co se tady jedná,*“ (totiž o daru Ducha svatého), „*protože tvé srdce není v pravdě před Bohem.*“

Nemůžeš mít žádný pokoj ani s Bohem ani s lidmi ani s žádným sborem, jestliže tvé srdce není spravedlivé! Přejdeš-li z jednoho církevního systému do druhého, to ti nepomůže. Ne, žij v Božím odpuštění a odpouštěj a získáš pokoj! Jestliže naproti tomu sbor, v němž máš společenství, činí nespravedlivé skutky, pak se máš distancovat!

Přechod z jednoho církevního systému do druhého ti nezprostředkuje přístup k Bohu! Ne, my máme k Bohu přístup skrze Ducha svatého (Efezským 2:18)!

Apoštolská následnost

Také mě překvapuje, jak někdo může důvěřovat v takzvané „apoštolské následnosti“, tzn. „nepřerušnému aktu vzkládání rukou od jednoho biskupa k druhému už od časů apoštolů, což by mělo přenášet apoštolskou autoritu a požehnání, nehledě na to, že někteří z těchto biskupů byli bezbožní jako synové Eliho a nechtěli o Pánu ani vědět. I toto zavání náboženskou magií. Proč bychom měli něco takového zapotřebí. Každý Duchem naplněný muž nebo žena mají tu stejnou

možnost předávat požehnání vzkládáním rukou! Všichni přece máme „v jednom a tom samém Duchu přístup k Otci“, takže můžeme jít v Ježíšově jménu přímo k Otci bez nějakých prostředníků. Skrze Ducha svatého máme přístup ke stejným požehnáním, jako měli první apoštolové. Skrze stejného Ducha máme možnost dostat stejnou duchovní kapacitu jako oni. Ano, dokonce stejnou moc a autoritu, jakou měl sám Ježíš Kristus. Podle Jana 14:12 „*Amen, amen pravím vám: kdo věří ve mne, skutky, které já činím i on činit bude, a větší nad ty činit bude...*“

Duch zmnohonásobuje Ježíše

Důvodem pro Ježíšovu modlitbu za dar Ducha pro ty, kteří v něj věří, bylo, že chtěl na Zemi zmnohonásobit sám sebe. Samozřejmě věděl, že jeho následovníci nebudou schopni pokračovat vhodným způsobem v té práci, kterou On zde ve světě učinil skrze Svatého Ducha, jestliže také oni nedostanou stejného Ducha. Bůh pomazal Ježíše Duchem (Skutky 10:38) a bylo to skrze Ducha, co Otec působil v Synu. Ježíš říká: „*Ty skutky činí Otec, který ve mně přebývá. Jsou to jeho skutky*“ (Jan 14:10). Úplně stejné skutky chce dělat svým Duchem i skrze nás. Je nezvratný duchovní fakt, že *Duch nám dává stejnou duchovní kapacitu, jakou měl Ježíš*. Toto byl účel Letnic.

Teprve když se sbor stává součástí Ducha Svatého, může fungovat jako Tělo Kristovo: „*Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme*“ (1. Korintským 12:13).

K tomu na nás byl vylit stejný Duch, abychom byli jedno jediné tělo.

Není tady míněn křest vodou. Ne, to je Duch, který dává člověku život, schopnost vyjádření a pohybu.

Když Duch života opouští tělo, tělo už dál nemůže zůstat mezi živými. A tak ho pohřbíme. Tehdy už nemá moc velkou cenu. Nemá žádnou možnost fungovat.

Ježíšova modlitba za Ducha Svatého

Když Ježíš říká svým učedníkům: „*Já se budu modlit k Otci a On vám dá jiného pomocníka,*“ modlí se, aby nám Otec dal Ducha. To se stalo před tím, než šel obětovat své tělo, které mu Otec dal, aby v něm sídlil během svého pozemského života. Je to modlitba za to, aby znovu dostal tělo na Zemi. To je důvod této prosby. Protože skrze vylití Ducha dostal Ježíš nazpět své tělo na Zemi. A tak sbor, ti znovuzrození a Duchem naplnění lidé na Zemi, to je to Tělo Kristovo!

Zkoumej sám sebe

„Řekni mi, příteli, můj spolucestující na stezce života, jsi znovuzrozen?“ Ježíš říká, že pokud člověk není znovuzrozen, nemůže vidět království Boží (Jan 3:3). Nenech se podvést. Nemysli si, že se dostaneš do Božího království jenom tím, že budeš napodobovat křesťanské chování, staneš se členem církve, hnutí nebo křesťanské aktivity. Naslouchej hlasu svého svědomí. Modli se a dostaneš Boží svědectví. Ježíš nás vyzývá, abychom *posoudili ve svém nitru co je správné*.

Boží Duch skrze Pavla říká: „*Sami se ptejte, zdali opravdu žijete z víry, sami sebe zkoumejte. Což nechápete že Ježíš Kristus je mezi vámi? Leda že jste před ním neobstáli!*“ (2. Korintským 13:5) Modli se, abys dostal Boží svědectví. Tvůj osobní postoj k Ježíši je rozhodující před Bohem. „*Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dál moc stát se Božími dětmi*“ (Jan 12). Svatý Duch je pečeť toho, že budeš moci být přítom, až bude Boží lid vytržen ze Země (Efezským 1:13,14). Hledej a přijmi Boží pečeť.